Amintiri

de CONRAD VEIDT

POATE, vă mai aduceți aminte că mi-am început cariera artistică în teatru și iată cum: Având veleități artistice de timpuriu, am discutat despre încadrarea lor în rama realității cu portarul unui teatru. Da nu vă mirați, chiar cu portarul, căruia i-am declarat că vreau cu tot dinadinsul să mă fac artist, dar piedica cea mare, e că n'am parale, și l-am rugat să facă ceva și pentru mine. Bunul om nu m'a uitat și într'o zi mă prezentă unui artist eșit la pensie. Bătrânul mă examină cu ochi critici și, entusiasmat de înfățișarea mea exclamă:

— „Dv. veți deveni un mare artist! Sunteți un Faust înăscut. Acest rol trebue să-l învățați imediat".

Mi-a cerut șase mărci pe oră și cum eu n'aveam nici un ban, m'am împrumutat pentru a putea plăti cel puțin 10 ore. Examinându-mă cu atenție oră cu oră, exclamă într'o zi:

— „Te voiu învăța fără parale"!

După câteva zile dascălul meu, mă conduse la Reinhardt în fața căruia am declamat, natural, din „Faust". Maestrul m'a ascultat cu atenție și la sfârșit îmi spuse: „Poate că am să te încerc". Și iată că peste câteva zile, primesc o scrisoare dela Reinhardt, prin care mă angajează ca artist, la teatrul său, cu o leafă de 70 mărci pe lună. Primul meu gând după citirea scrisorii fu să alerg la cea mai apropiată tipografie pentru a-mi comanda următoarele cărți de vizită.

CONRAD VEIDT
Membru la Max Reinhardt-Bühne

Și astfel am stat doi ani la Reinhardt, ca artist necunoscut, dar după acești doi ani, maestrul îmi încredință un rol mai mare, având astfel prilejul să joc teatru în adevăratul înțeles al cuvântului, sub regia genială a lui Reinhardt, care este pentru mine noțiunea unui om care posedă inimă, suflet și geniu.

După ani de teatru, au urmat cei de film. Am jucat mult pentru „Ufa" iar acum sunt angajat la „Universal", unde joc în filme impresionante, așa cum îmi place și cum am visat întotdeauna.

„Rapsodia... umbrelelor"

de LIL DAGOVER

N'AȘ vrea să trec nicidecum drept răuvoitoare. Totuș, nu pot porunci inimii mele, în privința unui episod, întâmplat cu ocazia turnării filmului „Rapsodia ungară", în regia lui Erich Pommer, în Ungaria. Expediția noastră suferia cumplit din cauza căldurii insuportabile. Zile întregi s'au turnat scene pe câmpii întinse, lipsite cu desăvârșire de umbră.

S'au propus diferite remedii, contra razelor nemiloase ale soarelui, dar toate au dat greș.

Crezând că mă voiu adăposti puțin de căldură, mi-am ridicat un cort ca din povești, m'am desbrăcat complet și am pus niște unguroaice să-mi toarne neîncetat găleți cu apă dela ghiață.

Dar efectul a fost ca și nul.

Eram cu toții aproape de nebunie, când într'o zi veni marea surpriză.

Bonvivanții expediției, *Willy Fritsch* și *Harry Hardt*, apărură înarmați fiecare cu câte o umbrelă. Aspectul frumoșilor husari, nu era prea stilizat, dar cui îi păsa de asta. Bonvivanții noștrii erau invidiați de ceilalți membrii ai expediției, deoarece tot sexul slab se înghesuia sub umbrele pentru a mai scăpa de razele nemiloase ale soarelui.

Dar invidia deveni și mai mare, când cei doi se mândreau, că umbrelele le-au fost date de cele două fete ale gazdei.

Și iată că a doua zi, toți membrii expediției veniră înarmați cu câte o umbrelă, care le fusese dată — după cum spuneau, — de fetele gazdei respective.

Pe seară, când lucrul încetase și ne pregăteam pentru întoarcerea în sat, primirăm vizita unui evreu cu „haine vechi", care declară că în urma marei cereri de umbrele, a fost nevoit să facă o nouă comandă, și roagă pe d-nii artiști, cari au mai comandat umbrele, să mai aștepte o zi-două.

Vă gândiți la figura colegilor noștri, când am aflat adevărul cu umbrelele date de „fetele gazdei". Dar și evreul a tras consecințele, căci a dat faliment nemai vânzându-se nici o umbrelă din cele comandate.

Proporții

Simpaticul Karl Dane, **împreună cu cea mai tânără din partnerele sale**

Activitatea regisorilor

GEORGE FITZMAURICE...

...a fost însărcinat de „First National" cu regia filmului după scrierea lui Elinor Glyn: „*The Man and the Moment*". Stea: *Billie Dove*.

ROMANO MENGON...

...realizează pentru firma germană „Mengon" filmul „Don Manuel, der Bandit", după un manuscris de Hans Marschal.

RENÉ HERVIL...

...realizează în studio-urile Cinéroman, interioarele filmului „*Ruisseau*", editat de „Paramount". Iată distribuția filmului: *Louise Lagrange* (Denise Fleury), *Olga Day* (Madeleine), Pépée Bonys (la Môme Carton), *Lucien Dalsace* (Paul Bréhaut), *Caillaux* (Lucien Bréhout), *Félix Oudart* (Edouard Ollivier (Devillier).

Ecouri Cinematografice

IATA lista filmelor pe care „Universal-film" și-a propus să le turneze la Berlin: „*Chute des anges*", după romanul lui Arthur Somes Roche, „*Casa de sticlă*"; „*Cinci gentilomi din Frankfurt*", regisor William Craft: „*Frumoasa mască*" după cunoscuta operetă vieneză și „*Sânge polonez*" de Léo Stein.

A APARUT „*Cine-Mondial*" cu un bogat și variat material. Semnează diferite articole din cele mai interesante: Charlie Chaplin, Mary Pickford, William Haines.

PIRANDELLO, scriitorul italian cu renume mondial a predat regisorului lui „Long", Richard Eichberg, un interesant scenariu, pe care acesta îl va realiza tot cu *Anna May Wong* în rolul principal. Filmul e editat de „British International Pictures" Londra.

WALTER RUTTMAN realizatorul filmului pe care l-am văzut acum câteva luni, pe ecranul unui cinematograf din centru, „*Symfonia marelui oraș*", a angajat pe actorul rus Kowal *Samhorski* pentru filmul său sonor, „*Melodia lumei*"

Poșta Cinefililor

COCA, Ploești. — Nu, nici **Lya Mara** și nici **Lya de Putty** n'au copii. Nu pot da relațiuni asupra „intimităților exterioare" ale **Lyei de Putty.**

TY. GRY, Fritz Lang: Berlin-Wilmersdorf, Babelsbergerstrasse, 1. Îi puteți scrie în germană.

SONIA VLADIMIR. — 1) **Willy Fritsch** a fost logodit dar acum nu mai este. 2) **Eliza la Porta:** Berlin, Kurfürstendamm, 138. 3) **Mary Pikford** are 31 de ani. 4) Da, joacă, dar rar. 5) Nu, cum puteți crede aceasta?; **Lucy Doraine** joacă actualmente în America. 7) Nici acest lucru nu-i adevărat. 7) Nu-i căsătorită. 8) **Lya Mara,** da, este cu regisorul F. Zelnik. 9) **Ivan Mosjoukine** cu **Agnes Petersen.**

EUGENIA FRITSCH. — Îi poți scrie în germană, la Berlin-Charlottenburg. Kaiserdamm, 95.

MIA. — **Willy Fritsch:** mai sus la răsp. Eugenia Fritsch. Nu-i puteți scrie decât în limba germană. La 27 Ianuarie împlinește 28 de ani.

CHINEZUL. — **Lupu Pick,** Berlin S. W. Wilhelmstrasse 10. **Fritz Lang,** vezi mai sus. Renunțați la dorința de a deveni artist de cinema. Nici un artist nu vă poate ajuta în această direcție.

ILIE COJAN. — **Paul Wegener,** Berlin, W. 35 Am Karlsbad, 3.

NICKY. — **Lily Damita,** c/o United Artists studio, Hollywood, Calif. U. S. A.

NORA. — **Gabriel Gabrio:** Paris (XVIII e) 62, Rue de Leibnitz; **Walter Rilla,** Berlin-Charllottenburg, Wacholderwerg, 6; **Jeny Jugo,** Berlin Hallensee, Kurfürstendamm, 152. **Bell** și **Elga Brink** în No. viitor.

CURIOZITĂȚI

Limuzine pe biciclete pentru plimbarea copiilor.

Ora de educație fizică într'o școală japoneză.

Episcopul catolic din Acra (Africa) are 2.500.000 de enoriași negrii și numai 2000 de albi

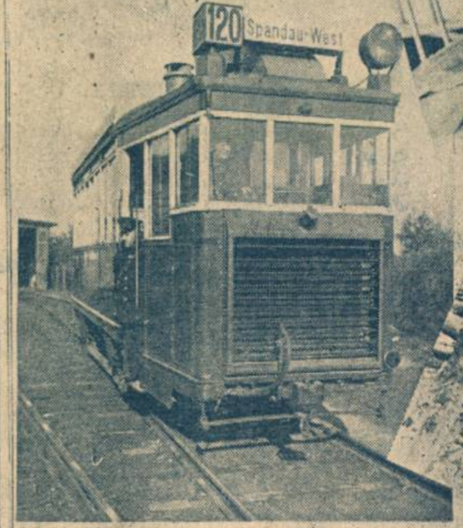
Poliția londoneză angajează numai polițiști cu cel puțin 1.85 cm. înălțime.

Principesa rusă Ikanofovici vinde ziare pe străzile Parisului

Soare artificial pentru noii născuți su[...] ferinzi

Primul tramway cu motor de benzină

Cum se construește un pod în Africa.

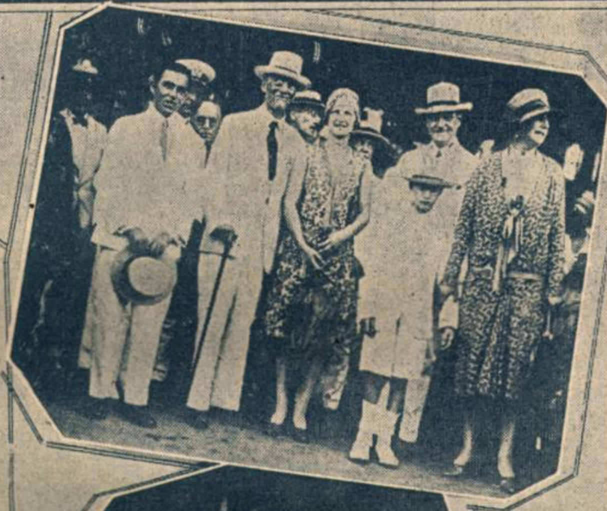
In grădina zoologică din Londra, broaștele țestoase sunt măsurate în fiecare an.

KINDLER

Oameni fapte şi idei

Profesorul Calmette, a altoit 150.000 copii cu ser antituberculos.

Sir Austen Chamberlain, ministrul de externe englez, s'a însănătoşit după o lungă convalescenţă petrecută în Antile.

Colonelul Lindbergh, se logodeşte cu miss Morrow, fiica ministrului american din Mexico.

O nouă instalaţie de raze roentgen, care nu periclitează pe operator.

Coty, vestitul parfumeur şi editor, a lansat o gazetă germană în Alsacia

Miss Edna Best, cea mai frumoasă artistă engleză.

Vestitul scriitor Edgar Wallace, dictând la dictofon.

Dona Inez Ortozar, reprezentanta republicei Chili la Londra.

Miles, aventurierul care a făcut ocolul lumii într'o barcă cu pânză, a trecut din nou Atlanticul în acelaş mod.

KINDLER

Chirurgia întineririi

de Prof. Dr Holländer

Operaţiunile chirurgicale pe care le întreprindem astăzi spre a reda tinereţea pacienţilor noştri, se bazează pe două principii fundamental deosebite.

Prima sistemă de operaţiune se leagă de numele prof. Steinach şi constă în injectarea secreţiunilor de glande, în aşa numitele harmone. A doua sistemă — despre care va fi vorba în acest articol, este practicată la operaţiunea directă a ţesuturilor îmbătrânite.

Vârsta unui cal, se poate cunoaşte cu uşurinţă, după dinţii săi. După cum aceştia sunt de roşi, cunoscătorul va putea stabili cu preciziune vârsta.

La oameni semnele distrugătoare ale bătrâneţii, se evidenţiază pe altă cale. Anii, îşi gravează semnele, de predilecţie pe feţe, şi în modul acesta, se poate recunoaşte aproximativ, vârsta unui om. Când i se spune cuiva: „Arăţi bine pentru vârsta d-tale", se'nţelege că semnele bătrâneţii sunt la el sau ea, mai puţin vizibile.

Dacă însă cineva a trăit ani de suferinţe corporale şi griji, care au dat loc la o depresiune sufletească, semnele sunt mai vizibile şi se chiamă că este „îmbătrânit înainte de vreme".

O suferinţă corporală, este şi aşa numita cură de slăbire, care atrage după sine schimbări de greutate periodice. Aşa că scopul urmărit de mondenele care practică această cură, pentru a-şi asigura o „bătrâneţe frumoasă", dă greş, întrucât prin aceasta, obrazul îmbătrâneşte. Cum se produce aceasta? Odată cu delăsarea cărnurilor corporale, se lasă şi pielea obrazului Intreaga piele a obrazului, pierde — în termeni medicali — turgorul, adică se lăbărţează şi pare prea mare pentru faţă, formând cute.

Obrajii încep să atârne, lăsându se peste linia maxilarului inferior, şi cum bărbia nu ia parte la acest proces de lăsare, se formează renumitul triunghiu al părţii inferioare din faţă.

O altă consecinţă inevitabilă, a acestei delăsări a obrajilor, este pronunţarea mai vădită a buzei superioare, care formează o baricadă, între partea superioară şi inferioară a feţei.

Această pronunţare survine de multe ori foarte timpuriu, chiar la tineri, pe care îi jenează la fotografie, restul feţei fiind frumos. O altă caracteristică a îmbătrânirii feţei este formarea aşa numitelor săculeţe sub ochi. Tot astfel începutul bătrâneţii îşi imprimă semnele pe gât. Se formează încreţituri şi prin îndoirea pielii, se naşte cea de a doua bărbie. Deoarece majoritatea femeilor care doresc să-şi îndepărteze urmele bătrâneţii, vizitează institutele de înfrumuseţare şi vin în cele din urmă la medic, nu mai e nevoie să mai relevăm ca un semn de bătrâneţe încărunţirea părului, deoarece toate acele femei care caută ajutorul operativ, şi-au vopsit părul demult. Vom releva doar şi sbârciturile la frunte, ca o urmare a încordării şi astfel va fi desemnat pe deantregul tabloul bătrâneţii care incepe şi al tinereţii care e pe sfârşite.

Observăm în treacăt că aceste semne de bătrâneţe aparente la lumină, sunt în cele mai multe cazuri legate cu îmbătrâniri ale trupului. Pielea acestuia, se face tot mai subţire, mai ofilită şi mai puţin elastică, şi în legătură cu alte funcţiuni, structura tare a pielei, se desface de ţesăturile inferioare ale corpului. E un semn al timpului, foarte remarcabil şi pentru starea de cultură, că dorinţele (pacientelor) de corectură a înfăţişerilor nedorite s'au şi transformat în fapt. Când acum 20 de ani, pentru prima dată mi s'a adresat o străină, ca să operez, aceste defecte, şi mi-a arătat pe o hârtie schema aproximativă a intervenţiei, am tăgăduit la început avantagiile operaţiei. Printr'o scrisoare însă, doamna a reuşit să-mi schimbe părerea. Dânsa mi-a scris că noi medicii avem datoria să facem

Inainte...

...după operaţie

Inainte şi după operaţia unui obraz îmbătrânit

pe pacienţi sănătoşi şi fericiţi. Dânsa se află în faţa sinuciderii şi chiar dacă aş privi grijile ei ca exteriorizarea unor turburări psihice ce-ar fi preferabil şi corespunzător: S'o închid pentru ani îndelungaţi într'un ospiciu, sau printr'o operaţie mică s'o fac sănătoasă şi fericită? Astfel, atunci am fost cel dintâiu care am făcut operaţia de netezire a feţei, şi am fericit pe deplin o femee. Punctul de vedere medical cu totul schimbat de atunci şi acum, apare evident, prin aceea că atunci am făcut operaţia oarecum în deplin secret, şi că astăzi operaţiunile de acest fel se numără cu sutele şi miile.

Operaţiunile de netezire a feţei, s'au încetăţenit în chirurgia cosmetică. Tăietura se face chiar lângă urechi. Sus se ia mai puţin, jos mai mult din pielea de prisos, şi se coase pielea de jos în sus; operaţia prin anestezie locală, devine absolut fără durere, şi nu lasă decât o urmă foarte fină, cu timpul deabia vizibilă, care se poate acoperi cu părul. In orice caz, e necesară experienţa şi talentul cosmetic al unui plastic, spre a evita deplasări urâte. Intrebarea pe care o pune aproape fiecare pacient, este cât de mult durează o asemenea netezire a feţei, mai ales când operaţia trebue să fie reluată. Răspunsul la aceasta, este că, dealungul anilor de observaţie eu n'am avut nici o recidivă. Rezultatul intervenţiei, constă în o întindere nouă a pielei de pe faţă, şi prin coaserea rănilor de jos în sus, în înlăturarea obrajilor care atârnă, şi a cutelor din jurul nasului.

Eventuale încreţituri ale frunţei, pot fi înlăturate, prin netezirea către păr. Prin aceste măsuri, faţa îşi recapătă iarăş aspectul tineresc, iar posesoarele unor asemenea feţe, încrederea de odinioară, în ele.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti, str. Sărindar 12
Telefon 306/67

PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an	Lei	300
Pe o jumătate an	„	160
Pe trei luni	„	85
PENTRU STRĂINĂTATE		
Pentru America	„	800
Pentru Cehoslovacia şi Jugoslavia	„	360

Director redacţional
NIC. CONSTANTIN

CONCURSUL „REALITĂȚII ILUSTRATE"

Un campionat de Ping-pong

DUMINICĂ 16 DECEMBRIE, ORELE 10 a. m.

A VENIT IARNA. Foot-ball-istul, ciclistul, jucătorul de rugby și toți ceilalți practicanți ai sporturilor, au intrat în perioada de inactivitate. Până la inaugurarea sezunei de patinaj și hockey pe ghiață, — căreia „Realitatea" îi va acorda atențiunea cuvenită, — constatăm cu surprindere că vom trebui să cam așteptăm. Ne vom anchiloza în acest interval de timp, ne vom plictisi și — ceeace este mai neplăcut — nu vom mai deține buna formă în primăvară.

Notița privitoare la ping-pong, apărută în numărul trecut ne-a sugerat o bună idee. Veți fi desigur și dvs. de părerea noastră. Nu ar fi oare indicat să organizăm un turneu de ping-pong între prietenii noștri? Vom avea în acelaș timp prilejul de a lua și un contact mai direct cu cititorii. Am primit la redacție mai multe scrisori: propunerea a fost îmbrățișată cu vie simpatie. Un corespondent opiniază chiar în sensul organizării unui campionat al Bucureștilor, deschis oricărui concurent de orice vârstă, și de ori ce forță până la evaluarea precisă a capacității fiecăruia.

Intr'adevăr, un atare concurs nu a avut loc încă în București. Cum familia jucătorilor de ping-pong s'a mărit cu vremea simțitor, este acum cel mai indicat timp de a organiza și acest sport pe baze solide.

Ne-am însușit părerea și iată ce hotărîm:

Vom organiza acest turneu Duminică 16 Decembrie, începând de la orele 10 dim; câștigătorul lui va fi consacrat campion al Bucureștilor, întrucât până azi nu s'a decernat la noi acest titlu.

Se pot inscrie toți doritorii de a participa, contra unei taxe de 50 lei. Primii clasați vor primi rachete de aur, argint și bronz. Inscrierile se vor închide Vineri 14 cor., la orele 18.

Intru cât mai multe încântătoare cititoare au formulat de asemenea dorința să participe și deși în era sufragiului egal, opinăm totuș că sexul delicat nu este dotat cu forța fizică a celui tare, așa că vom deschide, pentru aceeaș zi o nouă probă, feminină. Vom decerna deci premii și campioanelor, nu numai campionilor.

Programul zilei va fi:

1. Concurs de doamne.
2. Concurs de simplu domni.

Inscrierile se vor trimite, însoțite de taxă, pe adresa revistei, 12, str. Sărindar, pentru d. A. Vogel.

UN ATLET

ROMOLO RABASSI, campionul României la haltere (ridicând 140 kgr.)

Curiozități sportive

BOXEAZĂ DIN NOU

GENE TUNNEY va îmbrăca din nou mănușile. El nu va mai lucra însă pentru titlu. A acceptat să participe la o serată mondenă, organizată în scop de binefacere, și va disputa... cinci matchuri, în cursul unei singure seri!... La Londra....

Vă veți întreba, de bună seamă de ce tocmai cinci și nu șase sau patru.

Explicația este simplă: Dempsey a acceptat cândva să înfrunte patru adversari, și Gene nu vrea să fie mai prejos ca „Jack".

CINSTE PROFESIONALĂ

JOHN ROSS ROACH este un faimos portar de hockey profesionist. A fost membru în echipa canadienilor maeștrii cross-ei și ai paletei. Campioana mondială, „*Rangers*", din New-York, l'a dorit cu orice preț în sânul său. Il întrebă cât pretinde. Roach le fixă leafa. In scurt timp, i se trimise un contract, în care se stipula în favoarea jucătorului o retribuție mult mai ridicată decât aceea pe care o pretinsese el. Pildă reală de cinste, el semnală eroarea președintelui clubului, colonelul *John St. Hammond*. Bătându-l prietenește pe umăr, acesta-i răspunse:

— „Dragul meu, eroarea este a ta, dar tu nu știi să te apreciezi cum trebue; te apreciem noi la o justă valoare".

Nu vă veți mira, desigur, că John Ross are temeinice motive să fie devotat clubului său.

ISTORIA CRICKET-ULUI

CRICKET-UL, sportul național al Marei Britanii are arme de nobleță și străbuni iluștri. S'a născut din viță nobilă, în secolul al XIV-lea, cei mai entuziaști ai săi servitori fiind.... călugări, în anul de grație și din mila Domnului lăsatul, 1344.

Mai târziu, sub domnia prea mărețului, viteazului și cinstitului rege Eduard IV, cricket-ul este declarat ...... ilegal, căci, oroare pe globul pământescului păcat, captase pe toți practicanții nobilului sport cu arcul!... Nu era nici o glumă: vinovații prinși în flagrant delict, erau amendați cu 10 livre și trimiși la închisoare pe un an și mai bine.

Regina Ana, mai generoasă și mai tolerantă cu religiile și ...sportul, autoriză practicarea cricket-ului. Cu o condițiune: nu era îngăduit să se parieze mai mult de 10 livre de match.

Căci a asista la un match, de orice natură și a nu paria pe sorții eventualului câștigător, este mai presus de modestele mijloace ale ori cărui englez ce se respectă.

SNOBISM

ECHIPA engleză mixtă compusă din amatori și profesioniști, vizitează Australia. Deunăzi urma să radiotelegrafieze vești în Anglia. La stația de emisiune, amatorii nu se prezentară însă, pretextând că nu doresc să aibe cu profesioniștii nici o legătură, exceptând intâlnirea inerentă pe teren. Societatea de telegrafie, prepararse însă un excelent menu pentru întreaga echipă.

Profesioniștii se răzbunară pe colegii lor, savurând cum se cuvine și porțiile rezervate amatorilor absenți. In urmă, povestind și cele întâmplate, transmiseră prin radio cele mai cordiale salutări...... exclusiv profesioniste.

TÂNĂR...

Charlie Leggett este actualmente cel mai tânăr pugilist profesionist englez. Fiind în vârstă de 13 ani, provoacă pe toți boxeurii din lume, cari nu depășesc greutatea de 34 kgr.

Ilie Niculae, campionul român de cross-country este purtat în triumf, după victorie

Cu tot timpul friguros, se mai fac băi de mare la Constanța

Otrăvitoarea din Missouri

Un caz ca'n basme. — Predilecţia unei „samarinene". — Otrăvitoarea copiilor. — In faţa curţii cu juri.

In localitatea Meremee River din statul Missouri (Statele-Unite ale Americei) s'au petrecut lucruri cu adevărat fantastice.

Dacă ştirile pe care le avem nu ne-ar fi parvenit dintr'o sursă din cele mai serioase, am fi spus desigur că e vorba de un basm, în care clasica vrăjitoare deţine rolul principal. Şi într'adevăr, rolul unei asemenea vrăjitoare hapsână şi enigmatică, l-a jucat acolo sora de caritate Bertha Gifford.

De aproape optsprezece ani, dânsa locuia în casa veche şi retrasă a unei ferme. Locuinţa ei e supranumită „Casa misterioasă din Catawissa". De aici, Bertha Gifford, o femeie de vre-o 50 de ani, era oricând gata să sară în ajutorul vecinilor unde s'a încuibat vre-o boală. Ziua, noaptea, la orice oră, îşi părăsea culcuşul şi parcurgea uneori distanţe de kilometri, ca să meargă şi să îngrijească de bolnavi. Nimic n'o putea împiedica să fie întotdeauna înaintea medicului dela ţară.

Şi îngrijirile pe care le administra bolnavilor îi dădeau aparenţa unei „samaritene" desinteresate şi pricepute.

Astfel, maica Bertha, putea în bună voie să pună în aplicare planul ei diavolesc, care totdeauna ducea la moartea pacienţilor. Cu rugăciuni, lacrimi şi vorbe drăgăstoase căuta apoi să mângâie pe părinţi sau rude şi niciodată n'a cerut vreun ban pentru serviciile sale.

Maica Gifford — probabil dementă — avea o adevărată pasiune pentru catafalcuri şi ceremonii funebre. După decesul pacienţilor cari au fost în îngrijirea ei, dânsa alerga şi îngrijea tot ce trebuia pentruca ceremonia funebră să fie desăvârşită.

Bertha Gifford, după cum spun medicii, nu era o soră de caritate cu studii speciale, era însă o îngrijitoare voluntară de o pricepere remarcabilă. Ştia să administreze cele mai complicate regimuri şi înţelegea simptomele boalelor. Avea cunoştinţe asupra drogurilor şi de aceea, de cele mai multe ori i se lăsa în seamă darea medicamentelor.

Se pare că Bertha avea o preferinţă în ceiace priveşte bolnavii: Ii plăceau mai mult copii. Când sora lua în îngrijire vreun caz, ea prelua în acelaş timp şi conducerea gospodăriei.

Poruncea de pildă, ca lucrul cutare sau cutare să fie scos din camera bolnavului, şi căuta să impresioneze familia, prin grija şi priceperea pe care le punea în serviciul bolnavului.

De cum se însera, cu graiul ei drăgăstos, se adresa, în special mamelor, cu aceste cuvinte:

„Acum draga mea, vreau să te duci la culcare. Trebue să fii bine odihnită ca să poţi să-mi ţii locul mâine. N'ai nici o teamă — eu rămân de veghe".

Cererea părea foarte logică şi mamele se încredeau că soarta copilaşilor lor e în mâini mai pricepute. Şi aşa se făcea că întotdeauna o noapte întreagă, Bertha Gifford rămânea singură şi nevăzută de nimeni. Putea opera în voe.

In casa misterioasă din Catawissa, găseau azil toţi bolnavii cari nu aveau cu ce să se caute. Dar moartea secera fără contenire.

Intr'o bună zi, un oarecare Eduard Brinley se 'mbătă cu cidru şi aţipi în preajma

casei misterioase. Sora Bertha eşi de îndată şi-l luă în casă ca să-l „îngrijească" după cum ştia ea. A doua zi bietul om muri. Era al nouălea caz, care s'a întâmplat în acea casă şi al optsprezecelea decedat din mâinile Berthei. Toate cazurile prezentau aceleaşi simptome.

De data aceasta, oamenii din sat au cerut o anchetă. Voiau să se cerceteze activitatea acestei „zâne a nopţii" care-şi consacrase viaţa pentru „binefacere".

Autorităţile s'au sesizat şi au luat pe Bertha la întrebări. Femeea avea aerul că e extrem de indignată.

Doamna Bertha a explicat autorităţilor, pricinele pentru care au murit fiecare dintre pacienţii ei.

Totul se datora, spunea dânsa, unei gastrite acute, provenită dela prostul obiceiu ţărănesc, bine cunoscut, acela de-a mânca prea mult la amiază şi a munci apoi cu stomacul plin, în loc ca alimentaţia îmbelşugată să fie servită seara.

„Doctorii cari au eliberat certificatele de moarte, nu ştiau oare mai mult decât ţărănoii cari au denunţat-o?" — spunea dânsa.

Explicaţiile n'au fost mulţumitoare şi Bertha a fost întemniţată. Cazul ei misterios a ajuns în faţa Curţii cu juraţi. Acolo s'a făcut o amplă desbatere a afacerii şi lumină n'a întârziat să se facă.

Medicul legist dr. James Stewart, care între timp cercetase drogueriile şi farmaciile din împrejurimi, a constatat că d-na Gifford era o clientă obişnuită pentru arsenic, şoricioaică, care produce cam aceleaşi simptome caşi gastritele. De asemeni, s'a mai aflat că unele cumpărături coincideau cu data unora dintre decesele în chestiune.

Lanţul coincidenţelor a mers înapoi până în anul 1909 — când nimănuia nu i s'a părut curios, că primul soţ al „binefăcătoarei", domnul Graham, a murit, în urma unor crampe stomacale. A doua victimă, care a trecut din viaţă în condiţiuni asemănătoare, a fost noua ei soacră, d-na Emilia Gifford, în anul 1917, cu toate aparentele sforţări eroice ale Berthei, de-a salva pe bolnavă. Un an mai târziu decedă în braţele ei şi tânărul ei cumnat, în vârstă de 13 ani, James Gifford.

O altă mărturie preţioasă, care a scos în evidenţă groaznica activitate a „samaritenei" a fost aceea a cetăţeanului George Stuhlfelder, care a arătat modul în care i-au fost îngrijiţi cei trei copilaşi ai săi.

„Ingerul păzitor" cum era socotită la început Bertha, şi-a terminat şi aci opera prin răpunerea copiilor; Bernard de 15 luni, Margareta de 2 ani şi Irena în vârstă de 7 ani.

George I. Shamel, un ţăran care a muncit pe ferma Giffordzilor a povestit cum cei doi băeţi ai săi la interval de câţiva ani — au murit în urma unor crampe stomacale.

Şi aşa, în faţa Inaltei Curţi de Justiţie, s'au perindat rudele unui lung şir de nefericiţi, cari au încăput pe mâna „pricepută" a sorei Bertha.

Foarte lămuritoare a fost şi declaraţia făcută de o doamnă Laura Brown, a cărei nepoţică, Mary, în vârstă de 7 anişori a murit de bună seamă otrăvită de Bertha Gifford. Iată acea declaraţie:

„Intr'o după amiază", spune d-na Brown, cu vreo două luni înainte de moartea fetiţei, nepoţica mea Mary zăcea bolnavă, întinsă pe patul din odaia de culcare. Am intrat în cameră. D-na Gifford stătea pe marginea patului. Apariţia mea nu-i era de loc pe plac.

Principesa Ileana în Suedia

VIZITA PRINCIPESEI Ileana în Suedia, a stârnit un deosebit interes în numita ţară nordică, ziarele şi revistele suedeze au consacrat coloane şi pagini întregi acestei vizite princiare care totuş, n'a avut caracter oficial.

Intre altele, marea revistă din Stokholm „Bonniers Veckslidning" a reprodus această fotografie a frumoasei noastre domniţe în costum naţional, cu o superbă jerbă de flori în mâini.

Fotografia a fost însoţită şi de un articol conţinând o descriere a personalităţii principesei Ileana.

Ziua onomasticei Regelui Mihai I la vitrina agenţiei R. Ferahian, din str. Nicolae Golescu 20, Bucureşti.
Dragostea arătată de un străin către Regele tuturor românilor, cu drept cuvânt merită toate elogiile noastre.

Nouii laureaţi ai premiului Nobel

Prof. Adolf Windaus (Götingen), premiul Nobel pentru fizică

Prof. Heinrich Wieland (Germania), premiul Nobel pentru chimie

D-na S.grid Undset (Suedia), premiul Nobel pentru literatură

Henry Bergson (Franţa), premiul Nobel pentru filozofie

„Venisem cale lungă dela St. Louis la Catawissa, numai ca să-mi văd nepoata şi mă plângeam de oboseală.

— „De ce nu vă culcaţi" mi-a răspuns d-na Bertha, „să dormiţi puţin?"

„Inainte de a mă duçe la culcare, dânsa întrebă unde este Eva, adică mama bolnavei. Ii răspunsei că aceasta e în camera de la etaj. Se părea că acest lucru o bucură. M'am dus apoi să mă odihnesc.

„Trezindu-mă însă pe neaşteptate şi intrând în camera bolnavei, am surprins pe sora Bertha pe când făcea fetiţei o fricţiune pe braţul stâng cu un lichid de culoare neagră, pe care-l turnase dintr'o sticluţă. Sticluţa o ţinea închisă într'o cutie de aceiaş culoare şi bine păstrată în buzunarele şorţului. S'ar fi putut crede că e vorba de vreun medicament. Dar d-na Gifford nu întrebuinţa medicamente pentru Mary.

„Când m'a zărit, am văzut cât e de surprinsă şi nici nu voia să mă privească.

„In aceeaş noapte, Marry a fost cuprinsă de friguri şi era gata să moară. Am luat atunci fetiţa şi am transportat-o în grabă la un spital, unde foarte repede şi-a revenit. Două luni dela această întâmplare, fetiţa a fost readusă la Catawissa, şi dată iar în îngrijirea sorei Bertha. De astădată însă, planul tartoriţei a isbutit".

Curtea cu juri în cele din urmă se încredinţă de vinovăţia acestei femei diabolice, dar dânsa persista să nege toate faptele criminale care i se atribuiau.

Desbaterile au sfârşit printr'o parţială mărturisire şi asta numai graţie şefului de poliţie Mc. Conell care observă că acuzata pare mai indignată, în special, de învinuirea de-a fi otrăvit pe micul Beulah Pounds, copilaşul de 3 ani al lui Herman Pounds. Acesta îşi menţinu cu atâta tărie afirmaţia că în cele din urmă „sora" înfuriată spuse.

— Pe toţi ceilalţi da, dar pe ăsta nu l'am otrăvit.

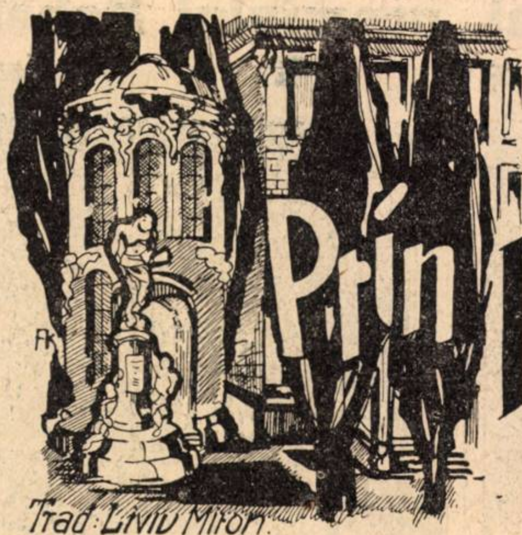
— „Pe cari „toţi ceilalţi"? întrebă poliţistul liniştit.

Răspunsul a fost că Bertha a otrăvt pe Brinley, copiii lui Shamel şi încă alţii. Femeea aceasta blestemată se scuză cu motivul că prin uciderea acestora căuta să scape pe oameni de mizeria în care se aflau.

Cadavrul lui Brinley, după raportul poliţiei, a fost exhumat şi la autopsie s'au găsit urme de otrăvire cu arsenic. De când a mărturisit, Bertha Gifford, îşi pune în joc toată dibăcia ca să nu fie prinsă pe placa fotografică. Incolo viaţa nu mai are nici o valoare pentru dânsa.

De altminteri, nici nu mai valorează mult. In conformitate cu legea americană, Bertha Gifford va ispăşi curând, pe scaunul electrc, crimele ei.

N. L. R.

„CUM PUTEM AJUNGE la Zarskoje-Selo?" — „Detskoje-Selo, vreți să spuneți poate Detskoje-Selo", îmi răspunde tânărul comunist, care s'a pus la dispoziția mea, spre a mă conduce pirn Leningrad.

Imi amintesc. Guvernul sovietelor, pentru a șterge orice urmă a țarismului răsposat, a modificat toate denumirile care ar fi amintit de el. **Zarskoje-Selo** — „satul țarilor" — a fost odată. Azi a rămas **Detskoje Selo,** — „satul copiilor" — unde mii de copii sunt îngrijiți cu toată atențiunea, în sanatoriile clinicile și adăposturile create de noua administrație, in palatul, pavilioanele și anexele lor, unde odată se răsfăța aristocrația autocrată, care a condus destinele Rusiei sute de ani. Această uriașă colonie este situată la o la o jumătate oră depărtare cu trenul.

— „Este într'adevăr satul copiilor", îmi afirmă călăuza mea. „Are un aspect admirabil, acum, în timpul verii".

Masa de lucru a împăratului Nicolae al II-lea, cu fotografiile familiei sale.

Dar n'am timp pentru aceasta. Interesul pentru mine, este să vizitez palatele splendide ale ultimului țar.

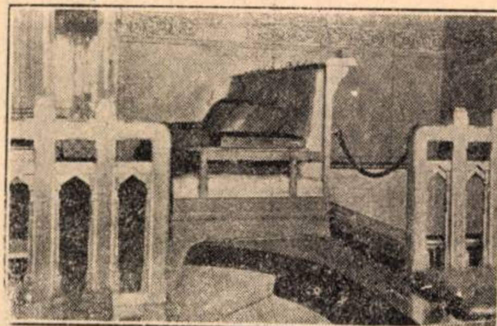
* * *

DE LA gară până la fosta reședință de vară a lui Nicolae al II-lea, se întinde o șosea lungă și pustie. Pe ambele laturi, sunt clădite niște așa numite vile din scânduri, având un aspect mizerabil. Cei câțiva trecători, pe care-i întâlnești rar, poartă haine rupte, decolorate, ghete peticite și mantale, a căror culoare trecută nu se mai poate cunoaște, din cauza zecilor de petice, care le ornează. Femeile se 'nfășoară în jachete demodate. Cine sunt acești săraci?

Sunt ultimele resturi ale fostei aristocrații ruse, care nu se 'mpacă, cu noua sistemă de guvernământ și pentru a se hrăni cu amintirea splendorilor din trecut, s'au mutat pe această șosea, pe care treceau altădată în mândrele lor echipagii, sau pe caii înspumați, în uniforme strălucitoare, fracuri oficiale sau toalete excentrice.

* * *

După ce ai plătit câteva copeici, taxa de intrare, ești pătruns de o sensație nedefinită, când ai urcat primele trepte ale palatului imperial. Când pătrunzi în marele

Camera de baie cu bazinul de înot a țarului Alexandru II.

holl, această senzație emoționantă, devine și mai accentuată. Ție, muritor de rând, îți este azi permis să vizitezi acest enorm castel al luxului și eleganței, care a fost clădit de împărăteasa Elisabeta în 1744, după ce Petru cel Mare, își creiase aci un loc de odihnă. Caterina II-a mare în dragoste și tot atât de mare în ură, a cheltuit milioane de ruble pentru înfrumusețarea și ornamentarea acestui palat, care a devenit apoi reședința ei favorită.

Fațada palatului, pare azi demodată. Totuș chiar pe noi, oamenii moderni, ne emoționează vestita galerie dublă de marmoră precum și coridorul colonadelor ionice de marmoră, care înconjoară etajul superior, unde pe postamente prețioase tronează busturile cezarilor și eroilor romani și ale filozofilor și oratorilor greci.

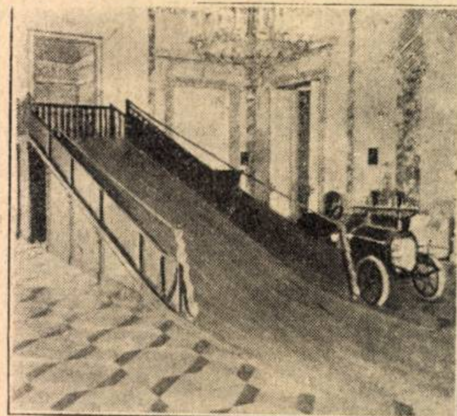
Camerele palatului, sunt mobilate în majoritate după vechiul gust. Totuș sunt decorate cu jasp, achat, mozaic și marmoră de diferite culori.

Toate se mai află în aceeaș stare, în care le a lăsat familia țarului, când a trebuit să părăsească palatul, în noaptea de 30 spre 31 August 1917. Nici un fir de praf nu zace pe obiecte, nici o fotografie — sunt sute, — nu este mișcată din loc. Nici o jucărie a fostului copil imperial, n'a fost luată din camerele lui.

* * *

IN CAMERA de lucru a țarului!!! Emoționat, te rezemi de masa de scris a ultimului stăpânitor autocrat al Rusiei, masa pe care a fost silit, să semneze abdicarea, în favoarea marelui duce Mihail, — care la rândul lui, a semnat-o în fața Dumei —; tocul mai zace acolo cu aceeaș peniță cu care Nicolae al II-lea, a semnat actul, care a dus apoi la prăbușirea Rusiei; cerneala s'a uscat în călimară; pipa, pe jumătate umplută cu tutun, este deasemenea pe masă. Iți face impresia, că stăpânul acestei camere, a părăsit pentru câteva momente biroul și că se va înapoia imediat.

Și așteptându-i înapoierea, privești pereții, decorați cu tot felul de fotografii de cavalcadă și idile, lucrate în stil burghez. Fotografiile și tablourile în uleiu și aquarelă, — vechi și noi — ale tuturor membrilor familiei imperiale, sunt aranjate cu cel mai perfect gust. Sutele de fotografii

Camera de joc a țareviciului.

se răsfață pe pereți și biroul imperial, este plin de cele din urmă „prize" ale familiei. Portretul în creion, al marei ducese Tatiana, — cea mai frumoasă, din fiicele țarului, — te frapează ca și cel al împărătesei Alexandra, pictat pe o placă de cristal, sub care era instalat un bec electric, cu zeci de culori. Se pare că țarul Niculae, a avut o puternică afecțiune, pentru soția sa și pentru membrii familiei sale.

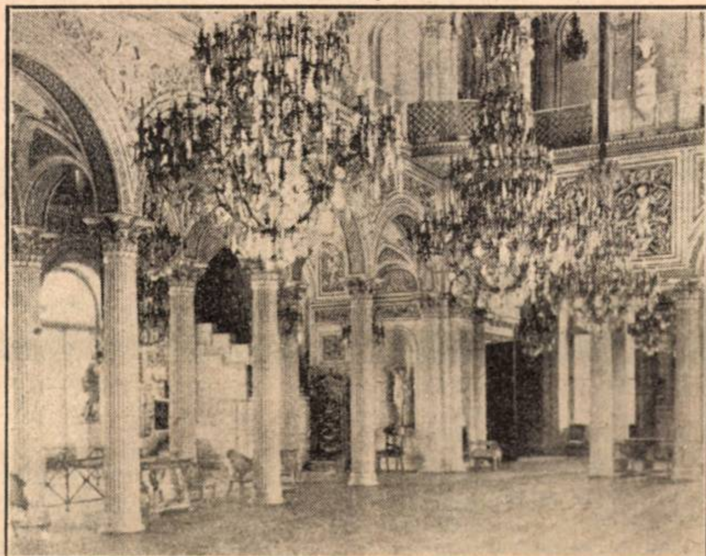
Mai departe, treci prin vestita cameră de baie, — cu micul bazin pentru înnot, — aranjată la ordinul împăratului Alexandru al II-lea, care de frica atentatelor, nu lua niciodată o bae la mare sau în aer liber. Totuș acest nefericit monarh, pe care-l pândeau criminalii din toate colțurile, a căzut victima nihiliștilor, cari l-au aruncat în aer, cu bombe.

Urmează o cameră de toaletă în care se mai găsesc intacte cele mai variate uniforme ale ultimului monarch. Mai departe, dau peste camera particulară de primire a țarului, unde acesta obișnuia să țină cele

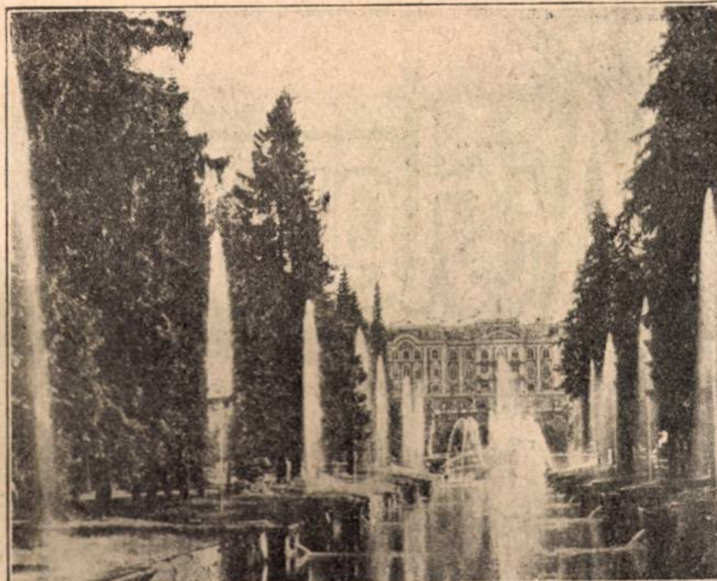

Dormitorul țarinei Alexandra, cu cele 180 de icoane

mai importante conferințe, printre care a fost și aceea, pentru disolvarea Dumei, în Februarie 1917. Un coridor secret, duce din apartamentele țarinei, până la această cameră, ornată de un portret în mărime naturală al țareviciului. Din acest gang, împărăteasa a luat parte la toate conferințele, fără să fie văzută și în acest mod a putut lua cunoștință de tot ce se punea la cale în secret. Astfel se explică informațiunile precise, pe care le obținea Rasputin, în toate domeniile.

Marea sală de cristal, cu vestitele candelabre, unde aveau loc recepțiile.

Jocurile de apă din grădina palatului Peterhof.

Camera de primire a țarinei, este de un verde strălucitor. Cărți, broderii și o mulțime de perne, sunt risipite peste tot. Un portret al Mariei Antoaneta, ornează un perete, ca o prevestire sinistră. Trecând prin buduarul plin de fotografii ale copiilor imperiali, și peisagii din Germania, țara natală a țarinei, pătrunzi în dormitor. Uimit peste măsură, privești cele 180 de icoane care ornează pereții de jur împrejurul patului. Se recunoaște și aci, puternica influență a lui Rasputin, mai cu seamă prin desenuri și picturi mistice și ocultiste, care abundă printre icoane.

. Din dormitor, duce o scară lată, în odăile copiilor, la etajul 1-iu. Camera de joacă a țareviciului, te impresionează mai mult ca toate. Este una dintre cele mai frumoase camere ale palatului, are un tobogan special construit, — o adevărată operă de artă. Alături, un mare automobil jucărie, își așteaptă par'că stăpânul. Prin colțuri jucării aruncate la 'ntâmplare. Toate au rămas nemișcate dela locul lor și modul cum sunt asvârlite, denotă că și copilul imperial, nu era decât un copil, la fel cu toți ceilalți, și care totuș a suferit și el groaznica soartă a familiei lui.

* * *

IN LENINGRAD, se află palatul de iarnă, a cărui clădire a început sub Petru cel Mare, și a fost terminat și reclădit, după marele incendiu care l-a distrus, de împărăteasa Elisabeta în 1839. Palatul are o suparfață de 8000 de m. p. și un front de 137 de metri, dealungul Nevei. Pe scări de marmoră se pătrunde în saloanele de gală, aranjate cu cel mai rafinat lux.

Sala cea mare, este ornată cu cele mai frumoase candelabre din lume, lucrate în întregime din cristal șlefuit. Aci era localul celor mai mari festivități dela Curtea Imperială rusă, și sovietele au păstrat sala ca și întreg palatul, în aceeaș stare.

„Sala George", în marmoră albă, galeria generalilor și mareșalilor din 1812 se înșiră după sala armurilor și a blazoanelor, în care sunt plasate, toate blazoanele provinciilor, lucrate în aur.

In această sală se păstra înainte și sceptrul țarului, care purta în vârf, marele diamant Orlow, pentru care Caterina cea Mare, a plătit 450.000 de ruble.

In contradicție cu acest lux rafinat, sunt apartamentele mobilate în stil burghez, ale împăratului Alexandru II. Din aceste apartamente, se pătrunde printr'un coridor în vestitul „Ermitaj", cea mai bogată colecție de tablouri, stampe statuete, bronzuri și bijuterii din lume.

* * *

UN ALT PALAT splendid, **Peterhof,** se află situat în golful finlandez. Acolo se poate ajunge numai cu vaporul. In minunatele grădini ale acestui palat, se află vestitele jocuri de apă, care au fost admirate de întreaga lume civilizată. Jocurile funcționează și astăzi, și vastele grădini, sunt populate în fiecare Duminică, de poporul care vine să ia aer.

* * *

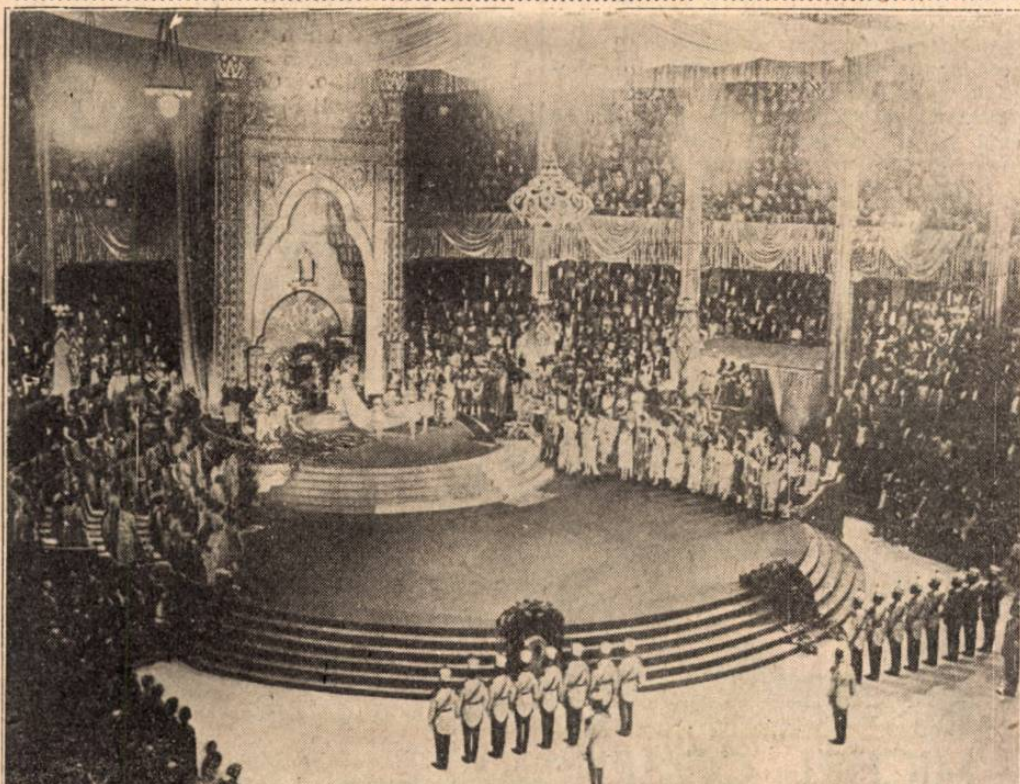
LA 1700 de km. în linie dreaptă se găsește marele palat **„Livadia"**, situat în peninsula Crimeea, lângă Sevastopol, și stâncile pe care este clădit, sunt mângâiate sau biciuite de valurile Mărei Negre. Livadia, a fost pentru nobletea Rusiei, ceeace este Monte-Carlo sau Ostanda, pentru magnații internaționali. Și aci domnește un aranjament superb și un lux sclipitor.

* * *

VASUL pe care mă îmbarc, are destinația Constantinopol. Mă despart cu regret de aceste splendori ale unui trecut înmormântat și în timp ce vaporul taie valurile spre Sud, eșind din golful Sevastopolului, ne urmărește după stânca sa înaltă, pavilionul „Cuibul de rândunici", unde țarul Niculae al II-lea, venia cu atâta plăcere, înainte de a se fi căsătorit.

Un imperiu în ruine, care mai impresionează și astăzi, în epoca democrației integrale, prin vestigiile ce le-a lăsat, în locurile unde trona odată eleganța, luxul, bunul gust, și ca un paradox, autocratismul cel mai deșănțat.

.. Dar vaporul sboară peste valurile înspumate și țărmul rusesc, se pierde din ce în ce mai mult la orizont...

Regina frumuseții și a iubirii

La St. Louis (Statele-Unite ale Americii), au loc în fiecare an, mari concursuri de frumusețe. Se încoronează anual, regina frumuseții și a iubirii, cu un fast și o pompă, care întrece cu mult, pe cele ale curților regale balcanice.

Fotografiile noastre, reprezintă festivitatea, care a avut loc luna trecută și pe purtătoarea titlului de „regină a frumuseții și iubirii" pe anul 1928, miss MARY AMBROSE SMITH.

Misterul vilei Medici

CUM SE CERCETEAZĂ ŞI SE DESVĂLUE MISTERUL UNEI CRIME

(urmare)

Bertillor, scoase o cheie din buzunar.

— „Asta o fi cheia doamnă? Am găsit-o atârnată în jurul gâtului său, pe un lanţ de aur".

— „Atunci, desigur că asta este — dar cu ea nu se poate descuia decât prima uşă."

— „Mulţumim doamnă. Vom examina mai întâiu biroul şi apoi vom interoga pe servitori, ca să aflăm cine a fost pe aci în ultima seară".

Baroneasa apăsă o sonerie şi o brunetă curăţică, interesantă — probabil fata din casă — ne conduse spre biroul răposatului. Când aceasta voia să iasă, Bertillon o opri:

— „Ai fost aci în noaptea trecută?"

— „Da, domnule", răspunse ea.

— „Când te-ai retras, baronul mai era în camera asta?"

— „Da domnule. Deşi de obiceiu eu nu trebuia să aştept ordinile d-sale, până se culca, totuş, pentrucă Auguste, valetul, era în seara aceia liber eu am servit cafeaua şi cognacul. Stăpânul meu citia şi fuma"

— „După servirea cafelei, n'ai mai venit înăuntru?"

— „Nu, domnule. Stăpânul mi-a spus că nu e nevoe să-l mai aştept. Cred... mi se pare..."

— „Ce anume? Vorbeşte!"

— „Bine, domnule, stăpânul meu avea obiceiul să primească uneori prieteni, când stăpâna noastră lipsea. De multe ori îi întâmpina el însuş. Cred că cineva a venit în ultima noapte".

— „Ai văzut pe cineva?"

— „Nu, domnule".

— „Bine, mulţumesc. Asta-i tot ce voiam dela d-ta.

Când fata plecă, Bertillon ne spuse bombănind:

— „Curios, nu-i pot găsi fetei ceva. Dar tare mi se pare că am mai văzut cândva trăsăturile interesante ale acestei fete. Dar ia să ne aruncăm ochii asupra casetei."

Aceasta era o cutie solidă construită din oţel şi zidită în perete. Era într'adevăr o casetă extraordinară căci, de îndată ce am descuiat întâia uşă, am zărit înăuntru, acoperită de o materie inflamabilă, o a doua casetă, mai mică. Pentrucă ne-a fost peste putinţă ca s'o descuiem, Bertillon telefonă fabricei, ca să trimită un lăcătuş expert. In vreme ce aşteptam sosirea lucrătorului, m'am apucat să cercetez camera, dar n'am găsit nimic neobişnuit. Tocmai voiam să mă exprim în felul acesta, când văzui cum deodată şeful nostru fixă stăruitor măsuţa pentru cafea.

— „Priveşte", mă chemă Bertillon „fata avea dreptate; cineva a vizitat pe baron în ultima noapte."

M'am apropiat imediat, şi am văzut cum examina nişte urme circulare lăsate pe tavă.

— „Iată colea paharul de liqueur îl vezi? E un păhărel micuţ, şi totuş alte două pahare mai mici, de vin probabil, au stat şi ele pe tavă. Vinul a fost turnat în pahare de o mână neliniştită, pentrucă s'a vărsat puţin. Un vin dulce spaniol, îmi închipui; e gros şi lipicios. Cineva a luat paharele. Să vedem la iuţeală dacă n'au fost cumva ascunse în cameră."

Am cercetat amănunţit, dar fără succes. Căutarea noastră n'a fost totuş zadarnică pentrucă am dat de o pată care mirosea a vin. Fără să-i pese de covorul de preţ pe care se afla pata. Bertillon tăie bucata cu un cuţit şi o băgă cu atenţie într'una din cutiile noastre de metal.

— „Ia asta şi du-o lui **Lebrun**, imediat, şi lasă-i-o s'o analizeze. Am văzut tot ceeace voiam. Mă duc să cercetez din nou fata din casă şi apoi pe ceilalţi servitori. Developează negativele şi fă-mi câte o copie din fiecare, cât se poate mai repede — şi adu-mi-le la biroul meu. Voiu fi acolo de îndată ce voiu căpăta raportul doctorului Arnauld.

Nici nu terminasem bine treaba ce mi-o dăduse, când auzii telefonul sunând şi apoi vocea şefului care mă şi chema. Când am intrat la d. Bertillon, am găsit deacum aşteptând pe Lebrun, analistul poliţiei şi doctorul Arnauld. Cu un minut mai târziu apăru şi d. Bertillon şi, spre încântarea mea, am văzut cu dânsul pe **Bannister,** detectivul american. Ne-am strâns mâinile cu afecţiune pentrucă eram buni prieteni. Nu fără să mă surprindă, auzii pe şef, spunând:

— „Am cerut prietenului d-tale ca să-mi procure, prin biroul său din New-York, unele informaţiuni. Şedeţi jos, domnilor, şi să trecem la chestie. Mai întâiu, raportul d-tale, doctore."

— „Iată-l" zise doctorul Arnauld. „Baronul de Zeidler a decedat în urma unei emoragii cerebrale, cauzată de o lovitură sau cădere care i-a fracturat baza craniului. Rana e săpată rotund în adâncime şi asta mă face să cred că a fost lovit de cal, în vreme ce întărâta animalul. Menţionez acest lucru pentrucă am găsit şi urmele unei otrăviri cu morfină. Omul a fost într'o stare de stupefiere, înainte de a fost ucis. Veţi găsi amănuntele aici", şi dânsul puse pe masă mai multe foi de hârtie.

— „Bine! Şi d-ta, Lebrun?"

— „Bucata de covor a fost murdărită cu vin — Malaga sau Xeres. Şi eu am găsit urme de morfină".

Domnul Bertillon dădu din cap aprobativ şi urmă:

— „Acum, iubite Bannister, spune-ne ce conţine cablograma din America?"

— „Nu era nevoie de nici o cablogramă. Ştiu totul despre baroneasă. E o fostă Lola Dawson din Chicago. A ajuns să fie cunoscută **acum câţiva ani în urmă, în cabaretele** newyorkeze. Baronul de Zeidler s'a **înamorat de dânsa, a divorţat de prima sa nevastă şi s'a căsătorit cu Lola".**

Câteva minute mai târziu intră şi Brigadierul. Ochii săi aveau o strălucire triumfătoare.

— „Din nou căţelul, domnilor", spuse dânsul. „De îndată ce aţi plecat din casa baronului, fata din casă, Francoise, a părăsit şi dânsa clădirea, cu un taximetru. Şi avea în braţe căţelul, pe care-l păstrase tot timpul.

Era căţelul care aparţinea dansatoarei La Belle Lisette"!

— „Cum", se răsti d. Bertillon, „şi d-ta o laşi să fugă?"

Rousseau, indignat răspunse:

— „Sper că domnul şef are o mai bună părere despre mine.. am urmărit taximetrul până la poarta *Point du Jour*, unde a dispărut. Tânăra femeie s'a urcat atunci într'un automobil care o aştepta în acel loc şi plecă spre Gara de Nord. Un ceas mai târziu, un bărbat tânăr şi elegant, care a luat un tren suburban, s'a întors în Gara de Nord cu un alt tren.

Purta cu sine o valiză mică în care avea rochia şi frumosul păr al Francoisei. Dacă căţelul n'ar fi fost cu dânsul şi dacă eu n'aş fi văzut prin micul gemuleţ din compartimentul trenului, cum şi-a scos rochia şi coafura, aş fi fost desigur frumuşel păcălit".

— „Admirabil! Va să zică Francoise.....

— „Francoise e un tânăr bărbat cu foarte proaste antecedente — e un apaş numit Raoul Ladoux".

— „Slavă cerului! Aşi jura că La Belle Lisette"....

— „O, fără nici un pic de îndoială, domnule. Acest bărbat se transformă într'o frumoasă femeie, ori de câte ori doreşte. Cadavrul femeii, care a fost pescuit din Sena, nu era „La Belle Lisette".

Bertillon lovi cu pumnul în masă, furios.

— „Sfinte Dumnezeule! Şi eu care sunt inventatorul „portretului vorbitor" — şi n'am pus în aplicare propriul meu sistem. Ştiam sigur că am mai văzut undeva figura ceea interesantă. Şi cu toate acestea n'am recunoscut-o. Ce desăvârşit artist trebue să fie tipul! Şi unde mi l-ai lăsat?"

(Va urma)

Anul II, No. 47 — Suplimentul REALITĂȚII ilustrate — 8 Decembrie 1928

Goncursul nostru de frumusețe

„Realitatea Ilustrată" în anul trecut, pentru prima dată, a instituit un concurs de frumusețe.

Cu mai multă experiență și dupăce revista noastră a căpătat o importanță mai mare, tot noi am fost cei dintâi cari, în anul acesta, încă dela începutul lunii trecute, am anunțat instituirea unui nou concurs, spre a alege de această dată, pe cea mai frumoasă femee din România.

Ca să asigurăm deplina reușită a concursului, nu ne-am pripit, și am fixat în amănunțimi, toate condițiunile.

In primul rând, am instituit un juriu, care este compus din personalități de seamă, din lumea culturală și artistică. Fac parte din acest juriu, până astăzi, următorii:

Președinte: d. Prof. Tzigara Samurcaș.

Membrii: d. Liviu Rebreanu, președintele soc. scriitorilor și directorul general al teatrelor; d. Al. Mavrodi, președintele Sindicatului Ziariștilor; d-na Alexandrina Cantacuzino; d. I. Steriade, directorul muzeului „Kalinderu"; D. Cuțescu Stork, sculptor; d. N. Batzaria, fost ministru; Secretar: Nic. Constantin, directorul revistei noastre.

*

Acest juriu se va întruni în cursul săptămânii și va fixa condițiile de participare, care vor apărea în aceeași zi în „Dimineața" precum și în numărul viitor al revistei „Realitatea Ilustrată".

EVACUAREA RHENANIEI

EX-KAIZERUL. — „Ura, bătrâna mea Germanie! Lumea a rămas tot atât de dobitoacă și vom putea cânta iar „Die Wacht am Rhein".

(„Mucha", Varșovia)

Buletinul săptămânal

La începutul acestei săptămâni starea suveranului Angliei se agravase iarăș. Câteva zile boala urma un curs liniștitor. Buletinele medicale erau redactate în termeni cari dădeau dreptul la speranțe.

Buletinul de Luni a stârnit însă îngrijorare: s'a constatat la bolnav slăbirea forței inimei. Regele Angliei, robust până în momentul căderei la pat e, firește, anemiat acum.

Impresionante dovezi de iubire au continuat a fi depuse la patul monarhului. Mille de oameni din toate straturile sociale stau zi și noapte în jurul palatului regal.

Capitala are un primar nou. Se cuvine să i se spună: — Intr'un ceas bun, și la treabă, d-le primar.

Orașul acesta pe care veți începe să-l gospodăriți suferă de metehne multe și vechi. E strâmb și murdar. E urît. Părinții de până acum, primarii cari și-au luat nobila sarcină de-a se îngriji de el, s'au ocupat de orice vreți, numai de belelele orașului, — nu.

Bucureștii se bucură de câteva edificii impunătoare, de un centru occidental. Restul prezintă vestigii de Stambul.

S'au făcut, evident, unele îmbunătățiri. Toate la centru. Se spunea: programul de occidentalizare a Capitalei trebue să înceapă dela centru spre periferie. Greșeală. Programul trebue realizat dela periferie spre centru. Domnule primar, ... dela periferie spre centru cu tămăduirea metehnelor orașului acesta!

O problemă a cărei rezolvire intră într'o anumită măsură în îndatoririle noului primar este și aceea a circulației. Intr'un articol publicat în această revistă s'a vorbit acum câteva săptămâni despre *cetatea sgomotoasă*, cetatea unde vehiculele gonesc desmățate, atentând la nervii și la viața cetățenilor.

E interesantă, în legătură cu această chestiune, propunerea făcută de un consilier: anume ca sumele strânse din amenzile aplicate șoferilor pentru abateri dela regulament, să fie alocate unui fond care va sluji la ridicarea unui monument în memoria celor ce-au sucombat sub roți.

— Vrasăzică, d-ta ești fotogenică?!
— Desigur! Altfel nu puteam fi îngrijorare la cinematograf. **(Le Rire)**

— Ia te uită! Gazeta vorbește despre mine! Anunță c'au fost 15.743.987 călători în tramway în anul trecut! Eram și eu printre ei.

(Buen Humor Madrid)

LUNATECA

de Victor Eftimiu

(Urmare) (3)

Apoi, văzu un ofițer rus care umbla cu troica, pe-un câmp plin de zăpadă și-un lup alerga să-l mănânce; și lupul acela nu era decât el, haiducul Miroslav, căruia portăreasa mânăstirei îi zicea, salutându-l până la pământ:

— Poftim! Poftim! Boer Eremia!..

Miroslav se trezi, căci într'adevăr, sora portăreasă intrase în odaie, cu o ceașcă mare de lapte pe tavă și-i zicea:

— Bună dimineața, Boer Eremia!.. Poftim!.. Poftim!..

El mâncă pâinea și bău laptele ca un adevărat lup flămând, ca lupul din vis, apoi, coborînd la Maica Minodora, îi zise:

— Mă duc, mătușă dragă...

— Cum? Așa de repede?...

— Așa! surâse el. Am stat prea mult rândul ăsta...

„Dar am să mai viu! Am să mai viu!..

Dădu bătrânei stariţe obișnuita pungă cu galbeni apoi sărutându-i mâna, zise:

— Am să plec în mare taină, — să n'afle surorile!..

— Nu le zici bun rămas?

— Nu, că m'a prins un dor de ducă și n'ași mai vrea să pierd vremea cu ele!

— Bine, boer dumneata!..

— Rămâi cu bine, mătușă Minodora!

— Umblă sănătos, nepoate drag!

Și Miroslav sări haiducește pe cal și porni glonț!..

Abia când se văzu pe potecă, printre stejarii pădurii, începu să se căiască.

— Oare de ce-am plecat așa, dintr'odată? De ce n'am spus rămas bun surorilor și mai ales bunei Porfirina? Sau mi-era teamă s'o mai văd? Sau mi-era frică să mă uit în ochii ei duioși, eu, tâlharul pătat de sânge?

Se întreba el mult, haiducul Miroslav, dar știa prea bine că tocmai de aceia plecase: de frica privirilor blânde ale tinerei călugărițe, de frica remușcărilor care creșteau în toate ungherele mânăstirei.

Altădată „boer Eremia" pleca voios de-acolo, șuerând; acum eșise ca un osândit și mergea în neștire.

Cine știe... poate că de nu i-ar fi răsărit în vis moșneagul acela, osândit să se pocăiască trei veacuri într'o chilie cu păiajeni, haiducul Miroslav s'ar fi dus deadreptul la vre-o mânăstire de călugări și ar fi îmbrăcat și el haina sihaștrilor ca atâți alți ucigași pocăiți.

Dar groaza de singurătate, de aceiaș veșnică viață mohorâtă, îl făcea să se scuture...

— Tot mai bine pe drumul meu de pân'acuma!.. Ce-o fi, o fi! Acolo, în singurătatea pădurilor, am să uit și remușcările și lacrămile mele și povestea sorei Porfirina și am să fiu acelaș strașnic Miroslav, care înspăimânta pe poterași și pe catanii!

...Dar haiducul se lăudase în zadar, căci nu mai avea inima de altă dată...

E drept că a ajuns iar în pădurile lui dragi și că văile au răsunat din nou de slava numelui său; dar veghile lungi, la răscrucea drumurilor, nu mai aveau nici un farmec pentru el... Ochiul său nu mai era ager ca înainte, iar urechea nu mai prindea cu aceiaș îndemânare semnele vestitoare de pradă — sau de poteră...

Și par'că ar fi căutat el însuș să iasă în drumul arnăuților să se lase prins, să sfârșească odată cu viața asta fără rost...

Cele două nopți petrecute la mănăstire îl urmăreau încă; întâlnirea cu sora Porfirina îl schimbase cu totul: Era un om fără nici o voință acum, fără nici un rost în viață...

— De ce n'am mai rămas acolo? dacă aș mai fi stat, de-aș fi întâlnit-o mai des, de i-aș fi vorbit mai mult, poate că rana întâiei ei iubiri s'ar fi închis... poate că și eu mi-aș fi uitat mireasa de altădată și, cine știe...

Dar glasul sorei Porfirina, răsuna încă în mintea lui și răsunetul lui era așa de dureros!...

— „Unul singur este luminișul dragostei, boer Eremia, și altă poiană nu mai este, de cât poiana morții!..."

Ce bine era păstrată în sufletul său amintirea tri ei fecioare!... Simțea că viața lui e aninată acuma de-a ei, cu toate că nu mai voia s'o vadă niciodată!... O legătură tainică, tulburătoare se făcuse între ei, din noaptea spovedirii, din noaptea blândelor ei aiurări...

Și tot gândindu-se la soarta lui, și numai la a lui, haiducul Miroslav nu-și putea închipui că acolo, în mânăstirea din munții Moldovei, sora Porfirina se stingea zi cu zi, noapte cu noapte... Abia acum băgară maicile de seamă că sora aiurează privind amurgul de lună și că se ofilește și scade neîncetat, după cum scădea și luna... sora Porfirina se făcuse străvezie... Ochii ei erau mai mari ca totdeauna, erau spăimântători de mari, mâinile i se subțiară de se ved au oscioarele și tot obrazul copilei se trăsese. Când închidea ochii și nu mai răsufla, par'că era moartă și moartă de mult... Ușoară ca un fulg, trecea fecioara pe mormintele din curtea bisericii și două surori o sprijiniau să nu cadă...

— Voi o să rămâneți aici, dragele mele, dar eu am să mă duc... am să mă duc departe...

— Nu soro Porfirino, ai să rămâi cu noi și noi o să te iubim mult și-o să îmbătrânim toate... și-o să ne ducem toate, într'o zi, la Dumnezeu...

— Nu! Nu! Eu am să plec mai devreme... Mă chiamă albele depărtări... colo... în dosul munților albaștri... Și-am să vă rog, surorilor, să-mi puneți părul meu cel lung, sub cărămida unde-mi voiu odihni capul și în mâinile mele împreunate să puneți flori de tămâioară... Imi erau așa de dragi, în vremea când soarele și vântul se jucau cu părul meu resfirat! Oh, cum pălește cornul lunei!... Cum s'a subțiat! De ce-a pierit? De ce-a pierit?

Sora Porfirina începu să plângă cu hohote. Trupșorul ei plăpând se sdruncina și cele două maici tinere se uitau una la alta, neștiind cum să potolească tainica durere.

Deodată, copila tresări: i se păru că vede colo, în fundul curții, cum răsare luna întreagă și albă. Se repezi într'acolo și surorile o urmară. Acuma, i se păru că lumina aceia era chipul boerului Eremia, în mijlocul unor candeli... da... da.. boerul Eremia era grozav de galben... atârna par'că de un ștreang și în jurul capului său, ardeau făclii de ceară și candele verzi... Intr'adevăr, o lumină sarbădă licăria tainic în mijlocul frunzișului negru, care acoperea zidul.

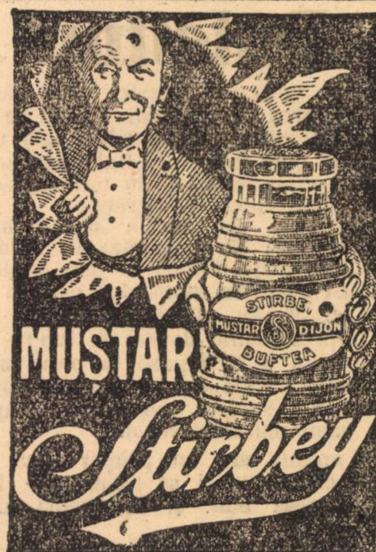
S'apropiară, ajunseră... Roata de lumină era un stol de licurici, aninați de frunziș. Și erau mulți, mulți, unul lângă altul, ca un ciorchine luminos.

Porfirina se trezi din visare și suspină, sfâșietor de trist.

Apoi, lunecă ușor din brațele surorilor... mișcă buzele par'că ar fi vrut să spună ceva... Ochii i se duseră, furați de visul veșniciei.

Și sora Porfirina își dădu sufletul ușor, pe iarba mânăstirei în noaptea aceleiaș zile, când la București, pe-o vreme furtunoasă, cu fulgere dese și trăznete multe, spânzurau pe vestitul haiduc Miroslav, prins însfârșit, de potera vestitului cârc-serdar Kara-Stambuloglu.

Sfârșit

Rubrica filatelică

O contribuție
Publicații filatelice române

PRESA FILATELICA a spus un vestit cronicar francez „se poate indentifica, cu filatelia însăș”

După vasta ei contribuție, este mai pressus de orice indoială, importanța primordială ce presa o are în acest domeniu. Nu este deci lipsit de interes a cunoaște mișcarea presei din România, în strânsă legătură cu evoluția filateliei. Incercăm o modestă contribuție, nepretențioasă. Cei cari posedă încă și alte preciziuni interesante, pot răspunde pe adresa revistei.

La apelul vechiului cotidian „*Magasin für Briefmarkensammler*” din Leipzig în 1863, aproape în toate țările au apărut reviste și ziare filatelice. Prima revistă românească, cunoscută nouă, este „*Der bukarester Philatelist*”, având ca directori pe A. G. Pancu și Jack A. Marcus, la 1 Ianuarie 1885. Apreciind probabil simpatia cu care a fost primită în public, Marcus decide redactarea unei noui publicații „*Der Philatelist*”. In 1887 apare „*Philatelistische Presse*”, editat de „Czernovitzer Philatelisten Zeitung”, în 1889, în frunte cu Herman Mittelmann (Cernăuți). Iar Mittellmann scoate în 1892 revista „*Süd Amerika*”.

In 1893 apare la Galați „*Philiatelist Oriental*”, sub direcțiunea lui David Steiner, pe când la Iași, în cursul aceluiaș an, un pasionat colecționar A. Rotenberg, ne dă „*România Filatelică*”. Acesta se bucură de o bună longevitate.

Dela 1893—1922 se întrerup datele noastre istorice.

In 1923 apare la Brăila, „*România filatelică*”, proprietatea d-lui Anghel Stoian și la Iași „*Filatelistul*” de sub direcțiunea d-lor, H. Socrat și M. Puiu. In 1924 cunoaștem la Ploești „*Le Philatelist Mondial*”, la Timișoara, „*der Banater Philatelist*”, la Caracal, „*Roumanie Echange*” a lui Nicolas D. Steriopol.

In 1925 apare la Galați „*l'Echangiste*”, sub directoriatul d-lui dr. Flamaropol, iar la Focșani „*Foaia Filatelică*” a d-lui S. Silberstein.

In anul 1926, la Piatra-Neamț, „*Reclama*” a lui B. Abeles, „*Filatelia Română*”, director Alphonse Weinberg, „*Ecoul Filatelic*”, director L Solomon;

Bârlad: „*Revista Filatelică*”.

Craiova: „*La revue pour tous*” sub direcțiunea d-lui T. Turtureanu.

Brăila: „*Ecoul Timbrelor Române*”.

In 1927 presa filatelică română se odihnește, pentru a câștiga noi puteri.

In 1928 găsim trei buletine: „*La Roumanie*”, organul oficial al lui „Roumanie Echange Club” din Sascut, „*Buletin Official de Roumanie*”, sub îngrijirea lui Ioseph H. Leibovici din București și „*Buletinul Carto-Filatelic* al „Clubului Internațional din Craiova.

Mai avem „*Bazarul Filatelic*” din Bârlad sub conducerea neobositului S. Zilberstein, și în sfârșit „*Rubrica Filatelică*” regulată a revistei săptămânale „*Realitatea Ilustrată*”.

G. LULUDIS

*

N. R. — Datele de mai sus le datorăm d-lui *G. Luludis* din Bârlad. Publicăm totdeauna însemnări și chiar articole ale cetitorilor noștri, rezervându-ne dreptul de a le da forma redațională cuvenită.

In acelaș timp, rugăm toate publicațiunile filatelice, care eventual mai apar în țară, să ne trimită un exemplar pentru memento-ul săptămânal.

art. v.

ȘTIRI

Reamintim tuturor asociațiunilor filatelice din țară, să ne remită procesele verbale spre publicare.

*

„*Bazarul Filatelic*” din Bârlad a cărui reapariție ne este anunțată pentru 1 Ianuarie 1929, proectează editarea unui anuar al filateliștilor români. O lucrare a cărei apariție nu putem decât s'o aplaudăm.

*

Primim la redacție o lungă scrisoare a unui amator, care ne felicită pentru constituirea „Listei negre”. In acelaș timp ne trimite și numele unui „erou” din Băicoi bun de afișat. Deoarece nu cunoaștem întregul adevăr și fiind vorba de un filatelist român rugăm persoanele ce au fost înșelate de aceiaș persoană (după cum pretinde amicul nostru) să ne dea lămuririle necesare.

*

Anunciuri și reclame pentru numărul viitor se primesc până Luni 10 Decembrie.

Corespondență cu cititorii

L. Adler, Roman, revista noastră vă stă la dispoziție.

Ion Patachi, of. Durdușani.

Adresați-vă „Roumanie E. C. I.” d-l I. Leibovitz. str. Tepes Vodă 144. București. Pentru schimb de mărci, un anunț la revista noastră.

Leon Kreiss, Câmpina. Ați primit scrisoarea noastră?

G. Luludis, Bârlad. Mulțumim. Cred că și dv. aveți aceeaș satisfacție.

Marc Fischer, Leipzig. Nu am primit corespondența amintită.

Lista neagră

A. Bernecher str. Virtuții 44, T. Severin, este reclamat de un filatelist din R. Sărat. Profitând de încrederea celui ce i-a trimis mărci, amicul a uitat să achite contravaloarea.

Aviz amatorilor.

Insfârșit, ne trezim!

Apelul nostru dă roadele cuvenite. Iată că se reproduce un revirimeni în sânul filateliștilor români. „Roumanie E. C. I.” a convocat Duminică, pe membrii săi, invitând amabil și pe reprezentantul nostru. Mărturisim că hotărârile luate și desbaterile ivite au fost cea mai bună răsplată dată modestelor noastre eforturi, depuse pentru propaganda filateliei.

Iată și un

PROCES-VERBAL

„*Roumanie E. C. I.*” Ședința din 2 Decembrie ora 3. Prezenți 21 membri. Președintele anunță deschiderea ședinței, făcând o largă expunere a activității, până în luna Aprilie. Consideră reluarea ședințelor, începând dela 9 Decembrie orele 3. Schimburile și vânzările de mărci, vor avea loc în timpul ședinței.

Se ia notă de expunerea d-lui Locatteli, referitor la stabilirea unui sediu în centrul Capitalei. Sediul din str. Țepeș Vodă 144 va rămânea provizoriu, până la alegerea celui nou.

Buletinul „Roumanie” își va reîncepe activitatea la 1 Ianuarie 1929.

Se convoacă pentru ședința viitoare, toți membrii asociației, precum și toți filateliștii amatori și profesioniști, cari doresc a face parte din „R. E. C. I.”

Ședința viitoare la 9 Decembrie orele 3 la sediul din str. Țepeș Vodă 144.

CUZA-VODA IN ROMAN

Sunt foarte rare personagiile cari să fi ocupat cu atâta insistență imaginația mulțimii și să se fi bucurat de atâta dragoste din partea poporului ca marele Domnitor Alex. Cuza.

Scriitorul Vasile Pop a reușit, ca după vreun an și jumătate de cercetări prin biblioteci, să pună la punct o mulțime de datalii scoase din anecdotele de pe vremurile acestui „Domn” și să creeze, un roman, care deși are un substrat politic, să pasioneze pe cititori.

Citind pe „Cuza Vodă”, oricine își poate face o idee clară asupra timpului pe când un om de bine lupta pentru punerea bazelor României de azi.

Se poate vedea sub o formă interesantă, atractivă, cum acest mare premergător al „țărănismului” și-a pus viața în primejdie în nenumărate rânduri pentru a realiza acum 75 de ani, ceeace alții vor să realizeze azi după trei sferturi de secol, pentru clasa pe care „Cuza Vodă” o iubea și voia s'o înalțe, scoțând-o din iobăgie.

Romanul „Cuza-Vodă” merită să fie citit de toată lumea.

REZON

Clientul: Halal de haina ce mi-ai vândut săptămâna trecută. Abia am încheiat-o și a plezni. în spate.

Croitorul: Nici nu mă miră. Firma noastră e doar recunoscută, pentrucă la noi se cos solid nasturii.

Povestea mânii tăiate

W. HAUFF

în româneşte de Otilia Ghibu

(Urmare) (3)

Speranţă aveam puţină. Ştiam totuş, că Valetty e un om inteligent, care cunoştea bine legile, şi care va face tot ce-i va sta în putinţă pentru a mă salva.

Două zile nespus de lungi, am fost în nesiguranţă. Insfârşit Valletty veni.

— „Aduc o consolare, chiar dacă e dureroasă. Vei trăi şi vei fi liber, dar va trebui să pierzi o mână".

Mişcat, am mulţumit prietenului meu pentru viaţa mea. Imi spuse că guvernatorul fusese neclintit în ceea ce privea revizuirea „crimei" mele; că însă, pentru a nu părea nedrept, încuviinţase următoarele: dacă avea să se găsească in cărţile istoriei Florenţii un caz asemănător, atunci pedeapsa mea să fie strămutată în pedeapsa, ce se aplicase şi altă dată. El şi tatăl său răsfoiseră apoi zi şi noapte hrisoave vechi găsind însfârşit un caz asemănător cu al meu. Iar pedeapsa dată atunci fusese: criminalului i-se tăiase mâna stângă, i se luase averile şi fusese exilat pentru totdeauna.

Aceasta era acum şi pedeapsa mea şi trebuiam să mă pregătesc pentru durerosul ceas, ce mă aştepta. Nu vreau să vă mai aduc înaintea ochilor acest ceas îngrozitor, când, în plină piaţă, mi-am pus mâna pe trunchiul de tăere, când propriul meu sânge m'a umplut în valuri.

Valletty m'a luat în casa lui până m'am însănătoşit apoi mărinimos mi-a dat şi banii de drum. Tot ceea ce îmi strânsesem eu, cu atât amar, căzuse prada justiţiei. Am plecat de la Florenţa în Sicilia şi de acolo cu primul vapor, m'am dus la Constantinopole. Speranţa mea era în suma, pe care o încredinţasem prietenului meu pentru a păstra-o, rugându-l să mă lase să locuesc la el. Cât mă mirai însă de mult, când acesta mă întrebă, de ce nu mă duc în *casa mea!*

Imi spuse, că un om strein cumpărase o casă pe numele meu în mahalaua grecească, acesta spusese vecinilor, că voi veni şi eu în curând.

M'am dus numai decât cu prietenul acolo şi am fost primit cu bucurie de toate vechile mele cunoştinţe. Un bătrân negustor îmi dădu o scrisoare, pe care streinul o lăsase pentru mine.

O citii: „Zaleukos. Două mâini sunt gata să muncească neîncetat pentru ca tu să nu simţi lipsa mânii tale. Casa, pe care o vezi şi tot ceeace vezi în ea sunt ale tale şi în fiecare an ţi-se va da atât, încât să faci parte dintre cei mai bogaţi ai ţării tale. Fie să poţi ierta aceluia, care e mai nenorocit decât tine!"

Bănuiam cine o scrisese, iar negustorul îmi spuse, că fusese un bărbat, care părea un francez şi avea o mantie roşie.

Ştiam destul pentru a-mi mărturisi, că necunoscutul nu fusese chiar atât de lipsit de nobleţe. In noua mea casă, am găsit toate aranjate cât mai bine, chiar şi o prăvălie cu mărfuri, mai frumoase decât avusesem vreodată.

De atunci au trecut zece ani. Mai mult din obişnuinţă decât fiindcă aveam nevoie, mi-am urmat negoţul. Nu am mai văzut însă niciodată ţara, unde am fost atât de nenorocit.

De atunci primesc în fiecare an o mie de monezi de aur; dar chiar dacă îmi face plăcere să ştiu nobil pe acel nenorocit, totuşi durerea sufletului meu nu mi-o poate cumpăra; deoarece veşnic trăeşte în mine icoana îngrozitoare a asasinatei Bianca.

Sfârşit

Premiile ziarului „RADIO"

După cum am anunţat ziarul „RADIO" oferă gratuit cetitorilor şi abonaţilor săi:

5 aparate de RADIO

între care un aparat „NORA-ELECTRIC", ultima perfecţiune furniza de uzinele „NORA-RADIO" Berlin, reprezentate de firma Jacques Paucker, din Bucureşti, Str. Smârdan 27, precum şi

Un important stoc de piese de RADIO lămpi, difuzoare, etc.

Vor fi în total 4 cupoane, iar tragerea se va face înainte de răciun.

MÂNCĂRI EXOTICE

DACĂ ne gândim, că până'n evul mediu, carnea de cal era singurul aliment al vechilor germani, — pe când azi, resimţim un desgust, numai gândindu-ne la carnea celui mai curat animal, — şi savurăm în schimb, pe cea a celui mai murdar patruped, porcul, vedem că tot sistemul nostru culinar, este bazat numai pe închipuiri. De aci rezultă şi faptul, că ceeace-i place unui popor, desgustă pe altul.

Ouăle clocite sunt cea mai fină delicatesă la chinezi, pe când nouă ne repugnă, cu toate că au mirosul camembertului, care ne place, dar pe care chinezul îl numeşte „lapte de vacă stricat".

Cu groază ne gândim la mâncări preparate cu grăsime de elefant sau hipopotam, cu toate că aceasta, are gustul unturii de gâscă.

Raci, icre negre, stridii, melci şi pulpe de broască, sunt pentru noi delicatese şi totuş doar greaţa, ne opreşte a mânca şerpi, râme, viermi broaşte întregi, care figurează la locul de cinste, în menu-ul multor popoare.

In Siam, spre exemplu, broaştele sunt băgate de vii în lut, care ia forma bilelor şi sunt băgate la foc. Când se sparge apoi lutul, broasca este perfect friptă, în propria-i grăsime şi se serveşte la masă, cu zarzavaturi fierte şi cu sevă de plante.

Indigenii din America de Sud, procedează mult mai simplu: le frig la frigare, aşa cum sunt, sau le fierb imediat ce le-au prins. Supa verzue, ar fi — dupe unii — foarte bună. Totodată, este în mare onor şi friptura de maimuţă, — în special spinarea, — care are gustul celei de iepure. Un explorator, a găsit-o foarte bună şi numai aspectul animalelor tăiate şi atârnate de pomi, i-au produs o impresie detestabilă, semănând foarte mult cu cadavrele, umane.

Ca dejun, se mănâncă acolo, o preparaţie de gândaci graşi, cu furnici, stropite cu un sos, tulupi, care nu rămâne cu mult în urma celui de Worcester.

In Africa centrală, sunt foarte preţuite furnicile albe, *termitele*, care se aruncă de vii în tingire şi după ce sunt prăjite, se servesc sub formă de budincă. Dar negrii nu-şi pot procura această delicatesă, decât la începutul sezoanelor de ploi, când termitele îşi părăsesc cuiburile, spre a se refugia.

In alte anotimpuri, savurează o specie de omizi, care se fierb şi se servesc cu făină de orez.

In jungla australiană, contează larvele de gândaci, ca un aliment foarte delicat: un explorator suedez, le-a comparat, — gătite, — cu omleta noastră obişnuită.

Multe triburi australiene, pleacă în timpul verii în munţi, unde se hrănesc cu gândaci, fluturi şi omizi şi după câteva luni, se întorc mai puternici şi mai sănătoşi din această vilegiatură.

In Australia de Sudwest, se găsesc tot feluri de rădăcini, trestie, ierburi de apă, lotus şi orchidee, care sunt servite ca garnituri, la fripturi de biber, oposum şi cangur, stropite de o băutură, extrasă din gumă de eucalipt.

Indigenii din insula Gwandjelin, uzează de un anumit soi de rac, căruia-i place miezul de cocos. I se Grup 4 din multele-i picioare, — ânume, cele dinapoi — şi este apoi hrănit cu nuci de cocos. Când coada lui devine groasă ca un cap de copil mic, este despicată şi conţinutul ei — un lichid gras — este sorbit cu deliciu.

Exploratorul Reinecke, compară gustul unui vierme de nisip, gros ca un deget după coasta samoeză, cu acel al stridiilor.

Mâncări plăcute şi europenilor, sunt: *Palusami*, o mâncare din miez şi lapte de cocos, fierte cu foi de banane; *failolo*, banane coapte fierte în lapte de cocos; *paale*, sevă de palmier, scăzută în lapte de cocos, *pa'aula*, raci de apă dulce, fierţi în lapte de cocos, cu foi de banane; vin apoi alte feluri, gătite în acelaş mod, din care cel mai gustat, este *masi*, preparat din viermi, cu apă sărată şi care se serveşte şi sub formă de conserve. Are un gust mijlociu, între midie şi stridie.

Un capitol interesant, în arta culinară, este şi consumaţia cărnii de şarpe. Indienii din America de Sud, introduc şarpele ucis, într'un tub de lut, care se pune la foc. Prin frigere, carnea se întăreşte, iar apucată din coadă, pielea ese fără nici o ruptură, rămânând numai carnea fragedă, care este considerată delicatesă.

In India şi China, şarpele ucis, este bătut cu beţe de bambus, până ce pielea preţioasă ese intactă, rămânând numai carnea, din care se face o ciorbă, asemănătoare celei de peşte.

Precum trompa şi picioarele celui mai mare animal, elefantul, sunt savurate de indigeni, tot aşa sunt mâncate şi cele mai mici animale din lume...... păduchii.

Exploratorul Kramer, descrie într'unul din volumele sale, că în insulele Gilbert, sunt tineri, cari pentru a procura dulcineelor lor, această fină delicatesă, poartă în păr, adevărate crescătorii, îngrijite cu cea mai mare atenţiune.

Carnea de morsă, focă şi urs alb, a fost de multe ori, ultimul aliment al exploratorilor polari.

Iar ca final, se poate adăoga vechiul nostru proverb: „Câte sate, atâtea obiceiuri.

ERUDIT

— Tăticule ce e aia legea gravitaţiunii?

— Nu ştiu, fetiţa mea, pentrucă astăzi prea mult se vorbeşte de tot felul de legi ciudate.

TOT AIA

— Aşa dar, nu credeţi în nimic.

— Nu cred decât în ceeace înţeleg.

— Apoi, e cam tot aia...

MONDENE

Balul societăţii „Frăţiiia"

Sâmbătă 24 Noembrie a avut loc în sala Sindicatului Ziariştilor primul bal al sezonului dat de către *Soc. „Frăţilia"*, formată din studenţimea din vechiul regat precum şi cei ce au venit să studieze la noi din părţile Pindului, Tesaliei, Banatului şi de peste Nistru uniţi pentru a menţine credinţa, obiceiurile şi graiul.

Harnicul ei preşedinte, d-l *Brânzei* credem că se simte mulţumit, de succesul moral şi material ce a obţinut. La acest bal a dat concursul Soc. *„Joc şi cântec românesc"*, de sub conducerea d-lui *Dobrescu*. Studenţi mândri şi studente în port naţional se prindeau doi câte doi în *„Ca la Breaza"*, *„Brâuleţul"* sau pentru a încinge Jiţianca, Ciobănaşul, Marioara, Ghimpele, Zdroboleanca, Hora Mare, toate jocuri din vechiul regat. Dansurile au fost executate de d-l Chirhu şi d-na Chirhu care se lua la întrecere cu tinereţea, d-rele Georgescu d-rele Berindey, d-rele Holban, Lily Andronic, Mimi Nicolau, Dincă, Pânzaru, Petrescu Cernătescu, d-na Gărdăreanu, D-nii Dobrescu, David L., Jupianu Bogdan, I. Dincă, Vasilescu, Surdureanu.

Din asistenţă reţinem: d. S. Mândrescu, d-na şi d-l Gheaciu, d. Euse'in Virol, d-l Tomy Hoidas M Vulpescu, d-l Dumitrescu, d-l Do'rescu, d-l Solonea N., d-l Schmidingher mare inndus'riaş, d-l Gore, d-l ing. prof. Dumitrescu, d-l D. Vasilescu, I. Ionescu etc. etc.

D-rele Didy şi Maria Cris'escu, Lenuş Pama, d-ra Constant'nescu, Eugenia Petrescu, Ghinescu, Senie, Maria Ionescu prof. Mariette Teodorescu, etc. etc.

Ică.

CINEMATOGRAF

Unde mergem

BOULEVARD-PALACE", continuă proectarea marelui succes „PRINŢUL STUDENT" din **„Heidelbergul de altă dată"**, cu **Ramon Novarro şi Norma Shearer.**

*

CINEMA „SELECT", reprezintă emoţionantul film „LOOPING THE LOOP" cu **Werner Krauss, Jenny Jugo şi Warwick Ward.**

*

LA „TRIANON", eleganta sală din Bulevard, se proectează marele film românesc „SIMFONIA DRAGOSTEI", cu **Vivian Gibson, Gritt Haid, Ion Livescu, Ioan Petrescu, Al. Critico. Scenariul şi regia: Jean Mihail.**

*

CINEMA „ELITE", rulează „TINEREŢE TRIUMFATOARE", cu **Mary Philbin şi Don Alvanado.**

*

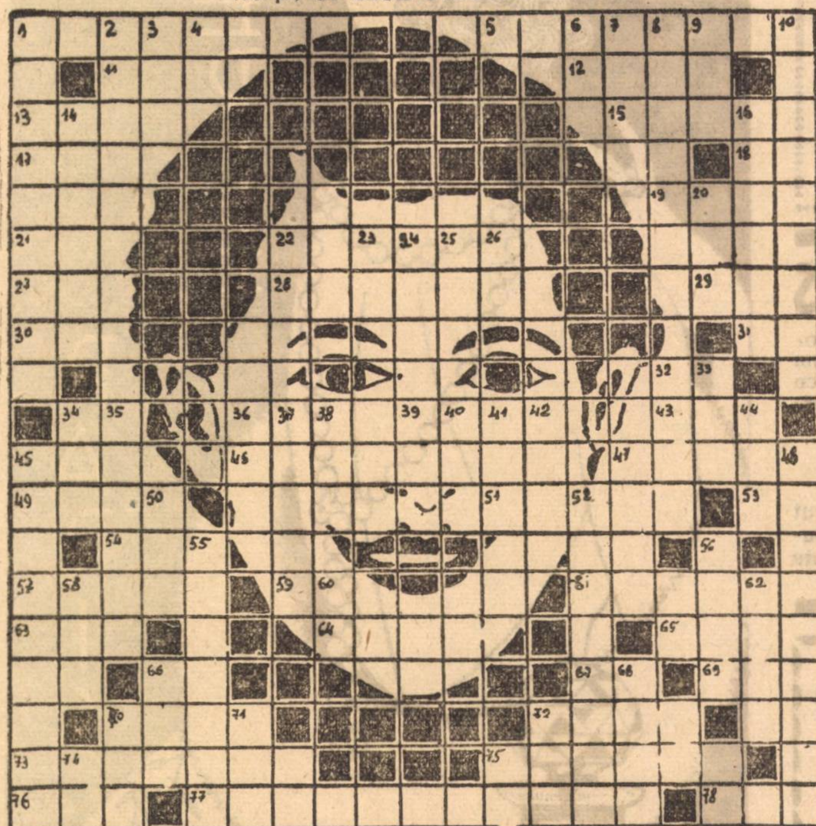
SCALA" reprezintă „SECRETUL TĂCERII", cu **Vivian Gibson, Mary Kid şi Marcela Albani**, precum şi marele succes **revuistic „CA LA MAMA ACASĂ"**

Jocurile „Realităţii ilustrate"

Joc No. 1 (Norma Shearer)

(10 p.) de BICĂ PISOSKY-Craiova

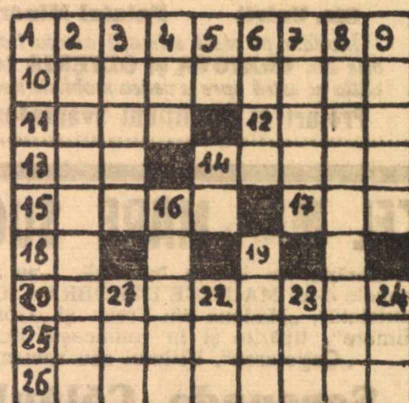
Orizontal: 1) Savant francez (1814-1885); 5) Pictor spaniol (1602—1667); 11) Paradis; 12) Personagiu Mitologic; 13) Oraş în Anglia; 15) Plin de entusiasm (fig.); 17) Pronume; 18) Notă muzicală; 19) Fondatorul mormonismului (1805—1844); 21) Pronume; 22, Consul roman în anul (63 înainte de C.); 27) Diviziune de timp; 28, Scriitor satiric italian (1492—1557); 29) Adverb; 30) Lac în Africa; 31) Râu; 34) Notă muzicală; 36) Pictor născut la Londra (1730—1805); 43) Interjecţie; 45) Economist francez născut la Lyon (1767—1832); 46) Erou Mitic din Atica; 47) Filosof francez (1766—1845); 49) Oraş în Italia; 51) Meritos bibliograf român (1817—1887); 53) Notă muzicală; 54) Unul din judecătorii lui Israel; 57) Om de stat spaniol (1579—1624); 59) Interjecţie; 61) Insulă germană; 63) Adverb; 64) Navigator spaniol (1499—1542); 65) Aureolă (fig.); 66) Interjecţie; 67) Notă muzicală; 69) Numele ardelenesc al usturoiului; 70) Astronom şi matematician englez (1801-1892); 72) Fluid gazos; 73) Poet italian (1565—1635); 73) Impărat roman; 76) Personagiu Biblic; 77) Celebru astronom (1503—1566); 78) Taifas.

Vertical: 1) Pictor italian (1656—1746); 2) Adverb; 3) Parte interioară; 4) Conjuncţie, 6) Notă muzicală; 7) Oraş în Columbia; 8) Pârâu în Grecia; 9) Animal invers); 10) Oraş în Mexic; 14) Om de stat spaniol (1786—1843); 16) Provincie Jugoslavă de-a lungul coastei orientale a Adriaticei; 20) Nume de peşti: ghigorţ şi pălămidă de baltă; 22) Interjecţie; 23) Notă muzicală; 24 Literă grecească; 25) Interjecţie. 26) Div. de timp; 32) Elenist italian (1398—1478); 33) Pasăre; 34) Financiar născut la Edimburg (1671—1729); 35) Jurisconsult francez (1536—1601); 36) Conjuncţie 37) Chimist german (1769—1838); 38) Conjuncţie; 39) Negaţie; 40) Partea cocoşată a arşicului; 41) A răsuna surd; 42) Rege a lui Israel; 44) Plantă (Mold.), 45) Familie italiană; 47) Adverb; 48) Bărbat de stat bulgar, muri asasinat (1853—1895); 50) Agent politic şi misterios aventurier francez 1728 — 1810); 52) Filosof şi scriitor francez, născut la Geneva (1712—1778); 55) Filozof spirtualist francez (1794—1862); 56) A bate încetişor; 58) Personagiu biblic; 60) Interjecţie; 62) Trec cu vederea; 66) Oraş în Serbia; 68) Perdea felurit colorată ce înconjoară pupila ochiului; 70) Adverb; 71) Personagiu Mitologic; 72) Şold; 74) Div. de timp; 75) Interjecţie.

Joc No. 2

(Covinte încrucişate)

(10 p.) de BICĂ PISOSKY-Craiova

Orizontal: 1) Mânăstire în jud. Olt cu o şcoală practică de agricultură; 10) Ştofe din care se fac mai ales macaturi; 11) Insulă franceză în Oceania; 12) Concurent; 13) Trei litere din Lapiţi; 14) Staţiune balneară; 15) Pârâu în Tesalia între Olymp şi Ossa în valea Tempei; 17) Boccea de înfăşurat; 18) Literă Slavonă; 20) Oraş în Mexic; 25) Un fel de oi; 26) Imens (fig.).

Vertical: 1) Pui de crap până la 30 cm; 2) Masă pe care se serveşte liturghia; 3) Poet francez (1540—1608); 4) Munte; 5) Interjecţie; 6) Inginer, născut la Muret (1841-1925); 7) Invinşi; 8) Inşirată; 9 Vânzător de haine vechi (Munt); 14) Conjuncţie; 16) Popas; 19) Republică în America; 21) Puţin considerabil (inv); 22) Unealtă; 24) Neted.

Joc No. 3 (În pătrat)

(10 p.) de BICĂ PISOSKY-Craiova

Se dau următoarele:
Râu în America.
Arhipelag în Oceanul Atlantic.
In chirurgie.
Logofăt.
Dregi.
Imperiu asiatic.
Orizontal şi Vertical la fel.

Deslegările jocurilor din No. 46, 47, 48, 49, 50 se primesc la redacţie până la 10 Ianuarie 1929. Cel care obţine numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Urmatorii şapte deslegători primesc câte un volum din operile autorilor renumiţi. De asemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Ianuarie 1929.

Plante înarmate

CA LUMEA a fost foarte bine creeată, este adevărat. Fiecare lucru este la locul lui şi cu toate acestea se pun o mulţime de întrebări naturii, pentru curiozităţile pe care le-a împrăştiat în creaţiunile ei.

Că trandafirul are spini, este foarte natural; la creaţiunea lui s'a prevăzut că îndrăgostiţii vor da iama în ei, culegându-i pentru dulcineele lor. Spinii însă, le mai moderează avântul.

CACTUS

Dar cactusul? Pentru ce are nevoe cactusul de o cuirasă de spini, ţepi şi frunză tăioasă? Nici un om nu se gândeşte să prindă la pieptul iubitei, o asemenea floare. Cactusul se poate mânca? Il apără ţepile şi spinii de animalele care l-ar mânca?

AGAVA

De ce dar, — mă întreb, — are agava frunza ascuţită ca vârful de iridiu, al unui toc cu rezervor?

Şi iar nu 'nţeleg, de ce murele sălbatece au ţepuşoare ascuţite, pe când smeura, mai bună la gust, nu le are. Murele sunt atât de puţin căutate, încât şi fără cuirasa lor, nu le-ar face nimeni rău.

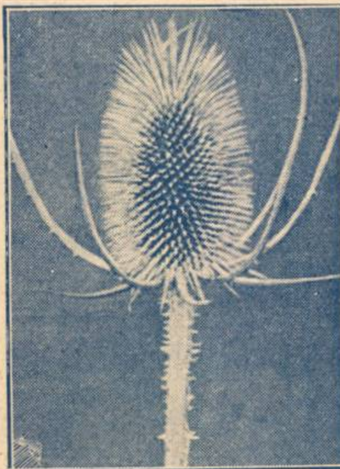
Măceşul e bun, într'adevăr (ca dulceaţă), dar nici merele sau perele nu sunt de aruncat, şi nu se apără de mâna care le culege.

La ce s'a gândit în definitiv natura, când a creeat asemenea diferenţe? De ce poartă stejarul fructe atât de mici pe când tulpina dovleacului, este atât de mică şi fragilă? De ce are grâul un pai atât de mare şi spicul atât de mic? Pentru ca omul, să fi putut locui un timp sub acoperiş de pae?

TRANDAFIR SALBATIC

De ce este în definitiv o floare roşie, alta albastră, alta galbenă; de ce una creşte înaltă pe când cealaltă, rămâne pe o tulpină scurtă? De ce diferă între ele, frunzele pomilor?

SCAETE

O însemnătate au toate acestea, dar care? Chiar dacă nu primeşti nici-un răspuns, eşti în drept, să pui o întrebare. Suntem doar departe! Ne construim observatoare astronomice din care urmărim mersul stelelor, radiofonia înconjoară pământul în reţeaua-i de unde invizibile construim avioane rachetă, căutăm de veacuri „perpetuum mobile" şi nu ştim totuş, de ce are trandafirul spini şi de ce înţeapă cactusul.

Paradoxal, dar aşa este.

Noui instrumente de tortură pentru... înfrumuseţare

O RECENTĂ expoziţie aranjată de specialişti în materie de înfrumuseţare, a făcut ca hallul salonului să aibe înfăţişarea unei săli de maşini. S'a constatat că la această expoziţie au fost expuse nu mai puţin decât 137 maşini patentate, utilizate în cabinetele pentru înfrumuseţare.

Cel mai nou aparat, e un fel de cuptor, deşi are aparenţa a trei anvelope de automobil suprapuse. In acest aparat se tratează feţele cucoanelor care doresc să le dispară pistruii. Tratamentul constă în coacerea feţelor cu sare, la intervale, timp de şase zile E o operaţie destul de neplăcută, iar la urmă, pistruii sunt înlăturaţi în aşa chip, încât nu rămâne nici o urmă că au existau vreodată pe acea faţă.

Un alt patent curios, a fost o cutie de sticlă, închisă, în care se plasează capul. In acest compartiment se introduce căldura. Pentru a permite pacientei să respire s'a introdus un tub atârnat în afară de sticlă pe care-l ţine în gură. Funcţionarea acestei maşini face posibil un masaj eficace al feţei. Aparatul face parte dintre vreo alte 12, speciale pentru masaje.

Şi s'au mai văzut acolo minunate maşini pentru slăbire, pentru întărirea muşchilor, pentru coafat, etc., toate având înfăţişarea **unor instrumente de tortură, care însă în realitate, servesc o cauză atât de simpatică: înfrumuseţarea sau păstrarea frumuseţii femeilor noastre.**

(N. L. R.)

REALITATEA

Infanta Maria Christina

Atelierul „Adevărul" S. A.

REALITATEA ilustrată

ANUL II. — No. 48
15 Decembrie 1928

28 PAGINI
Apare Sâmbătă

„Fecioara cu Pruncul, înconjurată de Sfinți"

O pictură de altar a lui Francesco Pesellino (1422–1457)

Francesco Pesellino, care a murit tânăr la vârsta de 35 de ani, a suferit influența lui Fra Angelico și Fra Filippo Lippi. Multă vreme chiar tabloul pe care-l reproducem, a fost atribuit lui Fra Angelico, dar Crowe și Cavalcaselle, în lucrarea lor „Istoria picturii italiene" (ediția germană dela 1870), au dovedit că Francesco Pesellino, e adevăratul autor.

Cei doi sfinți din primul plan, în stânga, sunt: Sf. Anton (cu cartea 'n mână) și Sf. Eremia. Cei din drepata sunt: Sf. Gheorghe și un arhiepiscop, probabil Sf. Lazăr din Toulouse. Cele două sfinte din planul secundar, n'au putut fi identificate.

Prețul 8 lei

Când vine iarna...

VĂ AMINTIȚI de istorioara pentru copii, în care e vorba de un plugar și de un orășean? Plugarul se ruga lui Dumnezeu, fierbinte, să trimită o ploaie, căci altfel recolta i se pârjolește pe câmp. Orășanul se ruga, tot fierbinte, lui Dumnezeu, să nu trimită ploaia căci își clădește acum un adăpost.

Reese din istorioara aceasta, că interesele oamenilor sunt așa de multe și de contradictorii, încât nici Dumnezeu nu e în stare să le împace.

Intr'un vagon de tramvai, cu atmosferă glacială de sală de spital, cu oameni cari își suflă în mâini, să le'ncălzească și cu oameni cari se simt în blănuri ca într'o baie caldă, convorbirile nu pot avea ca temă decât capriciul iernii.

Fiindcă vagonul merge ca după mort și fiindcă, prin geamurile înghețate bocnă, privirile nu pot urmări aspectul străzii bucureștene, pasagerii au timp să angajeze discuții ample. Se spune, de exemplu, că iarnă cum e aceasta nu s'a mai pomenit de mult. (In fiecare an bârfim iarna prezentă și avem nostalgia iernilor ce-au trecut).

Lumea necăjită aprobă. Lumea înfășurată 'n blănuri este indiferentă. Iar pe platformă un grup gălăgios, fete cu tricouri albe de lână, cu rochițe pân'la genunchi, tineri cu bască și cu flanele albe, se bucură că-i frig și persiflează ștrengărește, necazul celor cari se tânguesc, rebegiți, în vagon. Inarmat cu patime și cu voioșie exuberantă, grupul de juvenili exploratori polari, merge în Cișmigiu să patineze.

— „De s'ar isprăvi odată cu gerul ăsta!", bombănește un slujbaș cu palton subțire ca o foaie de ceapă.

— „De nu s'ar isprăvi!" ciripesc tinerii cu sânge cald și cu flanele moi.

In Cișmigiu copacii întind crengi descărnate celor cari candidează la sinucidere: spânzurați-vă, d-lor! Pe alei nu e iarbă catifelată și nu sunt flori. Pe lac nu sunt lebede visătoare și bărci cu'ndrăgostiți romantici.

Dar pe lac roește mulțimea patinelor și cântec de flașnetă. Flașneta cântă un vals bătrân și trist, dar perechile tinere dansează shimmy-uri și foxtrotturi.

Un tânăr execută figuri de acrobat, învârtindu-se ca un titirez, sărind ca o minge, prinzând o batistă, sărutând o cucoană.

O domnișoară s'a furlandisit în preajma altui tânăr, care îi făcea, solemn, o declarație, — și în momentul când se pregătia să-l ia peste picior, Dumnezeu a pedepsit-o și-a trântit-o, dezvelindu-i rochița. Tânărul s'a îngălbenit, a vrut să-i sară cu promptitudine în ajutor, dar a alunecat și el și a căzut în brațele duduei.

Pardon...

Pardon. E frig și ninge. Și nu știm ce să facem: să aducem un imn iernii care dă prilej unora să guste, înfășurați în blănuri, anotimpul cu sfredeliri plăcute, — ori să închinăm un cântec trist celor pentru cari iarna e prilej de multe suferințe....

ION PAS

Noua sistemă de condamnare în Rusia

Comisarul justiției din Rusia **Krylenko**, a trecut prin Sfatul poporului, o nouă lege, prin care pedepsele condamnaților la închisoare, vor fi date cu „minimum" și „maximum".

Condamnatul, va asculta sentința cam în felul următor:

— „Ești condamnat la 4 până la 8 ani închisoare".

KRYLENKO

Dacă cel despărțit de lume, va avea purtare bună în închisoare, va fi ertat de restul pedepsei, până la „maximum".

Comisarul Krylenko, pretinde că noua lege va da roade bune și că va scuti pe mulți oameni cari devin mai buni, să sufere mai departe rigorile închisorii.

Proectul a trecut cu o opoziție puternică, dar presiunea amenințării cu demisia a lui Krylenko, a silit majoritatea a-i da satisfacție.

Obraznic.

GUSTAV MAHLER, cunoscutul dirijor de operă, era cunoscut ca unul din cei mai nervoși și obraznici oameni de teatru.

Intr'o zi, dirija repetiția la „Flautul fermecat", la opera din Berlin, **Claire Dux**, vestita soprană, deținea rolul principal.

La fraza culminantă din actul II, „Mori... ...monstrule!!", Mahler opri de șase ori pe interpretă și o puse să repete din nou, din ce în ce mai nervos. A șaptea oară, cântăreața se opri în fața pupitrului, cu ochii fixi la dirijor și cântă cu toată puterea, clar de tot.

— „Mori, monstrule!" la care Mahler răspunse foarte calm, după ce opri din nou orchestra:

— „Uite ce este! Asta ar putea să ți se'ntâmple mai bine d-tale".

Utilizarea razelor solare.

Fizicianul Régnault a prezentat Academiei de Științe din Paris un aparat grație căruia se poate capta energia termică a razelor solare. Un jurnal așezat în aparat se carbonizează imediat și se aprinde chiar; cuprul se topește iar apa așezată într'un tub înconjurat de o pânză metalică fierbe într'un minut. Incălzind niște cupluri termo-electrice, s'a putut alimenta un post de T. F. F. cu 8 lămpi consumând 6/100 amperi fiecare.

Curiozități filatelice

RECENTUL sbor transoceanic al Zeppelin-ului, n'a trezit numai un mare interes științific. El a fost mai ales un excelent prilej pentru filateliști, cărora călătoria uriașului balon le-a dat posibilitatea celor mai extravagante fantezii.

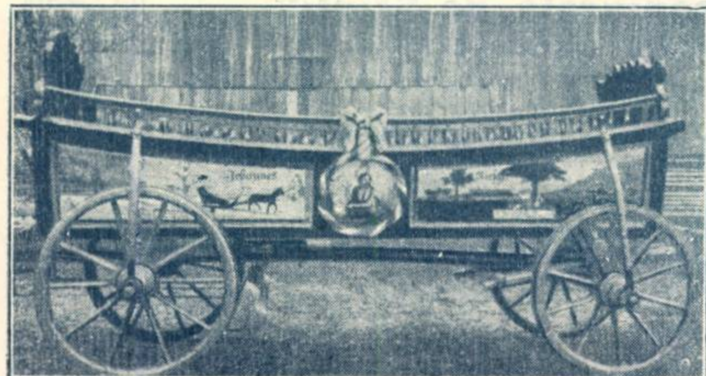
Intr'adevăr nu e puțin lucru să ai la colecție mărci ștampilate special, cu prilejul primului mare zbor peste Ocean!

Ziarul „Dimineața" a reprodus și el la timp o carte poștală, adusă cu Zeppelinul dela New-York la Friederichshafen, iar de aci cu trenul la București. Toată călătoria acestei cărți poștale a durat 9 zile, în loc de 13—14, cât durează de obiceiu.

Dar desigur, scrisoarea de mai sus, destinată pentru Stockholm, întrece în curiozitate carta poștală primită la București. Observați cu câtă îngrijire e îngrămădită mulțimea de mărci poștale. Sunt în total 38 timbre poștale. Abia a rămas un mic locșor pentru adresă.

Valoarea totală a mărcilor poștale este de aproape 200 lei.

La stânga: **Un car „Leonhardi", din Fölx (Bavaria), lucrat la începutul secolului XIX, foarte original prin construcția lui și picturile ce-l ornează.** La dreapta: **Plicul scrisorii trimisă dela New-York la Stockholm, cu Zepelinul, la recenta-i inapoere din America**

ACTUALITATEA IN ILUSTRAŢIUNI

Clujul sărbătoreşte Unirea şi pe guvernanţii ardeleni

D. Vaida vorbeşte mulţimii de pe scara vagonului.

D. Iuliu Maniu întâmpinat de d. dr. Haţieganu, rectorul universităţii şi preşedintele organizaţiei din Cluj.

Mulţimea ascultă cuvântarea d-lui Vaida.

Gara Cluj (fotografii P. Borteş)

Mulţimea în ziua Unirii, în faţa prefecturii Cluj.

Autorităţile aşteptând pe miniştrii, pe peronul gării Cluj.

Vedere generală asupra cheiului din LUGANO (Italia) unde are loc sesiunea actuală a Ligii Naţiunilor.

Primirea noului prim-ministru egiptean MOHAMED MAHMUD, la MONSURA, cu ocazia vizitei sale.

Un nou Babylon

Mica republică Andorra, în Pirinei, va fi transformată într'o cetate a viciului

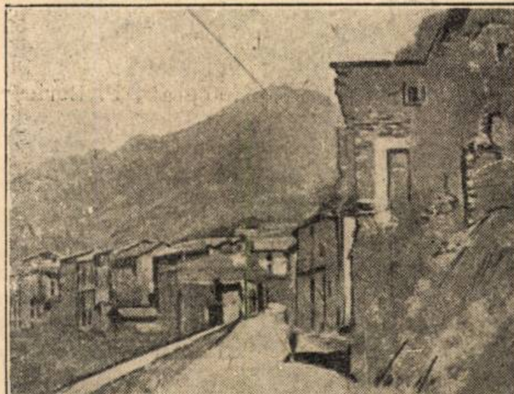
Senzaţionale proecte ale unui consorţiu de bogătaşi

IN MARILE LOCALITĂŢI de distracţii şi de petreceri, există o tendinţă ca atât faţă de indivizi cât şi de comunităţi, viciile permise să se desfăşoare intr'un cadru mai demn, mai conservativ. Aşa se face că în renumitele localităţi din apus, cum sunt Monte Carlo, Biarritz Cannes şi chiar Deauville sunt unele lucruri care nu se permit.

Iată însă că un sindicat de capitalişti europeni şi-a făcut socoteala că este timpul să se creeze un nou loc pentru plăceri, unde să nu fie limită nici pentru viciu şi nici pentru destrăbălare. Se crede că multe mii dintre bogaţii vizitatori ai localităţilor bine cunoscute, s'au plictisit de atracţiunile mereu aceleaşi pe cari le pot găsi la cazinoul din Monte Carlo sau pe plaja dela Deauville. Şi că aceştia ar veni cu dragă inimă intr'o localitate unde li s'ar oferi ceva cu totul nou. Ar veni să-şi plătiască orice ar dori şi ar putea căpăta pentru banii ce-i posedă.

Aşa s'a ajuns la ideia, ca micuţa republică Andorra, din munţii Pirinei, între Franţa şi Spania, să fie desbrăcată de haina patriarhală şi inocentă, pe care o purta până acum şi să-i se îmbrace mahalalele cu luxul orbitor şi fastul ce trebue să-l poarte „cea mai liberă cetate a viciului" din întreaga lume.

Andorra e cunoscută drept cea mai mică republică din lume. Suprafaţa-i totală abia atinge vre-o 250 kilometri pătraţi. In toate cele şase sate, care depind de Andorra, numărul populaţiei se cifrează la 5230 locuitori. Situaţia Andorrei, clasificată ca cea mai mică republică din lume, îi este atribuită după teoria că, deşi San Marino e mai mică, aceasta este totuş completamente sub controlul Italiei aşa că independenţa-i e foarte relativă.

La stânga: **Vedere generală a capitalei Andorrei.** Dreapta: **„Café Internaţional", din centrul Capitalei.**

Scriitori şi turişti au descris deseori simplitatea şi minunatele poziţiuni pitoreşti ale Andorrei. Locuitorii ei, trăesc din creşterea vitelor şi-şi fac singuri hainele, tocmai cum făceau şi cu 600 de ani în urmă. Casele în care trăesc, au cam aceeaşi vârstă, sau sunt şi mai vechi — iar mobilierul n'a fost de fel schimbat în decursul acestui lung şir de ani.

Scriitorii nu aveau destule cuvinte ca să compătimiască pe bieţii andorreni, pentru starea lor primitivă şi inocenta lor simplicitate. Şi acum, se vede că ei înşişi nu mai erau mulţumiţi cu starea în care se aflau. Şi-au vândut drepturile moştenite şi nevinovăţia, capitaliştilor, cari au promis andorrenilor în schimb, completă scutire de taxe şi de muncă.

Sindicatul capitaliştilor e compus dintr'un grup de bogaţi speculanţi Parisieni şi din Strassbourg, cari au destulă experienţă în conducerea staţiunilor distractive. Au investit până acum un capital de 4.500.000 de dolari (vreo 750.000 000 de lei) în întreprinderea a cărei scop, e transformarea Andorei în cea mai atrăgătoare localitate a plăcerilor, pentru dornicii de pe întregul glob pământesc.

Experienţa i-a povăţuit că este acolo un vast teren pentru acumularea de noui averi, prin exploatarea de stabilimente unde să se ofere ceeace nu se găseşte nicăeri. Se ştie doar, că imensele averi ale familiei princiare de **Monaco**, a principesei **Radziwill** şi ale aproape altor vreo sută de proeminente familii din aristocraţia franceză, şi-au creat un venit din cointeresarea pe care au avut-o şi o au în exploatarea cazinoului, unde se practică jocurile de noroc. Atracţia aceasta a adus prosperitate municipiului şi locuitorilor săi, deşi a semănat ruină şi mizerie prin toate părţile lumii.

O istorie analogă are şi moderna ridicare a localităţii **Deauville**, şi a cazinoului său. Aceasta a creat cel puţin trei mari averi: — aceea a lui **Henri Letellier**, a ultimului director **Eugene Cornuche** şi a actualului conducător, domnul **M. André**.

Dar iată că experţi în materie, sunt convinşi că se poate oferi mai mult, decât ceeace oferă **Monte Carlo** sau **Deauville** şi pe lângă aceasta se pot înlătura unele desavantagii plictisitoare. De pildă la **Monte Carlo** sărăcesc o sumedenie de oameni comuni, fără distincţie. Mici industriaşi sau negustori parisieni şi londonezi, când vor o escapadă, vin la **Monte Carlo.** Astfel de vizitatori au venit totdeauna în număr mare şi nu există un mod practic ca să fie îndepărtaţi. Când aceştia îşi pierd banii, fac o larmă teribilă şi uneori chiar îşi zboară creerii — aşa că în diverse moduri, plictisesc buna dispoziţie a patronilor şi a clienţilor de marcă.

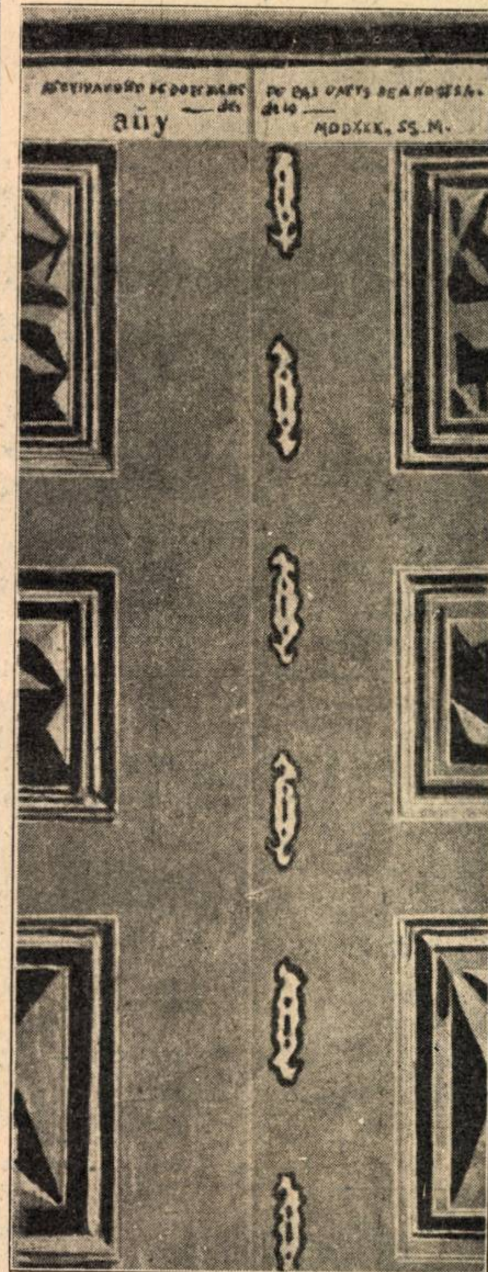
Cam acelaş desavantagiu îl are şi **Deauville.** Din pricina apropierei sale de Paris, cade sub privirea unei comunităţi mai mult sau mai puţin democrate şi unele restricţii devin inevitabile. Jocul de ruletă de exemplu, nu este permis acolo. Legea franceză contra consumaţiei narcoticelor îşi exercită acolo întreaga-i forţă.

Ceeace se cere este o localitate unde totul să fie permis şi unde numai cei cu situaţii strălucite vor fi atraşi. Asta se va găsi la **Andorra.** Ea este cu adevărat independentă şi-şi poate permite luxul oricăror practice fără amestecul vreunui guvern superior. Se înţelege deci, că în materie de viciu, Andorra va păşi cu mult mai înainte decât Monte Carlo şi Deauville.

Vizitatorul va găsi acolo tot ceeace va dori. Nimic nu va fi nepermis. Cele mai frumoase femei din capitalele europene, vor năvăli desigur acolo, multe dintre ele neaducându-şi nici un fel de bagaj de scrupule morale. După cum s'a exprimat unul dintre promotorii intreprinderii, Andorra va fi **„un Paradis artific al".**

Cartierul general al sindicatului va fi instalat la **Los Escaldas,** un sat minunat situat la o înălţime de 1500 de metri. Atmosfera e îmbătătoare, poziţiunile sunt de un pitoresc indescriptibil.

In acest sat fericit se va clădi casinoul pentru jucători, încadrat fiind de un teatru, o operă, arenă pentru golf, terenuri pentru tenis şi piscine pentru înnot. Alte case de distracţii vor fi instalate prin diferite părţi ale localităţii, care aparţine în întregime sindicatului.

Vestitul dulap cu 6 chei.

Prin imaginaţie ne-am putea închipui cam ce tablou ni s'ar putea înfăţişa acolo.

Bogătaşi americani şi de alte naţionalităţi din întreaga lume, jucând zi şi noapte la casinou, mângâiaţi şi inspiraţi de către cele mai fermecătoare sirene, vor juca desigur toată noaptea, iar în zori se vor duce să caute o schimbare. Vor putea găsi aceasta chiar printr'o plonge, în vreun bazin cu apă cristalină, dar vor prefera desigur alte distracţii mai puţin higienice. In tot cazul, tot ce vor face vizitatorii va fi spre profitul sindicatului.

(Urmarea în pagina 12-a)

Concursul de frumuseţe al „Realităţii Ilustrate"

Juriul care va alege pe „cea mai frumoasă" din România

PREŞEDINTE: d. prof. Tzigara Samurcaş (rândul prim în mijloc).

MEMBRII: dna Alexandrina Cantacuzino (rândul prim stânga), **d-na Maria Giurgea** (sus dreapta). (In rândul din mijloc, de la stânga la dreapta) **d-nii N. Batzaria, fost ministru, Jean Al. Steriade pictor, directorul muzeului Kalinderu, Fr. Storck sculptor, profesor la şcoala de Bele-Arte din Bucureşti.**

((In rândul al treilea, la stânga) **d. Al. Mavrodi preşedintele sindicatului presei.**

Fotografia d-lui Liviu Rebreanu, preşedintele societăţii scriitorilor şi directorul Teatrului Naţional, am publicat-o în numărul trecut al revistei.

SECRETAR d. Nic. Constantin, directorul revistei „Realitatea" (jos în dreapta).

Lacrima rerum

O excursie în lumea infinitului mic

de: NIC CONSTANTIN

Viața e o vecinică prefacere

(Urmare)

UN ATOM IȘI POVESTEȘTE VIAȚA

Ce nu este în stare să facă fantazia? Când fantazia te slujește, un atom poate să și vorbească. Și așa se face că sunt astăzi primul om, căruia un atom i s'a destăinuit.

Era un atom de carbon, dintr'o moleculă de zahăr, care întâmplător s'a apropiat de mine.

Ne-am dat amândoi de o parte și, la rugămintea mea, atomul de carbon a prins a vorbi astfel:

„Ce să-ți spun? Viața noastră — la fel cu aceea a organismelor vii, — e un sbucium necurmat. Deosebirea stă poate numai într'aceea că durăm cu atât mai mult cu cât ocupăm un loc mai mic în spațiu. Un om trăește în mediu 70 de ani. Noi atomii, fiindcă suntem de 10^{26}, adică de o cifră egală cu unu urmat de douăzeci și șase de zeruri mai mici decât un om, trăim în mediu de $10.^{26}$ ori 70 de ani. Aceasta înseamnă miliarde și miliarde de milenii.

M'am născut din haos. După cum am auzit, străbunicul meu, a fost simplă energie. Eu sunt relativ tânăr. Nu mi-am trăit nici a douăzecea parte din viață, și cu toate acestea câte n'am văzut în viața mea de vecnică transformare.

Uite — ca să nu vorbesc decât de lucruri recente — când pământul vostru s'a răcit, eram carbură metalică, adică trăiam împreună și alcătuim o moleculă cu un atom de metal.

Dar ne-am întâlnit cu o moleculă de apă, și după mult sgomot și multă înfierbântare, am hotărât să ne despărțim spre a ne alcătui un alt fel de așezări. Impreună cu un frate, alt atom de carbon, ne-am însoțit cu doi atomi de hydrogen. Eram molecula de acetilenă și trăiam foarte bine: Ne simțiam ușori, liberi, alergam sglobii. Intâmplarea însă, a făcut să ne'ntâlnim cu un grup de molecule de oxigen, și o dragoste aprinsă a cuprins pe una din aceste molecule pentru mine. Am părăsit alcătuirea unde trăiam ca hidrocarbură, și unindu-mă cu oxigenul, am devenit moleculă de byoxid de carbon.

Mă simțiam strâns legat de cei doi atomi de oxigen, de care dela început, mă îndrăgisem.

Dar cum plutea prin văzduh, molecula noastră, a fost prinsă într'o zi de clorofila unei ferige uriașe, dintre acelea care acopereau pământul, la apariția vieții pe planeta voastră. O moleculă de apă s'a insinuat cu perfidie, între mine și cei doi atomi de oxigen din moleculă, și — mai mult prin intrigile ei — ne-am trezit aproape fără voia noastră într'o alcătuire nouă: Făceam parte din molecula de aldehidă formică. Doi atomi de hidrogen și unul de oxigen, împreună cu mine, eram în această moleculă.

Mă săturasem de vecinicele transformări, și deaceea cu multă mulțumire am acceptat, o unire cu alte cinci molecule, spre a da naștere, unei alcătuiri mai mari și mai puternice: Glucoza.

Dar viața noastră e foarte asemănătoare cu a voastră și nu ți se împlinește bine o dorință, că îndată se naște alta nouă. După scurt timp, ni se părea că încă nu suntem destul de puternici, și așa 24 de molecule ne-am unit și am format molecula mare și însemnată a celulozei.

Cu alte multe molecule de celuloză, am rămas în ferigă până la sfârșitul vieții ei, și apoi, căzând a fost acoperită de apă și pământ.

Dar îmi pare că povestea mea a început să te plictisească. Ne putem despărți Uite că tot pornim la celălalt capăt al lumii noastre".

— „Te înșeli — am răspuns eu — te înșeli. Povestea vieții d-tale mă interesează mult, te rog să povestești mai departe".

Și m'am grăbit să urmez atomul meu, pe drumul apucat de molecula de zahăr, din care făcea parte.

„Atunci voiu continua, spuse atomul, dar te previn, că întâmplările vieții mele, sunt numeroase, și nu voiu termina curând.

După vreo câteva mii de ani, în molecula noastră, intră zâzanie. Atomii de viață comună, se despărțiră în partide rivale. Și în cele din urmă, ne-am separat în grupări mici.

Această despărțire nu s'a făcut fără suferință, căci toate prefacerile sunt dureroase, și strămutările cer prinosul lor de lacrimi.

Voi oamenii, ați împărțit lumea în două: A ființelor simțitoare și a lucrurilor pe care le numiți inerte. Dar nu vă puteți da seama, creaturi oarbe cu simțuri grosolane cum sunteți, că nu există graniță între lucrul mort și organismul viu, că întregul univers înseamnă o mișcare vecinică și prefacere continuă, că fiecare celulă dintre cele care alcătuiesc țesuturile fiintelor, plante și animale, nu este decât un laboratoriu complex și subtil — cum voi n'ați putea reproduce niciodată a miliarde și miliarde de molecule produse din îmbinarea unui număr limitat de categorii de atomi, de felul meu.

In totul nu există decât 92 de neamuri de atomi (neamurile de oameni sunt desigur mai numeroase). Și asemenea ca printre oameni, și printre noi atomii, există neamuri cu care ne avem bine laolaltă și atomi cu cari nu ne împăcăm. Așa bunăoară, noi atomii de cărbune, ne avem bine cu atomii de oxigen, cu cei de hidrogen, de clor, de sulf și alți câțiva. Intre noi, sau cu atomi prieteni, alcătuim moleculele, familiile noastre. Și milioane și miliarde de asemenea molecule, înfățișează diversitatea materiei, catalogată de voi ca substanțe cu diferite numiri.

In celulele din care sunteți făcuți, sunt amestecate câteva feluri de substanțe. Și prin urmare și voi, asemenea lucrurilor pe care le numiți neînsuflețite, sunteți alcătuiți dintr'un aceiaș material. Trăiți ca o consecință a transformărilor vecinice, pe care le suferim noi.

Și ca să reviu la povestea vieții mele, îți voi spune că din molecula cea mare și frumoasă de celuloză, ne-am separat în multe molecule mici, noi atomii de cărbune rămânând să formăm singuri grupări separate. Și astfel am devenit o moleculă de cărbune amorf, eu împreună cu alți șapte atomi frați de ai mei.

După vre-o 165 de mii de ani, oamenii, scoțând antracit din pământ, au scos și molecula noastră. Am fost băgat într'un cuptor înalt, și în căldura mare din interiorul cuptorului, molecula noastră de cărbune, a legat cu fierul topit, un soi de alianță. Dar când lichidul topit a fost lăsat să curgă în tipare, spre a alcătui obiecte de fontă, toată căldura fierului s'a răcit, noi ne-am dat seama că avem de aface cu un element grosolan și mai toate moleculele de cărbune, adunate în grupuri mici de grafit, am denunțat alianța cu fierul. Cu toate acestea, un timp scurt, am trăit în vecinătatea plicticoasă a acestui metal, până când — după o sută de ani — am fost din nou băgat în cuptor (căci oamenii aveau nevoie de oțel) și în timp ce fonta se topia, eu m'am transformat în oxid de carbon.

Cu noi atomii, se'ntâmplă un lucru foarte curios: Uneori formăm zeci de alcătuiri diferite în intervalul unei aceleaș zile, iar alte ori trec sute și mii de ani, fără ca molecula din care facem parte, să devină o alta.

N'au trecut nici zece ani, decând sub formă de bioxid de carbon am fost aruncat în valuri pe front și inspirat de un răsboinic: Cu hemoglobina dintr'o globulă de sânge a acestuia, am format carboxihemoglobina, o moleculă foarte frumoasă, în care noi atomii eram așa fel orânduiți, încât să deviăm planul luminei polarizate.

Ingropată în pământ, odată cu soldatul care căzuse, molecula noastră s'a transformat iar eu m'am prefăcut în carbonat de potasiu și am fost absorbit de radiculele unei sfecle, semănată pe câmpul de luptă de odinioară, și astfel am intrat în această moleculă de zahăr, pe care o vezi.

Fiindcă n'am participat la experiența făde profesorul d-tale, mâine voi porni desigur, pierdut într'un ocean de apă, să-mi duc mai departe viața de jidov rătăcitor..

M'am trezit din somn, căci ațipisem în jețul în care mă așezasem. Deși știam bine că totul nu fusese decât un vis, am intrat în laborator, am luat eprubeta, în care de fapt mai rămăsese câteva picături de soluție de zahăr — n'aș putea spune ce m'a determinat să fac astfel — am închis această eprubetă și conținutul ei, într'un borcan de sticlă.

Voiam să dau atomului de carbon, care mi se destăinuise, un scurt răgaz de odihnă.

Ce mici suntem în fața măreției firei.

(Sfârșit)

Campioană în... mulsul vacilor

CALIFORNIA se mândreşte, că din sânul ei au eşit la iveală două femei, care au devenit faimoase în două extrem de opuse direcţiuni. Una dintre acestea este *Helen Wills*, campioana mondială a jocului de tennis, iar a doua *Ina Leslie*, în vârstă de numai şaptesprezece ani, a obţinut, de vreo doi ani, titlul de campioană a Californiei la... mulsul vacilor.

Miss Leslie, a cărei fotografie o reproducem

aci, şi-a menţinut titlul la un mare concurs care a avut loc de curând la Los Angeles, cu ocaziunea marelui bâlciu anual. Cu multă uşurinţă, campioana a bătut pe toate concurentele prezentate la originalul concurs.

La diferitele bâlciuri organizate chiar de state vecine Californiei, *Ina Leslie* s'a prezentat, dar din nefericire, numărul concurentelor care s'ar putea măsura cu dânsa a fost enorm de redus.

Era o vreme în Statele Unite, când fermele duceau mare lipsă de fete voinice, care să se priceapă la mulsul vacilor, dar a venit apoi voga mecanismelor şi aparate speciale de muls au pătruns în cele mai depărtate ferme. Mulgătoarele dispar deci încetul cu încetul.

Dar Miss *Leslie* a dat totuş dovadă că dânsa poate să concureze cu cea mai perfecţionată maşină de muls. Convingerea campioanei este că vacile se supun desigur forţei mecanice, dar că preferă să fie mulse de mâinile omeneşti.

Miss *Leslie* a trimis o provocare întregei lumi. Prietenii ei sunt încredinţaţi că-i se oana mondială la mulsul vacilor. De altcuvine onoarea de a fi proclamată campifel, s'a întreprins, nu de mult, o mişcare pentru strângerea fondurilor necesare ca *Ina Leslie* să fie trimisă în Europa, ca să se măsoare cu lăptăresele de aici, dar din nefericire fondurile adunate n'au fost suficiente.

Ina şi-a început cariera de mulgătoare la vârsta de 8 ani şi de aproape zece ani îşi exercită profesiunea cu o dexteritate uimitoare. Miss *Leslie* e primită cu mari onoruri la toate expoziţiile zootechnice şi bâlciurile din California.

Rămâne dar să vie în Europa, ca să-şi valorifice titlul. Teamă mi-e însă, că vreo bănăţeancă sau bucovineancă de a noastră, i-ar putea fi fatală. Puţintică răbdare deci, stimaţi Californieni.

(N. L. R.)

Un pescar din Salonic, purtând pe cap lăzi, în greutate de 100 kg.

Pentru cei mici

Lângă Berlin, s'a construit un chioşc de limonadă, în formă de ciupercă. Principalii clienţi, sunt copiii.

Consolarea d-lui Smith

IN RECENTELE alegeri pentru preşedinţia Statelor-Unite, se ştie, d. Alfred Smith, a căzut.

Dar chiar insuccesul acesta a fost valorificat în America, pentrucă în jurul d-lui Smith s'a făcut o agitaţie enormă.

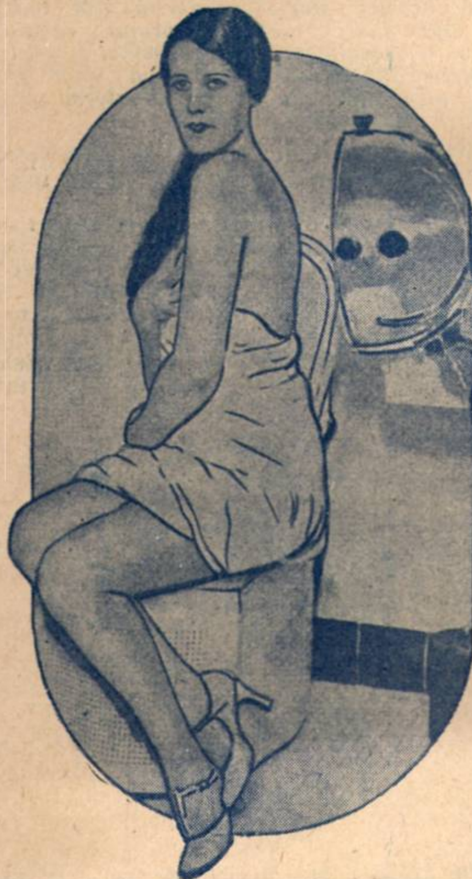
Aşa se explică cum d. Smith, a primit oferta unei firme din Toledo, Ohio, în care i se propune postul de preşedinte, cu un salar de 50.000 dolari anual, adică vre-o opt milioane lei!...

Ştirea a fost transmisă presei de către d. Harry B. Hirtland, secretarul corporaţiei „Business Development Co. Inc." Deciziunea a fost luată de către consiliul de administraţie în unanimitate.

Venus americană face băi de soare artificial

CU MULŢI ANI IN URMĂ bogătaşa americană Miss ANNA HELD, a uimit lumea prin aceea că lua în fiecare zi câte o bae de lapte pentru menţinerea frumuseţii corporale. Actualmente, frumuseţile lumii fac băi de soare. Dintre frumuseţile americane, cea dintâia care şi-a făcut un obiceiu de a lua zilnic o bae din acestea, este Miss VIOLA ALLEN, care a obţinut titlul semi-oficial de Venus americană, graţie perfecţiei formelor sale corporale.

In apartamentul ei din New-York, îşi are instalată o sală specială de „bae" unde razele artificiale electrice îi oferă mijlocul

de a-şi întreţine sănătatea şi frumuseţea liniilor.

Miss Allen şi-a instalat în apartamentul ei, ceeace de mai multă vreme se găsesc instalate în clinicile medicale, aparatele de raze ultra-violete, care locuesc diferite boli şi tratează cu eficacitate tuberculoza.

La vestitul teatru *„Drury Lane"* din Londra, direcţiunea a instalat chiar în teatru, o plaje artificială, de care beneficiază actorii, ocupaţi mereu cu repetiţiile între zidurile teatrului — şi mai ales pentrucă vremea ceţoasă a Londrei nu prea le dă ocazia să se bucure de binefăcătoarele raze ale soarelui. Plaja a fost amenajată într'una din sălile de repetiţie şi a fost înzestrată cu lămpi puternice care produc o energie de 150.000 de lumini. Lumina e atât de puternică, încât dacă o persoană intră în plaje fără ochelari speciali, poate să orbiască. Indivizii cari suferă de nervi sau au inimi slabe nu sunt admişi.

Bineînţeles că Miss Allen nu are o aşa puternică instalaţie, totuş e foarte satisfăcută de rezultatele obţinute şi nu se gândeşte de loc să neglijeze măcar o singură zi, luarea băii de soare artificial.

In America se experimentează actualmente un aparat de o construcţie foarte simplă, care va putea fi fabricat şi vândut pe un preţ foarte modest, făcându-l astfel să pătrundă în toate casele.

Rubrica Cinematografică

Un film care nu s'a reprezentat niciodată

Sunt în viața artiștilor de cinematograf, întâmplări ce nu pătrund în public. Cu toate acestea, unele ar merita altă soartă. Dăm mai la vale sub propria semnătură o întâmplare a cunoscutei artiste Elisabet Pinajeff, *interpretă a unor roluri principale, din filmele* „Vârtejul patimilor" *și* „Șoferul duduiei".

CA și în viața de toate zilele, și în viața noastră sunt evenimente ce ne interesează ce ne pasionează.

Imi amintesc de o întrebare, ce mi-a fost făcută cândva, de unii admiratori și anume: „care ar fi rolul pe care-l prefer". Pentru noi artistele, rolurile sunt ca și pentru mame, copiii. Iubim pe cel mai nefericit și dacă nu există așa ceva iubim în deobște ultimul rol, cel mai nou. Este echivalentul copilului mic, al celui din urmă născut, al lui Prâslea.

De aceea poate, imediat ce am terminat un rol, cel nou pe care aș voi să-l joc, sau cel care mi se oferă, îmi sunt mai dragi.

Acum câțiva ani vreo doi pare-mi-se, un fabricant de filme, un om renumit îmi scrise o scrisoare foarte caldă, în care îmi cerea să joc un rol într'unul din filmele ce avea să editeze. Răspunsul urma să i-l aduc personal.

După câteva zile iată-mă în biroul patronului.

„Rolul pe care vi-l încredințez, îmi spuse **dânsul, vă va conveni cu certitudine. Totuș va fi un rol foarte ingrat, pentrucă filmul în care veți juca, nu se va reprezenta niciodată. In ceia ce privește însă, onorariul, sunt gata să accept condițiile dv. fără nici o discuție.**

Convorbirea a continuat în acest chip. Fabricantul făcea apel la sentimentele mele de umanitate în afară de faptul cămi oferia o importantă sumă drept onorariu.

Eram foarte intrigată de această ofertă. Niciodată în cariera mea n'am fost astfel tratată. Un film care nu se va reprezenta niciodată?

Dar curiozitatea mea fu repede satisfăcută. Patronul îmi spuse că avea un fiu în Elveția. Era grav bolnav de piept, internat într'un sanatoriu de tuberculoși. Acest tânăr își imagina că are un deosebit talent de actor și via lui dorință era să joace într'un film. Pentrucă mijloacele permiteau și pentrucă dragostea tatălui era nemărginită, totul fu pus la punct. Manuscrisul unui scenariu, regisorul, operatorii, tot ce era necesar fu adus. Lipsia numai principala interpretă. Destinul a voit ca să fiu cea aleasă.

Deaccea poate, am acceptat să joc în acest film.

După câteva zile trenul ne ducea în spre acea Elveție, în care din pricina peisagiilor mă simt întotdeauna bine. Aceasta în ciuda lui Knut Hamsun, care spune că mica republică ce trăiește pare-se o viață de vis n'a dat nimic umanității (e o aluzie la slabul aport de artiști, oameni mari, ai Elveției în mișcarea artistică mondială) deși după credința mea Jean Jacques Rousseau fiul ceasornicarului din Geneva, ar ajunge chiar dacă am uita pe Amiel, sau povestea lui Wilhelm Tell. Eu nu m'am gândit niciodată la aceste fapte și un apus de soare ce scaldă Mont-Blancul mi-e destul...

Ajunși la destinație, am intrat în rol. Pot spune că bolnavul și-a jucat rolul cu pasiunea și priceperea unui mare actor. Pătrunsă de gravitatea situației și plină de compătimire pentru tânăr, am jucat ca niciodată. Două săptămâni petrecute în Elveția au însemnat pentru mica mea viață, amintiri de neuitat.

Ah! goana aceia, în timpul lucrului; teama de a nu mă trăda; frica de-a nu mă îmbolnăvi când buzele bolnavului atingeau pe ale mele...

Cunoașteți poate grozavele pagini din „Journal d'un femme de chambre", cartea lui Octave Mirbeau ?

Câte nopți nedormite; câte zile pline de groază.

Dar ceeace nu-mi explicam, ceeace mi s'a părut ciudat, este faptul că așa zisul bolnav avea o aparență de om sănătos. Era înalt bine făcut, bronzat de soarele Alpilor și avea un joc sigur, de adevărat artist.

Nu amintea de loc figura unui om condamnat la moarte.

Dar totul s'a isprăvit cu bine. Filmul a fost developat, copiat și, în urmă reprezentat intro' cameră special amenajată numai în fața bolnavului și a altor 4 persoane.

Mărturisesc că urmărind jocul meu am constatat că niciodată nu am jucat cu atâta pasiune, cu atâta căldură. Eram uimită de propriul meu joc.

A fost, cred unul din cele mai reușite roluri, dacă vreau să uit pe cel din **„Șoferul duduei."**

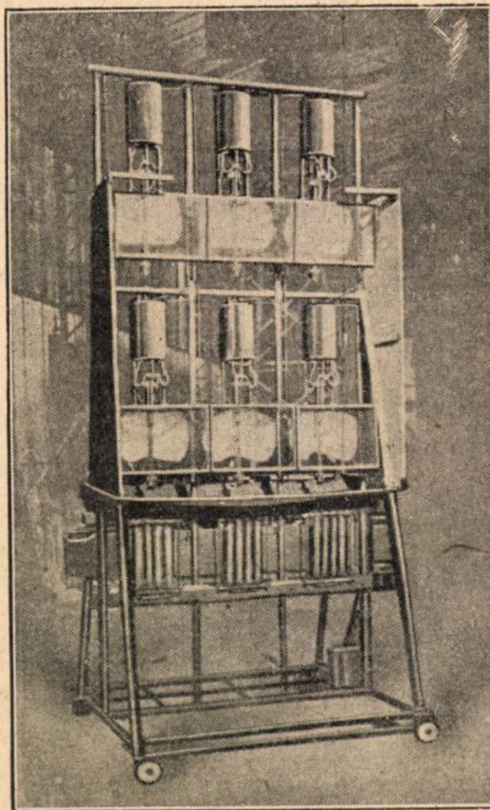
Cât despre jocul tânărului, a fost o adevărată revelație.

Și cu toate acestea filmul n'a fost prezentat încă nimănui; cât privește bolnavul, nu l-am mai revăzut niciodată.

ELISABETA PINAJEFF

Uzina de imagini: STUDIO-UL

IN 1895 primul film se proectă în subsolul unui mare cafeu parizian după Boulevard des Capucins. Filmelele erau scurte și se mărginiau a face să retrăiască câteva scene obișnuite. Plimbarea copilului, sosirea la uzinele Lumiére și plecarea trenului din gară. Mai târziu se proectă și prima comedie: „Stropitorul udat" care măsura... 18 metri și dura... un minut. Dar cu încetul începu să se fabrice și alte filme mai lungi, mai cu seamă comedii. Toate aceste filme erau filmate — chiar și interioarele. — afară, în plin aer. Desigur că aceste interioare erau foarte rudimentare și la discreția vântului, care dărâma decorurile la cea mai mică adiere. Pentru a se exclude aceste neajunsuri s'a construit la Montreuil un mic „studio", primul din toată lumea, unde s'au turnat primele filme de metraj mai lung.

Baterii de proiectoare montate pe cărucioare

Acest „studio" aducea cu vechile noastre ateliere de fotografiat — și care mai există la periferie și în unele orașe de provincie. „Studio"-ul dela Montreuil, măsura 10 metri în lungime, 3 în lățime și 5 în înălțime. Pereții erau formați numai din sticlă groasă. Nu se putea turna. In acest studio, decât un singur film. Așezat lângă un studio modern, el ar părea ca un om pe lângă elefant uriaș.

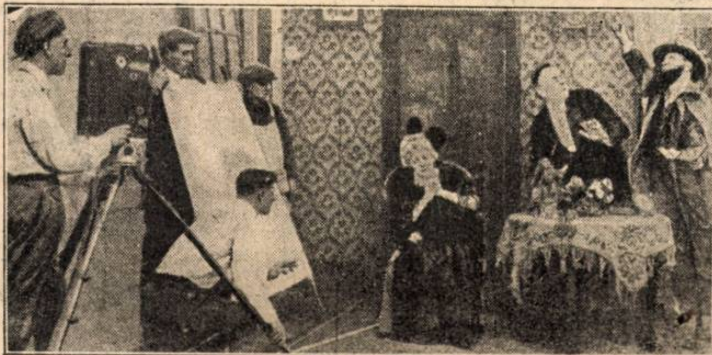

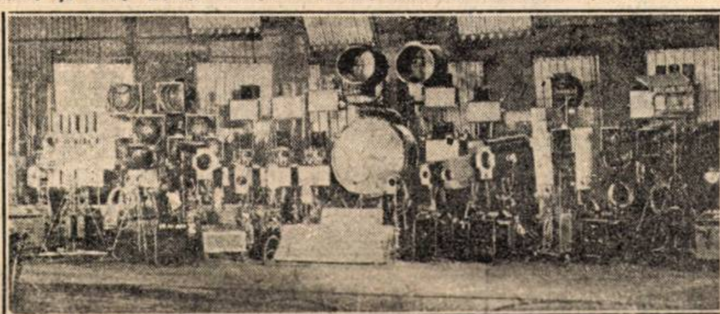
Un mare proector dela stabilimentele Gaumont

Cu încetul, încep să se înmulțească studio-urile.

In Franța se ridică încă două-trei; Germania o urmează de-asemenea și Italia.

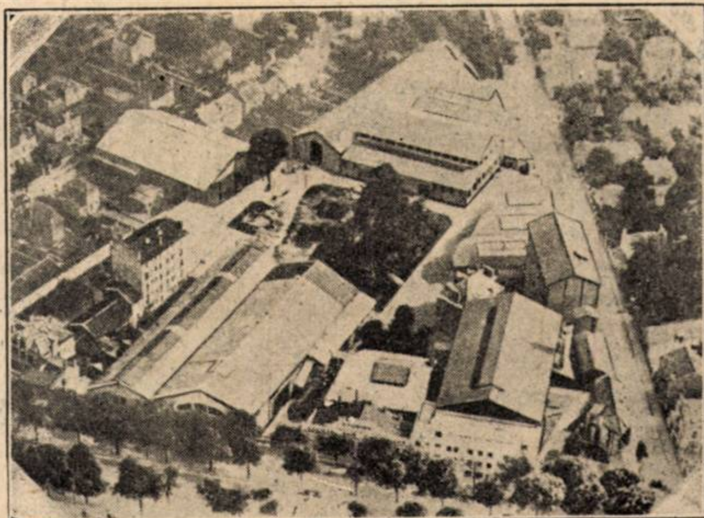
Dar toate aceste studio-uri erau asemănătoare primului și prezentau acelaș neajuns: lumina. Căci pe timp noros, nu se putea filma nimic, iar multe ore din zi erau pierdute, luminându-se prea târziu, sau întunecându-se prea de vreme. Pentru a evita acest neajuns primii producători au apelat la electricitate și o mulțime de arcuri voltaice au început să inunde cu lumina lor orbitoare studio-urile. Incetul cu încetul sistemele de iluminat se perfecționează și lumina electrică devine factorul principal în realizarea unui film. Astăzi și cel mai modest studio e înzestrat cu câte

Cum se turna acum 14 ani intr'un mic studio din Hollywood. Pe atunci se intrebuința numai lumina zilei.

Intr'un studio englez. O bună parte din lămpi, proiectoare și tuburi cu mercur, sunt așezate intr'un colț retras.

o grupă de „Sunlinghts", „sunarcs", „spotlights", „Jupiter", „bardons", tuburi „Cosper Hewith" cu mercur și plafoniere.

Ajutate de această lumină electrică, studio-urile iau un avânt considerabil și nemai având nevoie de lumina zilei, nouile studiouri se construesc cu totul deosebit, decât cele primitive, îndepărtând cât mai

Vedere generală a studio-ului „Cine romans".

Fotografie luată in studio-ul „Ufa", in timp ce se turnează „Der geheimnisvolle Spiegel". In dreapta, se poate vedea lampa cu mercur

mult pereții de sticlă, aducând în schimb în interior mari schimbări, pentru a ușura cât mai mult manipularea aparatelor de iluminat.

* * *

Avântul considerabil pe care l-a luat cinematograful, mulțimea de filme care trebuesc realizate, a adus cu sine mărirea studio-urilor. Astăzi, nu se mai fabrică într'un asemenea atelier unul sau cel mult două filme dintr'odată, ci câte 18 și 20 de filme obișnuite. Iar când sunt montări de mare fast, tot studio-ul este pus la dispoziție, pentru realizarea unui film și se ridică în studio. Nici o piedică nu mai stă chiar și o mare. Nici o piedică nu mai stă în calea regisorului.

* * *

Astăzi, avem in întreaga lume 250 de studio-uri dintre care Statele-Unite bat recordul cu 82.

Urmează Franța cu 25, Anglia cu 23, Germania cu 19, etc.

Dar cel mai mare și bine închegat studio din întreaga lume e acel al societății germane „Universum film" („Ufa") situat la Babelsberg la 15 km. de Berlin.

E construit complet din fier și cărămidă, lung de 122 m., larg de 62 m. și înalt de 22 m.

Intreg studioul, ocupă o suprafață de 8.000 de m. p. Intrebuințează 20.000 de amperi. Are cel mai vast pavilion de aparate de iluminat: 200 plafoniere, 100 proiectoare de câte 150 amperi fiecare, 20 de proectoare de câte 300 amperi și nenumărate „Jupiteuri, tuburi „Cooper-Hewith" cu mercur, etc.

Tot în Germania, mai sunt și alte două mari studio-uri cele dela *Staaen* și *Tempelhof*. Studio-ul *Staaken*, nu aparține nici unei firme producătoare ci se închiriază diferiților regisori. Are 15.000 amperi și e construit într'un fost hangar al Zeppelinului. Cel dela *Tempelhof*, este format din 4 mici studio-uri separate. Lucrează cu 12.000 amperi.

In Franța s'a construit de curând de casa „*Cinéromans films de France*", în apropiere de Paris, unul din cele mai moderne studio-uri europene. Ca model la construirea lui, a fost luat cel dela Babelsberg. Cu toate că nu e atât de mare ca acesta, lucrează însă, cu o putere de 35.000-40.000 amperi. Mai sunt și în Franța alte studio-uri, cum e cel al firmei „*Gaumont*".

Un alt studio însemnat e în Rusia (Ucraina) și aparține firmei „**Wufku**". Acest studio, e situat pe un spațiu de 3.700 m. p. și întrebuințează pentru iluminat 19.000 de amperi. Pot să lucreze în el 12 regisori de-odată.

Anglia, de când cu ofensiva ei cinematografică, a început să se ocupe îndeaproape de aceste uzine de imagini. *Elstrée*-Holywoodul european, cum i se spune, — are un frumos și interesant studio, care aparține firmei „*British International Pictures*". Acest studio întrebuințează 22.000 de amperi.

Imediat după Germania, cele mai bine înzestrate studio-uri, sunt în America.

Hollywoodul — orașul filmului, — conține nenumărate studio-uri, unele mai moderne decât altele, ca întrebuințare de amperi. Notăm studio-ul „M.-G.-M." care are aproape 30.000 și cel al casei „*Paramount*", dela New-York, care are 25.000 de amperi.

România a avut și ea un „studio" cu putere de circa 2.000 amperi și a dat faliment și acesta. In schimb, o societate din Bulgaria și-a ridicat de curând un studio modern, foarte spațios.

V. P.

Ecouri Cinematografice

UFA IȘI DISTRIBUE filmele în toată lumea. După contractul cu firma americană „*World Wide Picture*", care a fost însărcinată de „Ufa" cu distribuirea filmelor sale în Canada și Statele-Unite, iată că *Ufa* a mai încheiat un alt contract și cu societatea „*Kinema Ltd.*" din Africa de Sud. Această societate se obligă să distribue toate filmele „*Ufei*" în cele 60 de cinematografe ale sale.

ADMIRATORII frumoasei *Billie Dowe*, cheltuesc lunar 700 de dolari, pentru timbrarea scrisorilor ce i le adresează. In schimb *Bilie Dove*, cheltuește o sumă egală pentru răspunsuri.

Unde mergem?

CINEMA „SELECT" reprezintă frumosul film „*Sărutări ce nu se uită*" cu *Maria Paudler, Hans Junkermann* și *Werner Fuetterer*.

LA „BOULEVARD PALACE" continuă marele succes „*Prințul Student*" din *Heidelbergul de altădată*.

CINEMATOGRAFUL „TRIANON" proecteazǎ filmul românesc „*Symfonia Dragostei*" realizat de *d. Ion Sahighian*.

CINEMATOGRAFUL ELITE reprezintă un film cu Maria Corda: „*De ce mi-am înșelat bărbatul*".

CINEMA SCALA" reprezintă: „*Fifi Excentrica sunt eu!*" cu *Anny Ondra* și revista „*Ca la mama acasă*".

CURIOZITATI

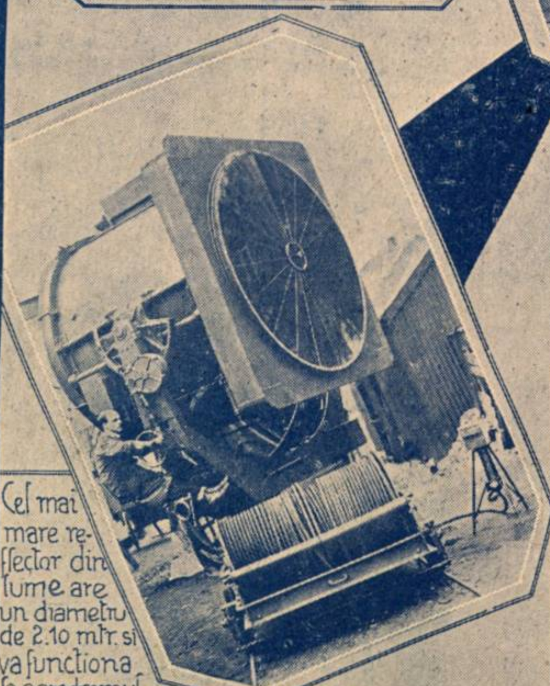
In piaţa din San-Salvador (America) negustoria se face numai de femei.

Cei mai frumoşi ogari, premiaţi la o expoziţie canină la Londra.

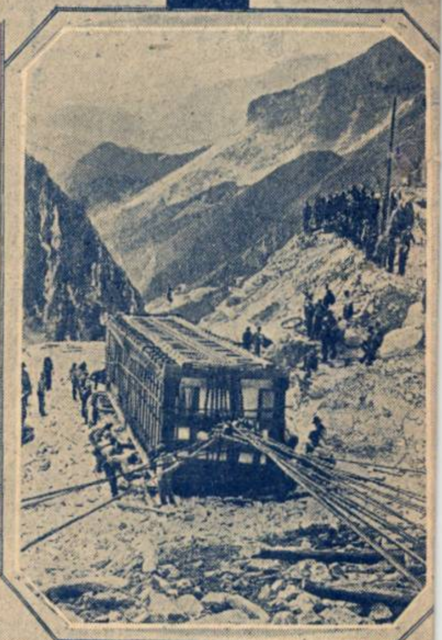
„Duduia dansează?" Un cavaler african, lansează invitaţia la dans.

Cel mai mare reflector din lume are un diametru de 2.10 mtr. şi va funcţiona la aerodromul Croydon (Anglia)

„8 lei un fes! Tradiţionalul semn de recunoaştere turcesc, s'a depreciat complect, dela recentul edict de interzicere al lui Mustafa Kemal.

Cel mai mare bloc de marmoră din lume va orna stadionul Mussolini din Roma. Coborîrea lui dela carieră spre mare va dura 2 luni

Cabine telefonice publice pe străzile Stockholmului

In Alaska, pe timp de furtună, se doarme sub cerul liber, în sacul de blană, cu puşca alături

KINDLER

Oameni fapte și idei

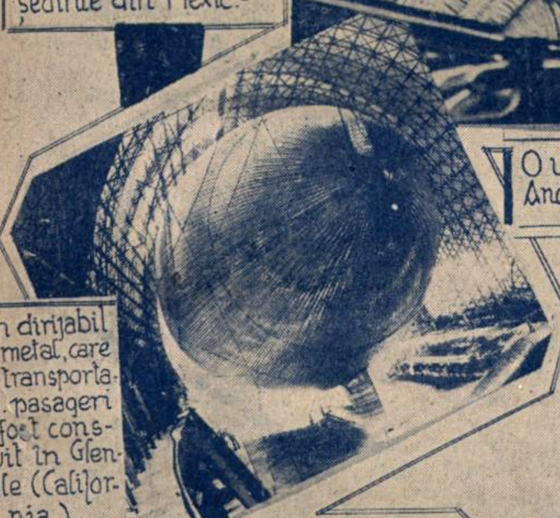
Cel mai tânăr președinte de republică, Dr. E. Portes-Gil, noul președinte din Mexic.-

Orașul Liège a oferit d-lui George Clemenceau un album comemorativ.

O ultimă fotografie a regelui Angliei și a reginei Mary

Un dirijabil de metal, care va transporta 40 pasageri a fost construit în Glendale (California.)

Alcibiade Bebi, asasinul lui Cena-Beg, a fost împușcat în timpul procesului de Zia Vulciterna.

Colonelul Lindbergh, pilotează de data aceasta un cal în preriile mexicane

Santos Dumont vestitul pioner al aviației

Zia Vulciterna care a ucis pe asasinul Bebi

Un violent cutremur de pământ a distrus ținuturi întregi din republica Chile. O porțiune de teren devastat de cutremur.

KINDLER

Consiliul de Regenţă al Angliei

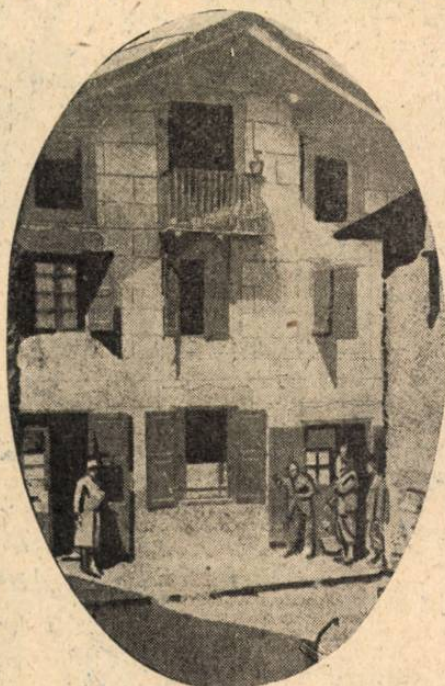

In urma gravei boli, de care suferă suveranul Angliei, s'a instituit un consiliu de regenţă, care conduce monarhia.

Fotografia noastră reprezintă: rândul de sus, de la stânga la dreapta : **DUCELE DE YORK, REGINA MARY, PRINCIPELE DE WALLES, moştenitorul tronului.** Jos: **LORDUL CANCELAR al Angliei, Episcopul de CANTERBURY şi D. BALDWIN, primul ministru al Angliei, membri acestui consiliu de regenţă.**

(Urmare din pagina 4-a)

Andorra nu e situată mai departe de centrele civilizate decât alte staţiuni din apropiere de Pirinei, cum sunt **Biarritz** şi **Pau.** Dar din pricina lipsei totale de cale ferată Andorra e ca şi tăiată de restul lumii. Răul acesta va fi însă remediat. Sindicatul a şi început construirea unei linii ferate, care va lega republica cu Toulouse în Franţa şi cu Barcelona în Spania. Calea ferată va fi astfel condusă, încât va căuta să transporte numai turişti şi vizitatori „dezirabili". Afluenţa păturii mijlocii va fi stăvilită.

Cea mai „elegantă" casă a capitalei Andorrei.

Andorra are şi câteva aşezăminte curioase. De pildă, şeful statului, corespunzând preşedintelui de republică, se numeşte acolo **Syndic.** Parlamentul lor se chiamă **„Marele Consiliu"** şi e compus din câte doi consilieri desemnaţi de fiecare dintre cele şase sate ale republicii, precum şi de alţi 12 consilieri aleşi pe viaţă. Un bărbat n'are dreptul să voteze dacă nu e căsătorit. E un fel de guvernare medievală.

Retribuţia preşedintelui republicii, este de 80 pesetas anual (vreo 3200 lei) iar reprezentanţii naţiunei primesc câte 10 pesetas anual. La Andorra nu prea se găsesc bogătaşi. O sumă de 150.000 lei însemnează acolo o avere destul de mare.

O altă curiozitate este vechiul dulap în care sunt păstrate archivele şi alte lucruri de preţ, care aparţin statului. Acest mare şi vechiu dulap are şase lacăte, iar cele şase chei diferite sunt date în păstrare câte unui reprezentant oficial al fiecărui sat. Aşa că, dacă e nevoe să se caute vreun act, sunt convocaţi cei şase păstrători de chei şi operaţia deschiderii dulapului se poate face.

Cu multă vreme în urmă, **Henry de Navarre** avea oarecari drepturi de proprietate asupra Andorrei. Dar chiar şi în acele timpuri ţara se guverna singură. Drepturile lui Henry de Navarre au trecut asupra preşedinţilor de republică astăzi. Preşedintele numeşte doar un reprezentant, numit **„veguaro"** care supraveghiază ţara şi nimic mai mult.

Episcopul spaniol din **Urgel,** de care depinde Andorra, partea spaniolă, numeşte şi el un reprezentant. Reprezentanţii aceştia n'au altă menire decât să vegheze ca la Andorra să nu se comploteze împotriva Spaniei sau a Franţei.

Sindicatul a cumpărat dela consiliul naţional, privilegiul de a instala şi a exploata orice fel de jocuri sau distracţii. Banii, pe cari i-au primit reprezentanţii naţiunii, au fost împărţiţi „frăţeşte".

(N. L. ROTEANU)

Un explorator român la Polul Nord

IN PRESA NOASTRA s'a mai vorbit despre explorările d-lui Const. Dumbravă, la Polul Nord.

Ziarul „America" ne dă acum următoarele detalii emoţionante despre cea mai recentă călătorie la pol, a d-lui Dumbravă:

După ce a făcut un studiu general asupra coastei răsăritene a Greenlandei, a gheţarilor polari, a condiţiilor meteorologice, pe care l'a comunicat prin radio grupului însărcinat cu expediţia universităţii din Michigan, dr. Constantin Dumbravă, şeful expediţiei române în Greenlând, s'a reîntors la New York, aducând cu el şi un film de 10.000 urme lungime, în care e prinsă viaţa eschimoşilor. Dr. Dumbravă a mai adus şi o bogată colecţie de lucruri impunătoare, ornamente şi obiecte de artă.

Dr. Dumbravă, membru al Clubului exploratorilor din New York, a plecat spre Polul Nord în 27 Maiu, 1927. Insoţit de botanistul belgian, Frederick Bernard, a sosit într'un sat de eschimoşi din Angmassalik, târziu prin August, în acelaş an, unde şi-a făcut „reşedinţa" pe întregul timp al anului.

Clădindu-şi un „iglo" (casă) în mijlocul satului, dr. Dumbravă a putut studia deaproape viaţa şi obiceiurile eschimoşilor şi a le învăţa limba.

Când lunga noapte polară s'a lăsat asupra acestei regiuni, botanistul Frederick Bernard, la lumina făcută din grăsime de balene, a început să scrie cronica vieţii eschimoşilor după informaţiile şi notele aduse de către dr. Dumbravă din desele vizite făcute în casele lor. Dr. Dumbravă, într'un interview acordat gazetarilor, a spus că viaţa la nord nu e prea veselă pe acest timp; singura lumină pe care a văzut-o, în decursul acestei nopţi lungi, a fost o slabă iluminare crepusculară ce a deschis niţel cerul înoptat, între orele 10 şi 12 din zi.

Când sloiurile s'au desprins, în primăvară, dr. Dumbravă şi botanistul Bernard, au făcut un drum de 250 mile, cu barca, spre a explora împrejurimile. Motorul bărcii s'a stricat, aşa că singurul mijloc de locomoţiune au fost lopeţile pe care cei doi exploratori le mânuiau cu îndemânare. Drumul acesta n'a fost lipsit de aventuri. Odată, pe când treceau pe lângă un fiord, o balenă neobişnuit de mare s'a ridicat la suprafaţă, răsturnând barca, aşa că toată provizia şi toate instrumentele s'au dus la fundul mării.

Intr'o zi, pe când îşi ridicau cortul de pânză, au observat că barca cu care veniseră şi pe care au legat-o de un sloi de ghiaţă, a fost luată de curentul de apă şi dusă înspre larg. Atunci, dr. Dumbravă, dându-şi seamă de primejdia în care se aflau, ameninţaţi de a rămâne pe această peninsulă de ghiaţă fără nici un mijloc de a putea să se reîntoarcă îndărăt la Greenlanda, a sărit în apa rece ca ghiaţa şi a înotat aproape 400 de urme până a ajuns barca şi a adus-o îndărăt.

Campionatul de Ping-Pong al Bucureştilor

Duminică 16 Decembrie.—Ora 10.—Arena „Romcomit"

AM PUBLICAT în numărul trecut, hotărîrea noastră de a organiza un turneu de *Ping-Pong*, deschis tuturor amatorilor. Iniţiativa a dat rezultatele cele mai strălucite. In acest timp am primit numeroase cereri însoţite de felurite întrebări, asupra condiţiunilor de desfăşurare.

Pentru o cât mai completă reuşită, ne-am adresat d-lui preşedinte al comitetului regional Muntenia, d. *Paul Nedelcovici*, care a binevoit să prezideze această primă probă. Cum în Capitală nu există o autoritate de specialitate care să conducă această ramură a sportului, şi cum din aceste motive nu s'a consacrat nici un campion al Bucureştilor, câştigătorul turneului organizat de *„Realitatea Ilustrată"*, exceptând placheta de aur ce i se va decerna, va primi şi titlul de campion al acestei regiuni. S'au anunţat însă şi concurenţi din alte regiuni, ceeace înseamnă că acest concurs, la început limitativ organizat, va lua o proporţie neaşteptată.

Inchiderea termenului de înscriere va avea loc Sâmbătă la orele 18 a. m., în redacţia revistei, când se va face şi tragerea la sorţi a matchurlor care sunt eliminatorii. Dacă numărul concurenţilor va if mai mare decât cel prevăzut de noi, participanţii vor fi împărţiţi pe serii, urmând ca deţinătorii întâietăţii din fiecare serie, să se întâlnească în matchuri de semifinală sau finală. Din aceleaşi motive se va juca probabil la două mese, pentru a termina campionatul într'o singură zi.

Se mai primesc ultimele înscrieri — însoţite de taxa de 50 lei, — la redacţie.

Reamintim că se dispută două concursuri:

1) Simplu doamne.
2) Simplu domni.

* * *

In ultimul moment ne mai parvin şi înscrierile d-lor *Mac Veugh, secretarul legaţiunei americane, Macleod, A. H. Gibson, Fox şi Hiscox. Campionatul* nostru ia deci un caracter *internaţional.*

Atletul Strassberger din München, căruia preşedintele republicei germane i-a decernat recent titlul de „germanul cel mai puternic"

Pladner a învins pe Schwartz

LA PARIS, în vasta arenă dela Val' d'Hiv, s'a desfăşurat magnifica întâlnire între Jzzy Schwarz, campionul mondial de box al categoriei muscă şi Emile Pladner, deţinătorul titlului european al greutăţii. Matchul nu a fost angajat pentru titlu.

După 12 reprize, — în decursul cărora s'a manifestat o vădită superioritate a francezului, — acesta obţine decizia la puncte.

După opinia unor critici notorii din străinătate, Pladner a beneficiat de excelente condiţiuni de formă. Schwarz pare că s'a resimţit de schimbarea climei şi de imposibilitatea de a se asimila într'un termen scurt în mediul european. Deşi nu a periclitat şansele adversarului a învederat totuş, calităţi deosebite. A comis însă eroarea de a fi desconsiderat un boxeur care, afară de englezul Hill este cel mai indicat a formula pretenţiuni justificate de supremaţie mondială.

De notat că învingătorul este în vârstă de 22 de ani, fiind de trei ani pugilist profesionist. In toată cariera sa, din 1925, nu a suferit decât două înfrângeri consecutive, din partea lui Johnny Hill, la Londra. Aceste insuccese sunt atribuite lipsei de obiectivitate a judecătorilor de peste Canalul Mâecnii. Intrucât faţă de verdictul pronunţat de juriul francez în favoarea lui Pladner, americanii ar putea ridica aceleaşi obiecţiuni, suntem înclinaţi a considera victoriile lui Hill absolut categorice. Pladner a făcut joc egal cu Kid Soeks şi Petit Biquet.

Restul întâlnirilor au constituit numai succese.

Invingătorul lui Schwarz este cotat ca cel mai subtil şi variat pugilist, specialitatea sa fiind însă loviturile urmate.

Este un demn reprezentant al categoriei.

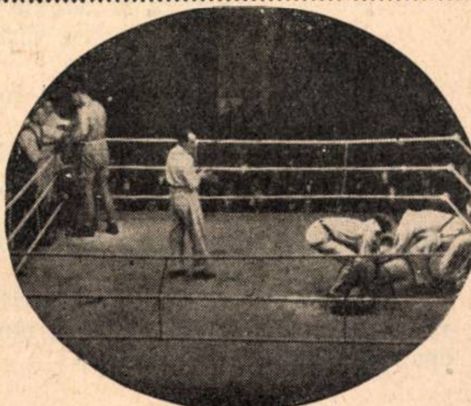
IZZY SCHWARZ, după înfrângerea suferită din partea lui Pladner, s'a îmbarcat pentru America.

In centru: SARBU (2) şi HERMUT (1) câştigătorii circuitului pedestru al Bucureştilor, pentru cupa ziarului „Dimineaţa".

DAVID JACK, un jucător englez de foot-ball pentru obţinerea căruia clubul „Arsenal" a plătit modica sumă de lei... 1.250.000.

Uriaşul PRIMO CARNERA (stânga) a obţinut o nouă victorie, asupra lui BARRICK (dreapta jos).

Misterul vilei Medici

JOS IN BECIU, domnule. Amicul nostru se îndreptă spre Café des Amis, de unde plecă din nou, lăsând acolo valiza şi căţelul, ca să ia tramwaiul — şi iată că acum se odihneşte în celula No. 14, după ce aproape era să mă tae cu briceagul. E foarte indignat şi cere să-i se spună, dece a fost arestat. Eu nu i-am spus deocamdată nimic".

— „Bravo, Rousseau! Ai lucrat cum se cuvine! Dar localul „Café dés Amis"?

— „Doi poliţişti energici, îmbrăcaţi în haine de lucrători — cari totuş n'au nevoe de lucru — supraveghiază localul. Sunt antrenaţi la un chef şi în genere caută ca simpatiile noastre, Julot şi nevastă-sa, să fie mereu ocupate. Dar cu asta n'am terminat. Când am pus mâna pe *Ladoux*, pe care, după cum ştiţi, îl căutăm şi pentru alte delicte, făptuite cu banditii *Pegomas*, am dat şi de o mică notiţă. Dânsul căuta s'o înghită, dar l'am strâns de beregată în aşa fel, încât a trebuit s'o scuipe afară. Iat-o".

Ne-am repezit curioşi spre petecul de hârtie şi am văzut că nu conţinea decât două cuvinte: „Viens demain" (Vino mâine) şi dedesupt, drept semnătură, se găsea desenat, rudimentar, un păianjen.

— „Păianjenul *Hanoi Shan!*" bombăni Bannister. „Asta explică totul. Numai creerii lui pot concepe aşa lovituri".

Am oftat — tot aşa cum făcu şi d. Bertillon. Ne-am privit unul pe celălalt — uimiţi — timp de câteva minute. Apoi, şeful nostru rosti supărăcios:

— Imposibil! Păianjenul e mort, sau, de nu, a părăsit Franţa de multă vreme. Unde dracu putea oare să vagabondeze, un asemenea monstru, de când cu asasinarea lui Van Bromen?"

Rousseau ridică din umeri:

— „In tot cazul e un criminal fioros. El stă undeva ascuns, în vreme ce alţii îi execută ordinele. Din pricina asta, când am pus mâna pe hârtie, am pus sub supraveghere localul şi n'am spus nimic „domnişoarei" *Raoul Ladoux*. Trebue să facem în aşa fel, ca dânsul şi prietenii săi, să ne arate calea spre *Hanoi Shan*".

Domnul Bertillon stătu câtva timp cu tocul în mână, îngândurat. Apoi ne vorbi:

— „Eram cât pe ce, să cer punerea sub supraveghere a baronesei. Acum îmi dau însă seama, că ea n'are nici un amestec în această crimă. E acest fioros oriental şi apaşul care juca rolul dansatoarei. Ce bandă drăcească! Şi totuş, nu văd încă desluşit, cum au omorât pe baron. Dar, cred că apaşul, în rolul unei fascinante dame de companie, l-a ameţit mai întâiu cu droguri şi apoi... nu mai ştiu".

Şi d. Bertillon ridică mâinile, cu un gest de disperare.

— „Vom şti totuş în curând", continuă şeful. Fă ca apaşul să fie mutat la închisoarea Santé. Nu trebue să ne expunem riscurilor. Să-i se dea tot ce doreşte; alimente, hârtie, creion, dar să-l supraveghiaţi zi şi noapte. Dacă scrie cumva scrisori, cu atât mai bine; fiecare petec care ese din celula sa, să fie trimis imediat la laboratoriu. Dânsul nu trebue să observe că e păzit — şi ridică-ţi oamenii dela Caé des Amis. Numai d-ta şi Colbert trebue să supraveghiaţi acest local. O singură mişcare greşită, ar ruina totul. Pot spune că-mi pare chiar rău că l'ai arestat pe *Ladoux*. Poate că va trebui să-l şi eliberăm. Cu orice preţ, trebue să punem mâna pe Honoi Shan, fiorosul oriental, atât de căutat de noi".

— „Şi ce-i cu bijuteriile?" întrebai curios.

— „Safe"-ul a fost găsit gol, bineînţeles. O femeie care semăna cu baroneasa a şi încercat să vândă unul dintre rubinele Bourbonilor. Chiar acum o oră ne-a telefonat bijuterul Delavoge. Femeia a plecat, dar nu era baroneasa. E urmată de ai noştri. Se pare că banda vrea să ne facă să credem că femeia aceasta e o complice. De data aceasta *Shan* a făcut mai multe greşeli; s'ar putea crede că înţelepciunea sa proverbială, a cam degenerat".

Bannister râse.

— „Creerii lui nu greşesc, şefule, dar oamenii săi fac gafe. De data aceasta, căţelul i-a fost fatal. Aş putea să jur că el nu ştie nimic despre asta. Dânsul nu operează niciodată."

Au trecut două zile de aşteptare nerăbdătoare. *Ladoux* îşi petrecea vremea citind şi dormind, nearătând nici o dorinţă de a comunica cu lumea de afară. In seara zilei a doua însă, Rousseau aduse la laboratoriu un petec de hârtie.

Era o notiţă scrisă pe o hârtie compactă şi conţinea denumirea unei serii de mâncări, pentru mesele apaşului. Mâncările acestea îi se trimeteau, după cerere, dela un restaurant din vecinătate. M'am apucat să examinez hârtia.

— „Observ", remarcai, „că apaşul a însemnat cu câte o cruce mâncările pe care le doreşte şi a mai adăugat „două cepe" la sfârşit.

— „Aşa-i, în fiecare zi cere ceapă."

— „Nu ţi se pare cam curios?

— „Ba de loc, oamenii aceştia sunt obişnuiţi cu ceapă şi usturoi".

Fără să mai vorbesc, am luat hârtia şi cu ajutorul unei plăci fine de metal, la flacăra unei lumânări, am putut, printr'un procedeu foarte simplu, să descoper, dedesuptul scrisului, urmele unor alte litere.

Am înlăturat cuvintele mâncărurilor şi hârtia a rămas albă, doar cu alte urme de scris. Am preparat apoi un lichid, cunoscut în chimie sub numele de *iglycol* — făcut cu clorat de aluminium, — pe care l-am aşternut pe hârtie. Indată am putut descifra un mesagiu, care spunea următoarele:

„Poliţia m'a prins. Ascunde pietrele. De la mine nu vor afla nimic. Dânşii ştiu totul despre baron. Spune păianjenului să se ascundă în cavou. Dă-i bani Lolletei pentru avocatul meu. Rog să hrăniţi pe Kiki şi lăsaţi-l să exerciteze. E în pimniţă. Cafeneaua e suspectată. *„La Mome"*.

— „Iată dece cerea mereu cepe. Asta a fost scris cu sucul cepelor. Dacă ar fi ştiut, laptele i-ar fi fost de acelaş folos. Şi când trebue să se predea acest mesagiu?"

— „Astăseară. E pentru menu-ul de mâine".

— „Perfect, îi voiu vorbi d-lui Bertillon. Până peste un ceas scrisul acesta va fi din nou invizibil. Atunci veţi putea trimite lista la restaurant. Trebue neapărat să urmăim efectele mesagiului şi să dăm de „păianjen"

Peste o oră, Dufresne, Bannister şi cu mine, bine înarmaţi şi flancaţi de o duzină de detectivi, eram gata să urmăm mesagiul. Am aşteptat doar foarte puţină vreme, căci Rousseau, deghizat într'un birjar — o deghizare care-l prindea de minune, — eşi din restaurantul de lângă închisoare şi se aşeză liniştit pe capra trăsurii. Câteva minute mai trâziu, eşi din restaurant una dintre chelneriţe şi, spre satisfacţia noastră, luă trăsura mânată de Rousseau. Când Rousseau dădu bice calului, o hârtie căzu la pământ. Era un cuvânt ce avea Rousseau să ne comunice. Pe hârtie era scris „Café des Amis".

Aşa dar, nu era absolută nevoe să mergem după trăsură. Am lăsat trăsura să-şi urmeze calea în linişte şi'n schimb, noi am ajuns cu o jumătate de oră mai înainte — şi ne-am luat în primire poziţiile împrejurul cafenelei cu pricina. Când trăsura a sosit, Julot a eşit în uşa localului şi chelnăriţa i-a predat menu-ul. Julot a plătit lui Rousseau care, conform tradiţiei, a bombănit şi s'a cam tocmit, convenind la sfârşit să-i se dea cu supliment o sticluţă de vin. Era o mişcare foarte bună şi am fost convinşi că bătrânul şi încercatul copoi poliţienesc, ne va semnala dinăuntru momentul când prezenţa noastră va fi necesară. Mai mulţi agenţi de poliţie, cu puşti, au fost plasaţi prin apropierea localului. Inimile noastre băteau tot mai tare, în vreme ce veghiam şi aşteptam.

(Va urma)

Numărul de Crăciun al „Realităţii Ilustrate" va apărea în 36 de pagini, cu coperta tipărită în mai multe culori, la maşină tiefdruck, într'o execuţie technică superioară, şi cu un conţinut deosebit de variat şi interesant.

Din sumarul acestui număr, menţionăm:

„Crăciunul Păgânului" **de Victor Eftimiu.**
„Căinţa" **de Gheorghe Brăescu.**
„No. 47" **de Max şi Alexandru Fischer (traducere).**
„Poveste nouă pentru Crăciun" **de Adrian Maniu.**
„Bătrânul" **de Ion Pas.**
„Naşterea Mântuitorului în concepţia modernă".
„Ecranul comic".
„Datinele dispar" **şi bucăţi în versuri şi proză, iscălite de cei mai de seamă scriitori ai noştri.**

Acestea pe lângă rubricile obişnuite, de sport, cinematograf, ştiinţă popularizată, modă, jocuri distractive, glume, romanul în foileton, etc. etc.

In „Realitatea Ilustrată" de Crăciun, sunt aproape 200 de clişee şi revista, un adevărat magazin ilustrat, nu trebue să lipsiască din casa nimănui.

83 copii dintr'un tată!

CETAŢEANULUI *Gomez Rosillo* din Lucas (Spania) în vârstă de 42 de ani, i-a dăruit soţia sa 25 copii. D-na Rosillo a născut de patru ori gemeni şi odată trei copii. Toţi sunt în viaţă.

Cum soţii nu sunt prea vârstnici, e neîndoios că d-na Rosillo va putea să mai dea soţului d-sale şi alte guri de hrănit.

Dar totuş, acest record este considerabil depăşit de un ţăran rus, care a dat viaţă la 83 copii, toţi în viaţă. Ţăranul rus în chestie e azi în vârstă de 72 ani.

Ceeace e uimitor, este că rusul a avut 69 copii numai cu prima lui soţie. Bineînţeles, toată această „cantitate" de copii nu s'au născut în serie de câte unul. Prolixa mamă a născut de 16 ori gemeni, de şapte ori câte 3 copii şi de patru ori câte 4. N'a fost nici o naştere de câte un singur copil.

Şi după ce i-a murit prima nevastă, ţăranul rus s'a recăsătorit şi a căpătat iarăş 18 copii.

Rezultă, deci, că rusul nostru a avut în total 87 copii, dintre cari au murit numai patru.

Muzică românească la New-York

LA TOWN HALL, New York, marea, deşi tânăra violonistă americană, Barbara Lull, a cântat, pe lângă un program bogat şi diificil, dansurile româneşti de Bella Bartok, obţinând cu ele cel mai mare succes al serii.

Barbara Lull e din California şi e o adevărată minune cum a ştiut să dea dansurilor româneşti caracterul cel mai pur şi mai distins. In acelaş timp, le-a ridicat la valoarea unei frumuseţi universale, ceea ce explică de ce, depăşind cadrul de culoare locală, fără a-l denatura, a reuşit să le facă să placă tuturor din sală.

Bela Bartok, renumit ca pianist şi compozitor, a cules un mare număr de melodii româneşti din Ardeal şi mai cu seamă din Bihor. Un volum din ele a fost publicat de către Academia Română.

Diplomaţii ruşi

— Ehe, frate, eu am fost la Londra, şi am mâncat la palatul regal. Totul era servit cu tacâmuri de aur.

— Ce spui? Ia arată-mi şi mie.

O întrunire „afumată"

AM MAI vorbit despre năzdrăvăniile alegerilor în America:

Iată încă una:

Republicanii au convocat o întrunire politică la Mayfield Road din Cleveland, într'un district care se poate numi fortăreaţă a democraţilor. Intrunirea s'a ţinut în teatrul Mayfield.

Republicanii fuseseră preveniţi în mod anonim să nu ţină întrunirea acolo, căci n'aveau aderenţi. Totuş ei au ţinut-o. Dar la deschidere au observat o grea pătură de fum care se răspândea în teatru.

Făcându-se cercetări, s'a descoperit un vas cu amoniac şi alte câteva corpuri chimice puse într'o tinichea. Fumul ustura la ochi.

Totuş întrunirea s'a ţinut după punerea în circulaţie a ventilatoarelor electrice.

Are arc ptate

— Invaţă-te, Costică, să te îmbraci singur; când ai să te faci mare, ai să devii soldat şi n'o să mai ai guvernante...

— Nu-i adevărat! Toţi soldaţii se plimbă cu guvernante!

Un concurs de frumuseţe pentru copii

La Berlin, a avut loc de curând, un mare concurs de frumuseţe pentru copii.

Când la noi e frig.....

Cele mai mari şi mai frumoase portocale, cresc în splendidele plantaţiuni din Porto-Rico, (America Centrală). Fotografia noastră reprezintă o movilă de portocale, înainte de ambalare, pentru expediţie în toată lumea.

MODA ZILEI

Eleganța pălăriilor

de LAURA

NIMICURI PREȚIOASE. — PELERINE DE TUL BRODAT

INCĂ puțin timp și Carnavalul va deschide cu degetele lui pudrate și încărcate de inele, porțile saloanelor după care jazz-bandul își struneşte de-acum coardele viorii ciudate, ale banjo-ului frenetic, gata de-a chema la dans pe bătrâni și tineri. Căci în fața modernei coregrafii de azi a sportului ce se dezlănțue pe parchete lucioase, sub numele de shimmy, „danse de l'ours" etc., nimeni nu mai este bătrân azi.

Până atunci, până în prima seară când gongul va anunța cu sunetu-i solemn, inaugurarea balurilor și seratelor, voi căuta a reaminti cititoarelor mele câteva linii generale, ale modei actuale, dând în deosebi detalii asupra pălăriilor de azi, așa de departe de cele purtate acum câțiva ani.

Forma lor a evoluat și denotă o grijă destul de marcantă pentru complicație cum și o extremă variație în invenție.

De unde anul trecut, modistele „**en vogue**" aveau mare grije să-și tae formele de feutru perfect egale în ambele părți, sezonul acesta, cu cât o pălărie poartă pecetia neprevăzutului, cu cât o parte acoperă un ochi și chiar urechia toată, lăsând pe cealaltă aproape fără bord, cu atât pălăria e mai modernă, mai „trouvaille".

Intr'un singur punct însă modistele sunt de acord. In ceeace privește calotta pălăriei.

Am revenit de astădată cu devoțiune, la fundul înalt și drapat. Vai însă, ce greu e de purtat astfel de forme pentru unele figuri. Dar ce să faci? **„La mode, c'est la mode!"**

Cât despre garnituri, — și aci e o rană ascunsă a marilor case de garnituri și podoabe, — ele aproape nu există. Femeia modernă nu mai poate fi de loc convertită să poarte „zarzavaturile", așa de dragi mamei sau bunicei sale.

Adio deci fundele de tafta, catifea, buchețelele de flori, coroanele și coronițele, fulgii de tot soiul, păsărelele mari și mici ce înecau aproape linia unei pălării cu costisitoarea lor avalanșă.

In privința asta, să-mi fie permisă o digresiune. Intr'una din celebrele cărți ale nu mai puțin celebrei scriitoare pariziene **Colette**, e descrisă astfel pălăria cumnatei sale, malițioasa **Claudine**.

— „Ea purta un fel de tocă, compusă din numeroase mici păsărele, care păreau că se bat sau se ciugulesc și formau un tot grațios pe capul ei roșcat".

Azi, din garnitura cu păsărele de altădată, abia a mai rămas pe ici pe colea câteva penițe, ca la una din modelele ce dăm aci.

O garnitură nostimă, e motivul de penițe, în formă de „moț", care a revenit și el la modă în fundul pălăriilor.

Pentru rochiile foarte elegante ce se poartă după amiază la ceiuri, se păstrează în regulă generală aceiași simplicitate în garnitură, întregul lux al pălăriei, constând din calitatea feutrului. Păros ca plușul, mătăsos ca atlasul, de obiceiu de culoare neagră sau gris, el convine cu orice nuanță a toaletei.

Pentru vizitele în automobil se poartă mult, când rochia e extrem de elegantă, niște bonișoane făcute din frunze de mătase în tonuri „dégradés" arămii sau argintii, ce îmbracă tot capul, ca petalele verzi, ale unui boboc de trandafir.

* * *

Insoțind o toaletă de dineu sau de teatru, gulerele mari în formă de pelerină, în față și în spate, sunt una din furiile modei.

Din dantelă, tulle, sau voile Georgette, ele sunt brodate, fie cu perle fie cu fir sau sunt incrustate cu motive de o rară delicatețe de desemn.

Acest soi de gulere-pelerină se poartă pe o rochie gen-princesse de satin sau crêpe de chine neagră.

Pentru seară, moda șalurilor imense e din ce în ce mai răspândită. Pătrate, cu ciucuri incluși ca șalurile spaniolei, sau rotunde ca o imensă pelerină, aceste șaluri sunt sau brodate în întregime și atunci costă cât un mantou de blană, sau pictate în nuanțe dulci cu fileuri de aur, bordând florile.

Un astfel de șal din crêpe de chine negru, cu flori **mauves** purta frumoasa noastră suverană, la una din recepțiile intime dela Cotroceni.

* * *

In Londra, țara originalităților mai mult sau mai puțin de gust, s'a lansat de curând următorul cuvânt de ordine:

— „Orice femeie cu automobilul ei! Iar când nu este unul care să o poată duce, în orice caz va trebui să fie unul purtat de dânsa".

Adică o frumoasă poșetă din piele, de forma unui automobil, având înăuntru toate accesoriile femeii elegante.

Ca și poșeta cățeluș, purtată acum un an de pariziene și răspândită și la noi,—poate mai puțin, — poșeta-automobil va cunoaște clipele ei de glorie.

In ceeace mă privește însă, găsesc că atât cățelușii — al căror pântece de pluș alb conținea cutiuța de pudră și rouge, — cât și automobilașul de piele dus în brațe, merită cel mult un succes de curiozitate.

O femeie adevărat de gust, nu se va lăsa tentată de astfel de inovații menite cel mult să amuze câteva tinere și excentrice domnișoare.

LAURA

PĂLĂRIILE

Ultimele modele

Stânga: **Pălărie din feutru cu borul inegal, având patru penițe bleu pastel și galben deschis.** Mijloc: **Pălărie gris-argent din feutru moale cu calota înaltă drapată și o mică fundă de catifea neagră într'o parte.** Dreapta: **Pălărie din feutru bleumarin închis cu o mică fantaisie de penițe în vârf.**

Poșetă de piele de crocodil foarte orginală, în formă de automobil.

REGINA FRUMUSEȚII PE 1929, IN GERMANIA. D-ra Elisabeta Rodziel, **din Berlin,** (în mijloc), **a fost aleasă regina frumuseții în Germania pe 1929.** La stânga: **d-ra** Lilly Gloekel,**Dresda, premiata II-a** și la dreapta, **d-ra** Charlotte Fall, **Berlin, premiata III-a.**

Domnişoara Elena Penescu Liciu, nepoata marelui Petre Liciu, este prima balerină şi maestră de balet a operei din Cluj, unde recoltează mari succese.

D-ra E. BURTTON, a doua regisoare a lui „British Pictures Corp", a fost în tinereţe bucătăreasă

Distracţie

Ca să-şi distreze camarazii, soldaţii germani dau în cazărmi reprezentaţii cu caracter sportiv. Iată un grup care execută o figură foarte reuşită

Bustul EMILIEI DOBROTZKAIA, marea feministă sovietică, ridicat la Petrograd

Humor american

CI-CA un uituc începuse să spună ceva despre alt uituc, dar uitase complet ce voia să spună.

* * *

— Un copil, care tot arunca undiţa în apă şi apoi o scotea mereu afară, a fost întrebat de cineva dacă pescuia sau se juca.
— Nu pescuiesc, a răspuns el, ci înnec râme.

* * *

Unul s'a fotografiat în profil, pentru că-i fusese prea lene ca să se bărbierească pe amândoi obrajii.

* * *

Judecătorul: — Ţi-ai lovit bărbatul în cap cu scaunul. Fii bună şi spune de ce?
Inculpata: — Fiindcă n'am putut să ridic masa.

BATISTA REGALĂ

Se ştie că adevăratul stăpân al Italiei, este ducele Mussolini. La recepţiile regale însă Mussolini pare a fi cu totul supus monarhului său.

La una din aceste recepţii, regele scapă batista. Ducele plin de politeţă se grăbeşte s'o ridice.

— Iţi mulţumesc excelenţă! Aceasta-i pentru mine cel mai scump obiect din lume.
— Batista!?, se miră ducele.
— Da, pentrucă e singurul loc unde pot vâri nasul fără permisia D-tale!

Un bărbat ideal

BĂRBAT SAU FEMEE? Artistul Sven Gjelrup, cel mai frumos bărbat din Suedia. Multe femei ar voi să aibe înfăţişarea lui.

(2)

Peste câteva zile se făcu nunta. Atât mireasa cât şi soră-sa stârneau admiraţia oaspeţilor sosiţi în număr mare la această sărbătoare. E drept că ambele erau de o frumuseţe şi o distincţiune rară. Mai cu seamă un tânăr industriaş nu-şi putea deslipi ochii dela mica blondină, şi-i făcea curte de zor.

După ospăţul de nuntă, mireasa, găsind pe sora ei într'un colţ mai retras al salonului, stând de vorbă cu tânărul fabricant, zise râzând, către acesta:

— Nu te mai osteni în zadar, că surioara mea tot nu vrea să rămână aici în Rusia.

In timp ce mireasa, zglobie, se depărţi râzând, tânărul se uită fix în ochii fetei, şi-i zise încet, — Nici chiar dacă te-aş ruga eu?

A fost o clipă hotărîtoare.

Duduia lăsă întâi privirea în jos, apoi însă o ridică, privind la rândul ei drept în ochii tânărului. Şi în această privire zăcea mărturisirea dragostei... Cei doi îndrăgostiţi urmară pilda celor ce-şi serbau în acea zi căsătoria, iar rezultatul acestei uniuni fu venirea mea pe lume fapt care zece ani după războiul mondial avu ca urmare emoţia lumii întregi în jurul lui Alexandru Zoubkoff. Astfel îşi croieşte adesea soarta căile întortochiate întărind cunoscuta zicătoare.

Cauze mici — efecte mari.

CAP. 3

SE APROPIE VIJELIA

După cum reiese din istorisirea acelei clipe însemnate, pe care fantezia mea a ticluit-o, după povestirile mătuşei mele, părinţii mei au locuit la Iwano-Wosnesseuk, o localitate industrială la 300 km. de Moscova. M'am născut acolo în 25 Septembrie 1900 şi mi-am petrecut copilăria pe o moşie de o întindere respectabilă. Mai întâi am învăţat franţuzeşte, englezeşte şi nemţeşte şi abia în urmă ruseşte. Nici un eveniment n'a turburat copilăria mea. Ca ori ce copil mă ţineam de şotii şi încă de pe atunci mi-a fost dat să gust un aperitiv al soartei mele; eram ghinionist. Căci de câte ori jucam cuiva un renghiu împreună cu camarazii mei, aceştia ştiau să şteargă putina la timp iar eu eram prins.

Astăzi sunt exilat din toate ţările, cu toate că nu am făptuit nimic şi nu am altă dorinţă decât aceia de a trăi alături de soţia mea.

Dar afară de bătăile şi celelalte pedepse cu care mă alegeam de pe urma ştrengăriilor copilăreşti, mi-a mai rămas o amintire neplăcută din acea vreme.

La o vânătoare aranjată de tatăl meu — care era un vânător pasionat — acesta căzu victima unui accident, provocat din imprudenţa unchiului, accident care avu drept urmare amputarea unui picior.

Acest eveniment s'a resimţit multă vreme în familia noastră.

Până la doisprezece ani am fost instruit acasă. La această vârstă am fost trimes la şcoală la Moscova. Mi-a părut rău după viaţa de la ţară şi după natură. Oraşul nu mă prea imboldea la lucru. Am trecut clasele numai graţie memoriei, cu care eram înzestrat.

Trăiam acum în oraşul, caracterizat prin sutele de cupole pestriţe cu sclipiri de aur prin palatele maestoase cu colonadele portalurilor şi prin vestitul Kremlin care domină toată cetatea, împreună cu nenumăratele sale catedrale, palate şi mânăstiri, înconjurate toate de un zid puternic de vre-o doi chilometri lungime şi încoronat cu cele nouăsprezece turnuri. Ştirile despre turburări în cuprinsul imperiului se succedau din ce în ce mai des. Isbucnirea războiului mondial, ne-a dat prilej nouă, elevilor să ne pasionăm şi să ne înflăcărăm. Eşecul pe front ne-au mai potolit însă spiritele. Totuş tineretul a luat parte în mod foarte activ la revoluţia din Februarie 1917. Am fost martor ocular al luptelor de stradă ce nu mai conteneau în faţa casei noastre. Nu odată s'a rătăcit şi câte un glonte prin fereastra camerei mele ce dădea în stradă. Se înţelege că în astfel de împrejurări eu n'aveam zor să scot capul pe fereastră, ci preferam să mă retrag în camerile din fund. Fiecare casă îşi organizase o pază proprie; locatarii făceau de strajă, cu rândul, şi nu lăsau să intre decât pe acei ce se puteau legitima ca locuind în acea casă. In oraş se instituise mai la fiece colţ de stradă câte un post de control, care verifica legitimaţiile trecătorilor, şi cetăţenii erau lăsaţi să-şi vază de drum sau erau împuşcaţi după bunul plac al organului de control. Din când în când izbucnea un incendiu la vre-o casă. Incepuse canonada între şcolile de război dela periferie şi Kremlinul. Orizontul era veşnic luminat de vâlvătaia flăcărilor şi bubuitul caracteristic al mitralierilor devenise o muzică obişnuită pentru noi.

Intr'una din aceste nopţi, mă pomeni cu un coleg de şcoală, ce venise în ascuns să mă anunţe, să mă prezint la şcoală, pentru a lua parte la luptele de rezistenţă contra revoluţionarilor. Fui înrolat în garda albă, care număra vreo şapte mii de inşi, ce luptau în contra armatei roşii de vre-o sută treizeci de mii. Mi-a fost dat să văd de aproape cum şcoala „Alexewskoe aschilische" a fost aruncată în aer îngropând sub dărămăturile ei pe toţi elevii internaţi acolo, fără ca cineva să le poată veni în ajutor. A fost groaznic.

Luptele s'au concentrat tot mai mult asupra Kremlinului, până ce şi acesta cedă în urma bombardamentului de către artileria bolşevică. Bolşevicii au admis ca Junkerii să se retragă nevătămaţi. Naţionaliştii au fost toleraţi în Moscova, cu condiţia de a nu întreprinde nici o acţiune. Şi eu am rămas continuând cursurile la şcoală. Pe atunci, nimeni nu-şi dădea încă seama, că peste puţin, va începe mizeria şi exodul populaţiei. Averea familiei noastre părea imensă, căci tat poseda 1 jum. milioane ruble cari pe atunci valorau mai bine de 4 milioane mărci aur. Cel care-i-ar fi proorocit tatălui meu că în scurt timp, această avere nu va mai valora nimic, ar fi fost luat drept nebun.

Când începură cursurile, încercai o surpriză mare: erau înscrise şi fete în şcoala noastră — ce eveniment! La început nici nu ne venea a crede, că vom face şcoală laolaltă; ne aflam şi la vârsta care dă o deosebită însemnătate la astfel de întâmplări. Se născu o atmosferă de ceartă, tachinerii, legături furişe de dragoste, gelozie, în sfârşit, în primele săptămâni nu dădurăm nici o importanţă profesorilor.

PRIMA DRAGOSTE

In această epocă, m'am îndrăgostit şi eu pentru întâia dată. La un bal dat de fratele meu mai mare, am făcut cunoştinţa surorilor Nadejda şi Ludmila Voronin.

Ludmira îmi plăcu nespus de mult şi în curând nu era zi lăsată de D-zeu să n'o fi întâlnit. Făuream fel de fel de planuri de viitor, iar unde se ivea vreun prilej de dans, ţopăiam şi noi, îndrăgostiţii. Cum între acestea terminasem şi cu studiile, căpătând diploma aveam mult timp liber, pe care fireşte, îl petreceam în tovărăşia Ludmirei.

De aniversarea ei am făcut însă o cunoştinţă, care mai bine n'o mai făceam, căci de pe urma ei aveam să sufăr cumplit. In afară de Ludmira, mai era încă o fată acolo, Nataşa X, o frumuseţe stranie. Chipul ei încadrat de un păr negru, lucios, avea o expresie ciudată, care mă captivă îndată. Abia rămăsesem două clipe singur, şi-i spusei: — D-ta ascunzi un secret, destăinueşte-mi-l mie!

Fata nu-mi dete nici un răspuns ci vorbi surorilor, care intraseră iar în cameră. Eu însă o privii fascinată pe Nataşa, ceeace o făcu pe Ludmira să mă ameninţe râzând cu degetul. Apoi fetele se retraseră într'un colţ sporovăind între ele. In urmă veniră iar la mine, iar Ludmira îmi spuse în şoapte: — E cocainomană, acum o ştii şi tu.

(Va urma) In româneşte de **E. MARG.**

Anul II, No. 48

Suplimentul REALITĂȚII ilustrate

15 Decembrie 1928

Concursul de frumuseţe al revistei „Realitatea Ilustrată“

Publicăm în altă parte a revistei fotografiile celor cari alcătuesc juriul central al concursului de frumuseţe. Aceste persoane sunt: preşedinte: d. prof. Tzigara-Samurcaş; membrii: d-nii Liviu Rebreanu, Al. Mavrodi, Fr. Stork, N. Batzaria şi d-nele Alex. Cantacuzino şi Maria Giurgea; secretar: d. Nic. Constantin.

Acest juriu întrunit la începutul acestei săptămâni, după ce constată că revista „Realitatea Ilustrată“ a luat dânsa cea dintâi iniţiativa unui concurs pentru alegerea celei mai frumoase femei din România, şi a anunţat, încă de la începutul lui Noembrie, atât prin revistă cât şi prin ziarele „Adevĕrul“ şi „Dimineaţa“ că fixează pentru cea care va reuşi un premiu de 50.000 lei, sau eventuala trimitere la un concurs internaţional, stabileşte următoarele condiţiuni:

„Candidatele vor trebui să aibe vârsta între 16—25 ani, să n'aibe nici un defect fizic, să fie nemăritate şi să se bucure de o reputaţie bună în societate.

Este absolut indiferentă situaţia materială şi starea socială a candidatelor.

Cine va dori să participe la concurs, va trimite pe adresa revistei „Realitatea Ilustrată“ Bucureşti, str. Sărindar 12, câte trei fotografii luate în felul următor: una de faţă, alta de profil, şi cea de a treia siluetă în tricou sau costum de plaje.

Fotografiile vor fi însoţite de următoarele date: Numele şi pronumele candidatei (pseudonime nu se admit), vârsta, înălţimea, talia şi greutatea. Se va indica adresa exactă. Aceste date trebue să fie perfect precise şi juriul garantează discreţie absolută.

Termenul ultim pentru primirea fotografiilor, se fixează la 31 Ianuarie 1929.

Odată primite, fotografiile vor fi triate şi candidatele care îndeplinesc condiţiunile de mai sus, vor fi eventual invitate să se prezinte personal în faţa unor comisiuni judeţene.

Comisiunile judeţene vor alege pe cea mai frumoasă femee din regiunea respectivă. Juriul central va alege apoi pe cele mai frumoase din cele 9 regiuni ale ţării, şi apoi pe cea mai frumoasă din România.“

Toate aceste hotărîri ale juriului, au fost consemnate într'un proces-verbal şi astfel, cu începere de astăzi, concursul nostru este deschis.

Candidatele să trimită la redacţia noastră, imediat, fotografiile, întrucât termenul de alegere este ziua de 31 Ianuarie 1929.

Insistăm asupra faptului că alegerea pe baza fotografiilor este numai o alegere preliminară, alegerea definitivă urmând a se face prin prezentarea candidatelor care îndeplinesc condiţiunile cerute şi care vor fi invitate, în faţa comisiunilor judeţene sau a juriului central.

Fotografiile, care ni se vor trimite, trebuesc să fie de dată recentă şi să nu fie retuşate. Deasemenea candidatele să se fotografieze nefardate. Dacă eventual o candidată e lipsită de mijloace şi nu-şi poate face singură fotografii, să ne trimită o fotografie de orice fel şi, dacă vom găsi că este corespunzătoare, noi vom dispune efectuarea celorlalte, prin fotograful nostru.

„Realitatea Ilustrată“ va publica eventual fotografiile trimise (numai pe cele de faţă sau profil şi nu pe cele în tricou care se restitue trimiţătoarelor) şi va institui concursuri de alegere între cititori.

Suntem încredinţaţi că acest concurs al nostru, în felul cum este organizat, va avea cel mai deplin succes.

Buletinul săptămânal

Săptămâna alegerilor s'a încheiat în linişte, frumos, occidental. Pentru prima oară, după atâta amar de vreme, înregistrăm fenomenul unei campanii electorale şi al unor alegeri în decursul cărora nu s'au mai manifestat silnicia şi frauda.

Alegerile s'au încheiat în linişte, fără să fie nevoe de măsuri de ordine excepţionale, dovedindu-se încă odată cuminţenia politică a unui popor care are simţul ordinei şi al legalităţii.

Fixând în buletinul acesta faptele mai importante din timpul săptămânei, nu ne vom opri atât asupra rezultatului alegerilor, — semnificative şi ele, — cât asupra împrejurărilor în care alegătorii şi-au exprimat voinţa. Aceste împrejurări sunt mult mai importante şi mai semnificative.

Votul universal înseamnează pentru cetăţean un drept şi-o datorie. Se impune deci ca votul universal să nu fie ştirbit de nici o dispoziţie guvernamentală. Altminteri se întinde şi mai mult acel spirit de indiferentism politic profund dăunător intereselor generale.

Văzând că, în exercitarea votului universal, întâmpină dificultăţi, şi că rezultatul votului este falsificat, cetăţeanul se lasă păgubaş.

El îşi spune: Apoi şi dacă votez şi dacă nu, e tot un drac, — de ce să-mi mai pierd timpul şi să-mi pun pielea la saramură?

Felul cum au decurs acum alegerile, — şi rezultatul lor, — sunt însă de natură să întărească încrederea cetăţeanului în rostul său politic. Şi acesta e un mare câştig pentru interesele ţării întregi.

*

Ziua de 10 Decembrie a fost sărbătorită de studenţi într'o ordine care îndreptăţeşte speranţa că, în sfârşit, s'a pus capăt unei stări de lucruri vătămătoare culturii româneşti. In decursul a şase ani de zile s'au produs fapte dăunătoare.

O mare parte din rândurile tineretului universitar fusese abătută dela adevăratele sale rosturi.

Nu vom stărui asupra faptelor din trecut şi nu vom căuta să stabilim răspunderile. Consemnăm însă, cu bucurie faptul că acestei stări de lucruri i s'a pus capăt şi că în Universităţi este şi va fi linişte.

*

Dar iată-ne în săptămâna Crăciunului. Strălucesc vitrinele încărcate cu lucruri foarte frumoase şi foarte scumpe.

In atmosferă pluteşte însă o adiere de îngrijorare. E criză. E sărăcie. In multe căminuri neliniştea şi-a făcut cuib.

Să ne gândim la ei, la cei cari sufăr, în aceste zile, — şi să căutăm, în măsura mijloacelor noastre, să le alinăm durerea!

Cum să ne păstrăm frumuseţea

Dece îmbătrânim?—Reţete pentru frumuseţe

TERAPEUTICA sau arta de-a lecui care odinioară se ocupa numai cu vindecarea boalelor, şi-a adăogat azi câteva colaboratoare în ştiinţa de-a preveni boalele, în higiena, cultura fizică, fără a căror cunoştinţă, nici o frumuseţe nu poate exista.

In privinţa aceasta, marele higienist francez dr. *Victor Panchet* ca şi renumitul nostru compatriot dr. *Frumuşeanu* din Paris se întreabă: — Care putem întârzia după voinţă clipa fatală a scadenţei? Putem rămâne mai multă vreme tineri?"

Amândoi răspund în chip afirmativ şi odată cu alţi higienişti, ca dr. *Guelpa*, *Mono* ne atrage atenţia că noi înşine grăbim sosirea clipelor grele când picioarele au uitat de vechia sprinteneală şi obrajii ni se încreţesc.

— „Trei mari cauze despre care nu prea ne turburăm, provoacă cu mult mai de vreme urâcioasa bătrâneţe", ne spun toţi aceşti savanţi.

Acestea sunt: alimentaţia greşită, intoxicaţia prin viaţa sedentară şi lipsa de respiraţie.

Marele Seneca, ilustrul filosof ale cărui sfaturi displăceau epicuriştilor Romei, spunea totdeauna:

— „Omul e un animal care îşi sapă groapa cu dinţii".

Ceiace înseamnă că toţi gurmanzii, toate frumoasele, ce nu pot trăi fără vânaturi, mâncări copicase, prăjituri şi vinuri, îşi îngroaşe sângele cu otrăvuri, grăbesc artritismul, guta, bolile de rinichi, toată avantgarda fidelă a bătrâneţii.

Deci, în primul rând, pentru a fi tineri, trebue să fim sobri.

D-rul *Mono*, pe care l-am cunoscut personal la Paris şi ale cărui laboratoare sunt renumite, a împlinit anul acesta 65 de primăveri.

Ei bine, el nu are de la această vârstă destul de înaintată, decât părul de un argintiu frumos.

Faţa trandafirie, mersul suplu, capul sus, ochii strălucitori, d-rul *Mono* nu a mâncat toată viaţa lui decât legume proaspete (conservele sunt o adevărată otravă) şi fructe; nu a băut decât apă sau vin fiert cu prune uscate şi apoi răcit.

Dar pe lângă acest regim, din care nu a ieşit o zi, marele higienist a mai făcut zilnic exerciţii de respiraţie, a umblat mult pe jos şi s'a ferit ca de moarte, de constipaţie. Constipaţia mai cu seamă, iată duşmana neîmpăcată a frumuseţii. Graţie ei, adio tenuri frumoase, adio pieliţă netedă.

Coşurile, bubuliţele sunt cortegiul obişnuit al tuturor celor ce suferă de constipaţie. Pentru a o combate cu succes şi pentru totdeauna, voi da cititoarelor mele un sfat, pe care mi l-a confiat marea noastră artistă *Maria Giurgea* al cărei ten ar putea rivaliza şi astăzi cu al uneia tinere.

Iată-l:

Dimineaţa când vă sculaţi, beţi un pahar mare de apă curată ca să vă spălaţi intestinele, apoi peste o jumătate de oră, mâncaţi 4—10 prune fierte. La 10, alte 5—6 prune, după masă prune, la 4 după amiază şi seara la culcare la fel. Cu asta, adio constipaţie, adio ten urât.

Dar să revenim la cauzele aducătoare de bătrâneţe.

A doua, după cum am spus, este lipsa de bună respiraţie. De multe ori, auzim pe cineva spunând cu satisfacţie:

— „Ah! azi am luat aer, m'am plimbat la şosea!"...

Cum s'a plimbat nu ne spune, dar noi ne închipuim că în trăsură, maşină, sau tacticos pe jos. Ei bine, o să vă surprindă, dar eu am să vă spun că asta nu înseamnă a lua aer. Pentru ca s'o faceţi, porniţi frumuşel pe jos şi odată ajunşi la sosea la rondul al doilea, începeţi exerciţiile de respiraţie şi iată cum:

Căutaţi a vă ţine răsuflarea cât puteţi de mult; apoi daţi încet drumul aerului ţinut în plămâni. Aspiraţi apoi mult şi profund şi iar păstraţi aerul mult timp.

Faceţi asta de 10—20 ori, apoi plimbaţi-vă cu pasul iute şi *gura închisă*.

După mai multe zile de asemenea exerciţiu, veţi rămâne uimite, de coloritul fraged al tenului şi strălucirea ochilor dv.

Cu plimbarea pe jos, buna respiraţie şi alimentaţia cu legume şi fructe, aţi îndepărtat bătrâneţea cu foarte mulţi ani.

Dar nu numai plămânii dv. trebue să respire bine pentru a fi mereu tinere şi frumoase, ci toţi porii corpului prin băi, duşuri, fricţiuni zilnice.

Un punct principal în buna stare generală este şi buna dispoziţie. Iar dacă foarte rar se pot găsi spirite sănătoase în corpuri bolnave, tot astfel un suflet bolnav, o dispoziţie rea, un caracter închis, nu pot locui într'un corp frumos.

Venus niciodată nu a fost rea şi Junona cea geloasă; incontestabil că suferea de o digestie neregulată. Deaceea ne este înfăţişată cu faţa congestionată şi privirea furioasă.

Fiţi deci bune, fiţi calme şi îngăduitoare, dragi cititoare dacă voiţi a rămâne mereu tinere şi frumoase. Nu vă prăpădiţi cu firea pentru orice fleac, căci în viaţă, toate se aranjează cu timpul.

O enervare dusă la paroxism, sau o mică iritaţie, toarnă câteva grame de otrăvuri în sânge şi vă sluţeşte frumosul chip.

In această privinţă, autosugestia intitulată azi metoda lui *Zoué* e pe drept cuvânt la modă.

Pe dată deci, ce simţiţi că sunteţi gata a vă supăra, spuneţi în gând de mai multe ori:

„Sunt calmă, vreau să fiu calmă!!" şi ca prin minune, vă veţi convinge că nu aveţi motive prea serioase, să vă faceţi sânge rău.

Dacă soţul întârzie, dacă rochia prietenei vi se pare mai frumoasă ca a dv., aşteptaţi în primul caz să vă dea explicaţiile întârzierii şi în al doilea caz fiţi nepăsătoare, surâzătoare şi aceasta vă va mări frăgezimea chipului făcându-vă mai frumoasă cu o rochie simplă, ca amica, în somptuoasa-i toaletă.

LAURA

Poşta mea.

ADIA. In privinţa pudrei vă recomand pudra lui „Guerlain" care ca şi parfumurile lui, e ideală. Cât despre creme, mi se spune mult bine de crema „Secret de Lily" pe care şi eu am întrebuinţat-o cu succes. Se află la toate magazinele şi costă 100 de lei borcănaşul.

CORALIE G. — Pentru înfrăgezirea tenului, recomand aplicaţiile de cataplasme de făină de migdale, foarte calde, sub o mască de cauciuc. Să ţineţi un sfert de oră pe obraz, apoi când le scoateţi, plimbaţi o bucăţică de ghiaţă pe faţă, până nu mai puteţi suporta răceala ei. Completaţi cu aspersiuni sau vaporizări de apă foarte rece.

Pentru toate celelalte cititoare ale „*Realităţii*", ce au nevoie de îndrumări, fie în chestiuni de modă, toaletă, eleganţă, etc., le stau la dispoziţie răspunzând cu plăcere la întrebări.

Ptiu!... păi d'aia...

Era într'o seară de iarnă. Zăpada, spulberată de crivăţ în văzduh ca o pulbere fumurie învăluind străzile Constanţei. Doi indivizi, pripăşiţi Dumnezeu ştie de pe unde, se înapoiau spre casă luminându-şi calea troienită cu o lanternă, ce abia îşi revărsa palidele-i raze de lumină în întunericul nopţii. Crivăţul urla cu putere şi viscolul se înteţea din ce în ce mai mult.

Cei doi călători, păşiau din greu prin troienele mari de zăpadă, afundându-se pe alocuri picioarele până'n genunchi.

Unul din ei era un om înalt, spătos, voinic şi nu-i păsa de urgie; celalt un omuleţ mic, pipernicit, ce d'abia îşi mişca picioarele din loc. Locuiau împreună într'o odaie sărăcăcioasă din marginea oraşului împărtăşind necazurile vieţii.

Până acasă mai aveau de tăiat o bucată bună de drum şi viscolul începuse a fi şi mai nemilos, sloindu-le aburii răsuflării pe sprâncene şi mustăţi.

— „Bre! Bre!... Straşnic viscol, zise cu gura pe jumătate nea Marin, tovarăşului său Costache.

— „Straşnic vere, straşnic", răspunse acesta ridicându-şi gulerul dela cojoc peste urechi.

Ajunseră. In cameră era un ger, de le îngheţă sângele în vine.

Costache dârdâia de frig şi s'apropie de sobă, cu toate că ştia destul de bine, că focul nu arde.

— „Tiii!... dar frig mai e Doamne"; bolborosi el, pe când dinţii îi clănţăniau în gură.

Pentru Marin însă, toate acestea erau floare la ureche. Nu-i păsa nimic de gerul stăpân în odae.

— „Mă Marine, te rog fă focul, zău aşa. O să îngheţăm de frig aici. Tu nu vezi că nu-i nici-un chip de stat în gerul ăsta? Hai Marine, fă-l te rog!"

— „Lasă nea Costache, lasă. N'avea nici-o grijă. Il fac eu. De foc te plângi? Apoi stai dacă-i aşa. Fac eu unul, să se potolească şi gerul de afară, nu altceva.

Şi Costache ieşi puţin în curte, după treburi, mulţumit că la întoarcere va găsi foc în sobă şi odaia încălzită. Ce-i trece prin cap însă lui Marinn?

Ia binişor lanterna încă arzândă, deschide portiţa sobei, vârî lanterna înăuntru, închide portiţa iar la loc şi se trânteşte în pat, pierzându-se sub învelişul lui.

Când se întoarse Costache de afară şi văzu lumină în sobă, era în culmea fericirii. Se desbrăcă până la cămaşe şi-şi zise mulţumit: — „Hei... aşa mai zic şi eu"; şi văzând pe Marin pierdut sub plapumă s'apropie de el, îl bătu prieteneşte pe spate şi-i zise: — „Bine mă Marine, nu ţi-e ruşine? In căldura asta te înveleşti cu plapoma? Se poate una ca asta bre, omule? Nu te ştiam aşa, zău nu te ştiam". Dar Marin se făcea că n'aude, că nu'nţelege şi stăpânindu-şi râsul, nu răspunse nimic.

Costache, după ce-şi făcu şi el ca orice bun creştin sfânta cruce, se trânti în pat, afundându-şi capul în pernă cu ochii ţintă la lumina din sobă. Intr'un târziu adormi mulţumit, legănându-se în vise.

Incepuse a miji de ziuă. Cei doi tovarăşi se sculară, dându-şi la iveală ochii mici, pitiţi sub pleoape. Lanterna ardea încă. Acum Costache dârdâia şi mai tare, dar, aducându-şi aminte par'că de ceva, îşi aţinti privirile spre sobă. Dârdâielile încetară. Se gândea acum la prietenul său de suferinţă, la inima lui bună — cum are grijă de el, sculându-se de cu noapte ca să-i facă focul. Se dete jos din pat, plimbându-se ţanţoş de colo până colo în cămaşe.

Acum se văita de prea mare căldură. In cameră era însă un ger de crăpau pietrele. Dar ce-are a face asta? Este foc în sobă? Este. — Dă căldură soba? Dă. Poţi să stai la căldură în cămaşă? Poţi. Atunci ce mai vrei? N'are dreptate nea Costache? Are. Tot plimbându-se de colo până colo, s'apropie de sobă, puse mâna pe mânerul portiţei ei şi... trase. Când văzu lanterna vârîtă înăuntru, rămase ca trăznit.

Dârdâielile începură cu atâta furie încât se cutremurau toate în casă, făcând ca să nu se mai audă furia crivăţului, ce urlà ca un scos din minţi. Se năpusti ca fulgerul asupra hainelor lui, tăvălite pe ici-colo, se îmbrăcă cât ai clipi din ochi, apoi, zise necăjit dând din cap:

— Ptiu!... păi d'aia era aşa frig aici neiculiţă, d'aia...

Chiril Economu-Doină

O răpire...

S'a unit cu impiegatul
Trenul hoţ. Şi într'o seară,
Ii răpiră, chiar din uşă,
Fata şefului de gară.

Şi plângând amarnic şeful
Vina 'ncepe s'o explice:
„Trenu-i hoţul cel mai mare!...
Impiegatul?....- E complice...

A. BRUMĂ

Americana

ALEGERILE

In acest an, s'au înregistrat cu 14.000.000 alegători mai mulţi ca în ultima alegere prezidenţială.

Numărul femeilor alegătoare a fost foarte mare şi interesul lor pentru alegeri mai viu ca la bărbaţi.

INDIENII IN ALEGERI

Cu ocazia recentelor alegeri, ministerul de interne din Washington a anunţat că în acest timp li s'au acordat tuturor indienilor drepturile cetăţeneşti, fără nici o restricţiune.

Au participat la alegeri 340.000 de indieni.

Cu prilejul alegerii noului presedinte al Americii, indienii au venit pentru prima oară la urne. Drepturile cetăţeneşti s'au acordat până acum numai în cazuri excepţionale indienilor şi anume numai acelora, cari au dovedit că sunt capabili să-şi conducă singuri afacerile. In anul 1924, această capacitate a fost recunoscută unui mare număr de indieni. Dispoziţia se luase însă prea târziu, astfel că indienii nu au mai putut participa atunci la alegeri.

Noapte

In clipe de singurătate
Când toate'n jur de mine tac,
Când luna-şi picură argintul,
Prin mreaja umbrelor pe lac,

Când dorm zăvoaele-adâncite,
In feeria unui vis
Şi toate florile 'n livadă,
De somn potirul şi-au închis,

Când a tăcut de mult şi graiul
Imbietoarei filomele;
Când pare că se'nchid şi ochii
De foc, ai palidelor stele,

Când din adâncuri fără margini
Adie-a'nfiorării undă
Şi sufletu-mi pribeag încearcă
Pe nesimţite să-l pătrundă.

Atunci, uitat în împietrirea
Şi nemişcarea 'ntregii firi, —
Stau dus cu cugetul la tine —
„Icoana candidei iubiri!" —

Sunt singura făptură trează,
In tot cuprinsul adormit
Şi gânduri dragi de reverie,
Tot creerul mi-au copleşit....

Pe prundul apei aţipite
Privesc icoana ta în gând
Şi par'că lămuresc prin haos,
Eterice-arătări săltând.

Un joc fantastic se 'nteţteşte,
In umbra nopţii viorie:
E dansul ielelor vrăjite
De raza lunii aurie!

. . . .

Şi-atât pustiu e'n jurul meu,
Că-mi simt de jale ochii umezi
Şi mă îneacă plânsul greu.
Şi eu mă simt atât de singur.

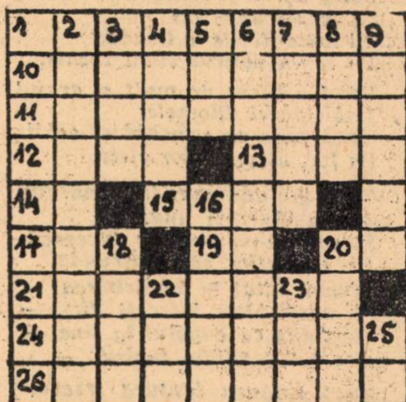
Te-aş alinta ca pe-o minune —
Căci minunat de dulce eşti;
Dar.... când rămâi aşa departe,
Putea-vei tu să mă iubeşti?...
Şi toată vraja par'că piere
Când mă gândesc că s'ar putea,
Să vie inima să-ţi fure,
Un altul, înaintea mea...

PAUL LIŞTEVEANU Craiova

Jocurile „Realității Ilustrate"

Joc No. 1 (Cuvinte încrucișate)

(10 p.) de **BICĂ PISOSKY-Craiova**

Orizontal: 1) Ilustru fig.); 10) Dependenți; 11) Personagiu din legendele medievale; 12) Piatră prețioasă; 13) Personagiu Mitologic; 14) Interjecție; 15) Neturburate (invers); 17) Moș; 19) Literă slavonă; 20) Conjucție; 20) Ceartă continuă; 24) Privitor la călători; 26) Care nu dă pace.

Vertical: 1) Ce ține de arta de a conduce operațiunile militare; 2) Amânați; 3) Nume feminin; 4) A se precipita; 5) Evanghelist, născut la Antiohia; 6) Profitări; 7) Compozitor francez (1773—1830); 8) Mască; 9) Cari fac abuzuri (fig.); 16) Mare lac European (invers); 18) Rege suedez; 20) Filozof spiritual și moralist francez (1826—1887; 22) Personagiu Biblic; 23) Livede (Tr.); 25) Pomadă (Mold. Tr.).

*

Joc No. 2 (America de Sud)

(10 puncte) de **VL. CIOBANU**

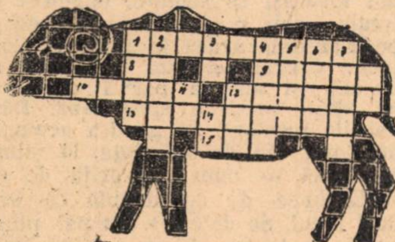

Orizontal: 2) Ființă (fig.); 7) Imperiu roman sub Justinian; 9) Par care sprijinește o plantă; 10) A povesti; 13) Tutun dee mestecat (Tr.); 14) Fluviu în Asia; 15) Interjecție; 16) Autoritatee administrativă; 18) Fluviu în Africa; 21) Măsură; 22) Alienate; 24) In zadar; 25) Marea grecească; 26) Unealtă de pânză; 26 a) Măsură de timp.

Vertical: 1) Ridicat în slavă; 2) Popor semitic; 3) Inchipui (presc.); 4) Joc de cărți; 5) Măsură de timp; 6) Pește; 11) Popor vechiu; 12) Preot catolic; 17) Nucă mică; 19) Presat; 20) Joc de copii; 23) Trăsură ușoară.

Joc No. 3 (Berbecul)

(5 puncte) de **VL. CIOBANU**

Orizontal: 1) Amfibiu; 8) Șiret fig.); 9) Lucru făcut cu pietriș; 10) Plantă; 12) Buhav; 13) Un fel de marmoră; 15) Incub (Tr).

Vertical: 1) Pământ argilos; 2) Cercuri; 3) Rotulă; 4) Contract; 5) Tron; 6) Econom; 7) Intinzător; 11) Interjecție; 12) Frumos (în Banat); 14) Dar.

Deslegările jocurilor din No. 46, 47, 48 și 49 se primesc la redacție până la 10 Ianuarie 1929. Cel care obține numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii șapte deslegători primesc câte un volum din operele autorilor renumiți. De asemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Ianuarie.

HAZURI

— Ia te uită la fetița ceea: par'ar fi un băiat. Cum, Doamne, o lasă părinții să se îmbrace astfel.
— Dar... e fiica mea!
— Ah! Ertați-mă, nu-mi închipuiam că sunteți tatăl ei!
— Nu, domnule, sunt mama ei!

(London Opinion — Londra)

— Chemat pentru prima dată să iau cuvântul la această groapă...

(Le Rire — Paris)

După succesul Zeppelinului nasul „Marianei" s'a lungit.

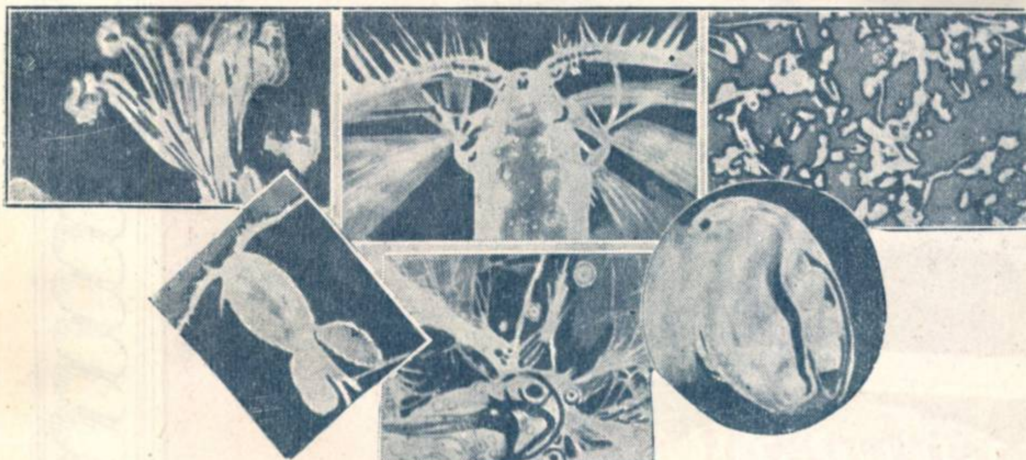
(Kladderadatsch—Berlin)

Ce se găseşte într'un pahar de apă

UN PAHAR CU APĂ simplă, nefiltrată, examinat la microscop, ade o sumedenie de fiinţe, groteşti pare ca un adevărat ocean, populat sau groaznice la înfăţişare, ca şi vietăţile care populează adâncimile celor şapte mări.

In Anglia, unde autorităţile municipale, lucrează la diferite planuri, pentru perfecţionarea sistemelor de filtrare a rezervoarelor de apă, s'a alcătuit un întreg film cinematografic, din explorarea unui singur pahar cu apă. Cu toate acestea, a fost imposibil să se numere sau să se clarifice numărul mare de vietăţi din minima cantitate de apă. Apa de rezervor, e invadată de atâţi paraziţi, încât, la o recentă ocazie, au fost ridicate zece tone de aesmenea specimene dela un filtru care i-a reţinut. Prin această reţea, e construită din alge, mici plante care conţin miriade de celule şi care sunt înrudite cu plantele marine. Algele sunt socotite printre cele mai extraordinare manifestări ale naturii. Există mai multe specii şi oamenii le întrebuinţează la diferite scopuri. De pildă, pe coastele europene, alga marină, risipită de furtunile de toamnă, e strânsă cu îngrijire şi transportată pe câmp, unde e întrebuinţată ca un excelent îngrăşământ. Uneori, alga e utilizată şi ca hrană. O substanţă gelatinoasă, care derivă din unele specii răsăritene, se numeşte *Agar-agar*. Cenuşa unora dintre alge, cunoscută în Scoţia sub numele de *kelp* şi 'n Britania de *verec*, era altădată întrebuinţată la extragerea iodului.

Pentru filtrare, alga este întrebuinţată,

1) **Fotografie mărită a muschiului din ţevi, jumătate vegetal şi jumătate animal. Infloreşte prin ţările de apă şi apoi poate fi găsit cu sutele într'un singur pahar cu apă.** 2) **O rubedenie microscopică a racului. E unul dintre cele mai mari organisme care se găsesc în apă.** 3) Sus: **O hidoasă vietate,—asemănătoare racului — care abundă în apa nefiltrată.** Jos: **Algae la lumina soarelui, răspândind balonaşe de oxygen — foarte eficace pentru purificarea apei.** 4) **Sumedenie de fiinţe care au fost filtrate dintr'un pahar cu apă.** 5) **Parazitul de apă. Zece tone din acestea, au fost ridicate recent dintr'un rezervor public, pentru apă de băut**

microscop, aceste fiinţe pot fi văzute desluşit şi ne putem da seama cât de oribilă le este înfăţişarea.

In paharul cu apă s'au găsit câteva categorii de vietăţi care au putut fi caracterizate. Aşa de pildă, s'a distins amoeba, cel mai simplu organism dintre creaturile vii, târându-şi existenţa în apa de băut. S'a văzut acolo — în număr mare — şi un fel de rubedenie a racului, care ce-i drept reprezinta un gigant printre ceilalţi locuitori.

Pentruca un asemenea pahar cu apă, să poată fi băut fără grije, companiile de apă trebue să evacueze pe aceşti chiriaşi nepoftiţi. Chiar şi în ţevile care conduc la rezervoare, trăeşte şi înfloreşte un muşchiu cu aspect pitoresc, care e jumătate vegetal şi jumătate animal.

Cea mai mare parte a microbilor din rezervorul de apă nefiltrată e eliminată cu uşurinţă printr'un filtru mecanic, destul de simplu, cu nisip şi pietriş. Totuş, filtrarea prin nisip nu este un bun mijloc de apărare, împotriva locuitorilor celor mai mici, dar şi celor mai periculoşi, — a bacteriilor.

Spre a se înlătura posibilitatea ca bacteria să se strecoare prin filtru, se admite ca un întreg şir de anumite organisme vii, să se 'ntindă la suprafaţa apei. Parte din graţie miriadelor sale de celule, care sunt deosebit de active la lumina solară. Prin activitatea lor, aceste plante mititele, produc balonaşe de oxigen, care contribue la purificarea apei.

Alte microrganisme, care acoperă nisipul şi opresc bacteria, sunt diatomeea.

Diatomeea e un excelent purtător de ulei. Multe plante înmagazinează uleiul în seminţe sau în nuci, pe când diatemeea, are o caracteristică unică. Uleiul la diatomeea e răspândit în întregul său organism. Diatomeea moare, după două sau trei zile de existenţă, dar odată cu aceasta, uleiul din corpul său se eliberează. In acest mod avem un agent eficace împotriva bacteriei. Diatomeele formează o reţea groasă, în jurul filtrului, pe care bacteria n'o poate străbate.

Şi astfel, ştiinţa, făcând uz de natură, transformă un pahar cu apă plină de microbi într'un pahar de apă curată. Procesul acestei înfăptuiri e admirabil arătat într'un film cinematografic, realizat de curând de către guvernul englez, (făcând parte dintr'o serie de filme intitulată „Secretele naturii") care e preumblat prin întregul imperiu britanic, în campanie educativă.

Lingeria intimă a femeii.

ASTAZI, spre a satisface fanteziile modei — femeile trebuiesc să renunţe la lingerie. Portul cămăşilor a fost complet abandonat. O pereche de chiloţi, un combinezon şi rochia. Gata! Si aşa se obţine

efectul formelor plastic reliefate. Dar moda aceasta nu întruneşte elementele cerute de higienă, care nu admite să nu porţi lingerie.

De aceea, s'a inventat deliciosul costum de corp pe care-l prezintă cu atâta graţie eleganta de mai sus.

Avioanele mute

Inginerul norvegian Bjoerne Carlen a prezentat mai zilele trecute un aparat care, ataşat la aeroplan, eliminează complet sgomotul motorului. Demonstraţiile, făcute în faţa experţilor dela un trust de aviaţie german, au dovedit pe deplin că aparatul, invenţia proprie a lui Carlen, elimina complet sgomotul, avionul mergând pe sus înconjurat de atâta tăcere, încât părea că e mânat numai de vânt. Trustul german negociază cu inventatorul pentru a-i cumpăra toate drepturile asupra acestei invenţiuni.

Comentând această ştire, ziarele americane preconizează că nu va trece mult până când automobilele au să fie înlocuite de aeroplane. Fiecare om îşi va avea avionul lui şi văzduhul va fi împânat de maşini cu aripi, aşa cum sunt împânate azi stradele de maşini cu roate. Dacă rămân avioanele aşa cum sunt azi, asurzitorul sgomot de jos se va strămuta sus, deasupra capetelor noastre, făcându-ne viaţa imposibilă. Dar invenţia norvegianului ne scapă de această mizerie. Sgomot de aeroplane, ori cât de multe ar fi ele în sbor, nu vom auzi şi nici fumul dela motoarele lor n'are să ne otrăvească plămânii.

„REALITATEA ILUSTRATĂ"
Bucureşti, str. Sărindar 12
Telefon 306/67

PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an	Lei 300
Pe o jumătate an	„ 160
Pe trei luni	„ 85

PENTRU STRĂINĂTATE

Pentru America	„ 800
Pentru Cehoslovacia şi Jugoslavia	„ 360

Director redacţional
NIC. CONSTANTIN

REALITATEA ilustrată

ANUL II. — No. 48
15 Decembrie 1928

28 PAGINI

Atelierul „Adevărul" S. A.

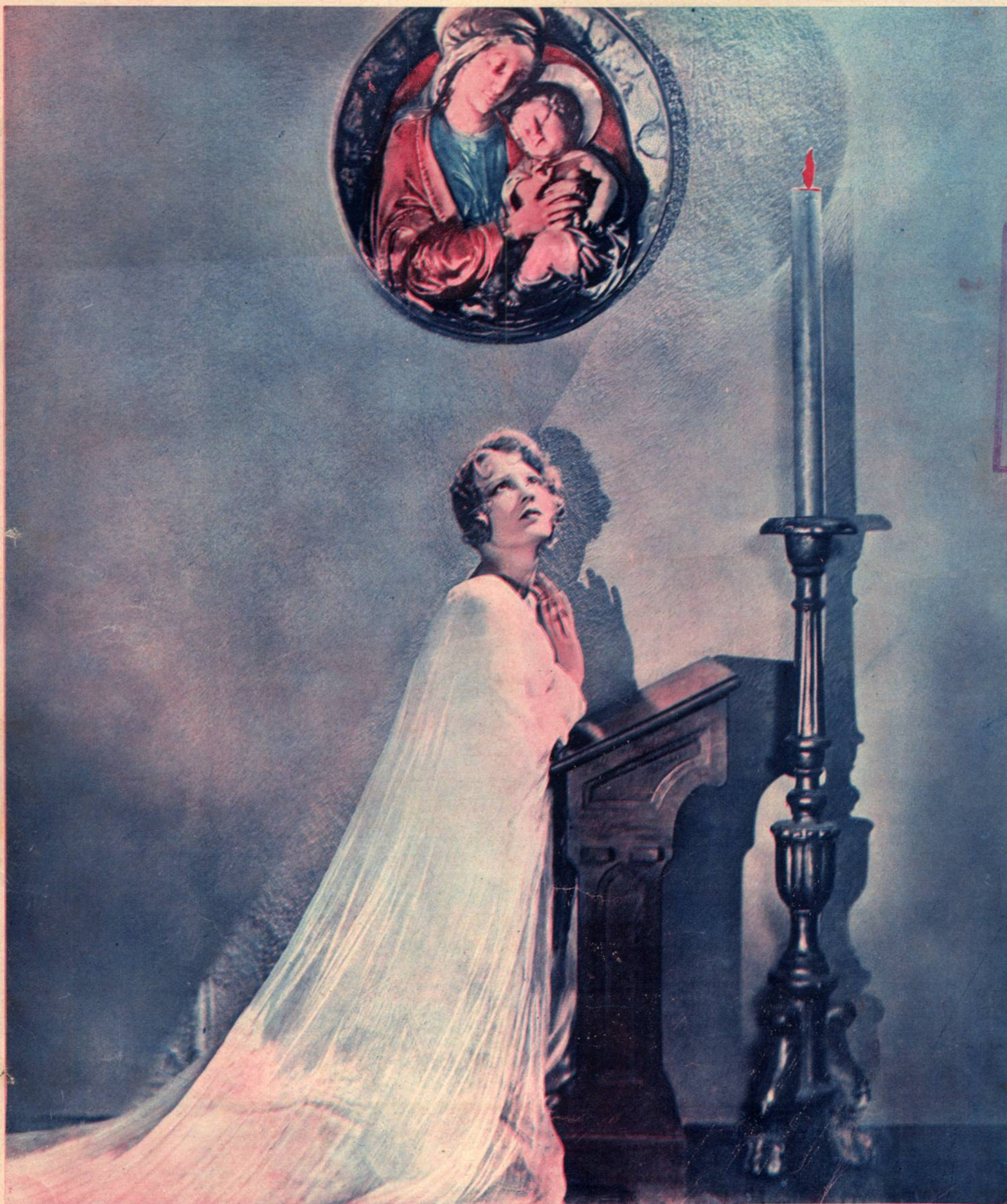
Primet

NUMĂR SPECIAL DE CRĂCIUN

REALITATEA ilustrată

ANUL II. — No. 49
22 Decembrie 1928

36 PAGINI

La icoană

Preţul 12 Lei

M. G. M. P

CERETI PRETUTINDENI

TRICOTAJELE

N satul nostru se pripăşise un bulgar numit Colio, care era un negustor de peşte din părţile Ohridei. Colio era foarte slab, căci umbla mult pe jos, cu coşurile pline la spinare şi se întorcea cu ele tot pline. El urca în fiecare Joi, muntele Emboriei, se cobora la Drenova, ocolia dealul Coreatei, ca să ajungă la Dvoran, dar nu vindea nimic.

Intr'o zi, un turc din Dvoran îi spuse să se abată pe la noi, prin Boboşitiţa. Colio veni cu neîncredere şi se minună foarte mult. Oamenii îl primiră cu dragoste, ca pe un oarecare oaspe, îi cumpărară tot peştele şi îi ziseră „gospo-sfoti", adică „dumneata". Lui Colio i se umeziră ochii de bucurie. Nu-i mai zisese nimeni „dumneata" pân'acum. Toţi skipetarii din jurul Cornei îl cinsteau cu vorbe mândre, şi foarte grele. Acum, că se găsiseră nişte oameni să-l omenească şi pe el, nu-i mai venia să plece din sat. Şi a rămas la Boboştiţa, într'o casă dela marginea satului, în mahalaua văcarilor şi a pripăşiţilor — la Ropcişte. Acolo s'a însurat cu fata văcarului, care era foarte mândră şi se gândi mult până să se mărite cu un biet negustor de peşte. Dacă nu i-ar fi văzut lucind trei lire 'n pungă, nu l'ar fi luat niciodată. Colio însă era un băiat vrednic şi nunta se făcu într'o Duminică de vară. I-a cununat chiar protopopul satului, bunicul meu Papa-Teodor-Iconomo, la biserica de Jos, fiind de faţă mulţi fruntaşi. A fost şi masă mare, la care nu s'a mâncat peşte, deoarece socrul nu voia să-i amintească lui Colio trista sa meserie. Au mâncat patru feluri de mâncare şi anume: carne cu praz, carne cu cartofi, carne cu fasole verde şi carne cu fasole uscată. Carnea însă nu era de vacă, de oarece Colio nu voia să amintească socrului său meseria sa tristă — ci de viţel. Viţelul, spuneau, că-l dăruise un bey din părţile Niculiţei; toată lumea însă era încredinţată că viţelul fusese furat de socru, din cine ştie ce turmă rătăcită pe livezile, din partea Liseţului.

Nunta se sfârşi cu bine.

A doua zi, tata socru se sculă cu noaptea'n cap şi porni iarăşi cu turma, în sus spre munte, iar Colio îşi puse coşurile pe umăr, cu multă părere de rău şi coborî la vale, să târguiască peşte proaspăt, dela tovarăşii săi din Ohrida.

* * *

Mulţi ani trecură aşa. Colio era mulţumit şi ar fi fost mai mulţumit, dacă nevasta l'ar fi lăsat să-şi trăiască viaţa lui de negustoraş, iar nu să fie mândră şi cu apucături boereşti... Incetul cu încetul însă, începu să se înveţe cu sfaturile nevestei, ba chiar să le găsiască bune.

Cheltuind cu grijă mare, banul adunat prin multe necazuri, punând de-oparte în fiecare an, Colio începu să se îmbogăţiască. Se îmbogăţia şi se îngrăşa din zi în zi. Işi făcuse o casă nouă, pe locul cel vechiu, călca mai mândru, intrase în sfatul satului, la biserică sta în cea dintâiu strană, spunea odată pe lună „Tatăl nostru" şi nu mai vrea să-i zică lumea Colio, ci Coli, ca să pară mai greceşte...

* * *

Mai era în satul nostru, tot în mahalaua pripăşiţilor, un cărpaci turc, numit Osman. El trăia într'un bordeiu, în faţa casei lui Colio, şi privea adese-ori cu jind la bogăţiile de peste drum. Osman venise în sat cu mult înaintea lui Colio, era tăcut din fire şi bun la inimă. Sătenii îl ajutau cât puteau, dându-i să le cârpiască opinci. El trăia mai mult cu săracii, deoarece fruntaşii satului începuseră să poarte ghete, cumpărate dela oraş, nu le cârpiau la nepricopsitul de Osman, ci tot la oraş, în prăvălia cismarilor, cu părul adus pe frunte.

Ca să fie în rândul bogătaşilor, Colio, îşi cumpără şi el o pereche de ghete pentru Crăciun, cumpără o pereche pentru nevastă. Cum însă nu purtase niciodată ghete amândoi se strâmbară de durere, în prăvălia negustorului. O calfă chicotia în dosul unei mese cu trei picioare, iar ucenicii făceau mare haz. Ruşinat, Colio îşi luă femeea de mână şi plecară amândoi, legănându-se pe ghetele care scârţâiau şi le striviau picioarele.

O iarnă întreagă şi o primăvară purtară ei încălţămintea orăşenească; în cele din urmă zile ale verii, ghetele nu mai aveau tălpi şi bietul Colio, care se învăţase cu boieria, fu iarăşi nevoit să 'ncalţe opinci; în prăvălia dela Corcea nu s'ar mai fi dus, în ruptul capului.

* * *

Veni toamna, apoi iarna. Se apropia Crăciunul şi cei doi bogătaşi priviau cu jind la ghetele rupte — mărturia cea mai vrednică a bogăţiei lor. Erau să facă iarăş Crăciunul în opinci. La gândul acesta, nevasta lui Colio, care voia să fie în rândul celor dintâi femei, se roşi, până la urechi. In oraş le era ruşine să se ducă...

Şi se gândiră la Osman, cârpaciul de peste drum. Inima turcului bătu puternic, la gândul că trebuie să cârpească ghete. Se simţia mai mândru. Nu luase niciodată mai mult de un groş de cârpială, şi acum se tocmiseră pentru douăzeci, ceiace făcea tocmai o medgidie.

Peste două zile era Crăciunul. De bucurie că o să aibă de mâncare câteva zile, Osman se puse pe lucru. Nu dormi toată noaptea ci cusu, voios. Cusu, cu nevinovăţie, talpă de opinci, la ghetele boiereşti şi le duse lui Colio, în zori. Acesta nu băgă de seamă ce fel de talpă aveau ghetele, dar când veni nevasta şi le văzu, casa fu plină de larmă.

— Nu vezi nerodule, ce ţi-a adus? Nu vezi că nu scârţâie? Nu vezi ce talpă ne-a pus?

Uluit Colio privi încălţămintea şi nu ştia ce să răspundă. Nevasta sa ieşise furioasă, trântind uşa. Bulgarul sta în faţa turcului, umilit şi mânios până când izbucni:

— Nu-ţi plătesc! Eşi afară, Nu-ţi dau nimic...

Osman păli şi era gata să se înăbuşiască. Toată nădejdea lui se risipi. Ii venia să plângă. Se gândia la voioşia ce lăsase acasă, la nerăbdarea cu care-l aşteptau nevasta şi copiii.

— Fie-ţi milă, Effendi Coli, că sunt om sărac... Am cinci copii Effendi Coli, gândeşte-te. Dumneata n'ai copii, ca să ştii ce este sărăcia, în ajunul Crăciunului.

— Ce Crăciun, ce-mi vorbeşti mie de Crăciun, turcule. Acum e Crăciunul nostru, al creştinilor, nu al vostru...

— Ai dreptate, zise cârpaciul blând.

„Nu sunt creştin ca dumneata, sunt păgân. Dar vezi, decând am venit aici în sat, m'am dat cu ceilalţi oameni. Când s'au bucurat ei, m'am bucurat şi eu. Când au roşit ouă, în ziua Invierii, mi-au dat şi mie, şi eu nu le-am aruncat cu scârbă, ci le-am mâncat voios. Eu n'am geamie aicea, ca să mă rog, nici hoge. Sunt singurul turc, în satul d-voastră ,şi-am luat obiceiurile satului. In biserică nu pot să intru, dar mă duc şi eu Duminica şi stau afară, printre cerşetori... ascult cântecele preotului ,rugăciuni pentru Alah... Căci Alah este unul singur, Effendi Coli, şi toate rugăciunile celor ce cred, se înalţă lui Alah, care ne iubeşte pe toţi deopotrivă...

...La vorbele turcului, Colio simţi o înduioşare. I se părea că cel ce vorbeşte nu este Osman cârpaciul, ci este el însuş, bulgarul Colio, tânărul negustor de peşte din Ohrida, săracul alungat de pretutindeni, câinele fără stăpân...

Da, da... Colio vorbia acum... Vorbia flăcăul slab şi prăpădit, care umbla din sat în sat, cobora văi şi urca dealuri, striga pe toate uliţile şi nu-l auzia nimeni. Vorbea turcul din Dvoran, care-i spusese: — „Du-te la Boboştiţa băete că acolo sunt oameni buni la inimă şi n'ai să strigi degeaba!..."

La gândul tinereţei sale, la amintirea bătrânului turc ce-l îndrumase pe vremuri, Colio simţi ochii umezi. El se gândi:

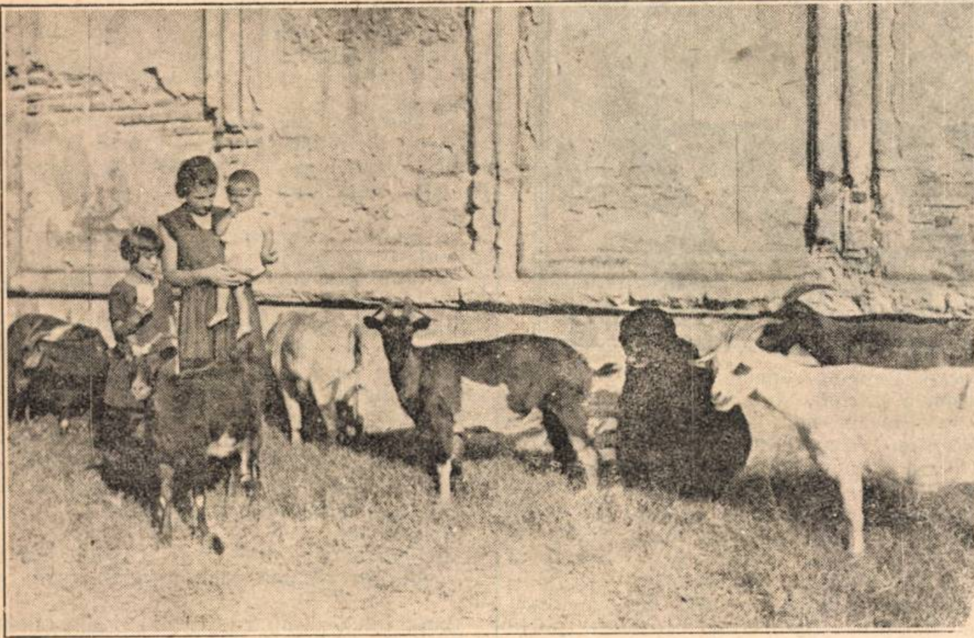
„Poate că Osman e băiatul turcului din Dvoran. Poate că viţelul care l'am mâncat, în ziua nunţii mele, era al turcului... Poate dacă nu-l ajut, stric numele sătenilor, cari m'au primit cu milă şi m'au ajutat..."

Şi, pe când Osman, amărât, se pregătia să plece, Colio îl trase de mână şi-i şopti:

— Uite ce e, Osman... Ţine lira asta şi cumpără ce-ţi trebuie de Crăciun. Am să viu şi eu la tine să-ţi văd copiii. Dar vezi, să nu afle nevasta... că ea e de neam şi s'ar supăra dac'ar şti că ţi-am păşit parul. Aşa Osman... Lasă, nu-mi mai mulţumi. La mulţi ani, Osmane... Sfintele sărbători cu bine!

— Amin! răspunse turcul şi eşi, făcându-şi cruce, poate cu voia lui, poate fără voia lui.

Din toată lumea

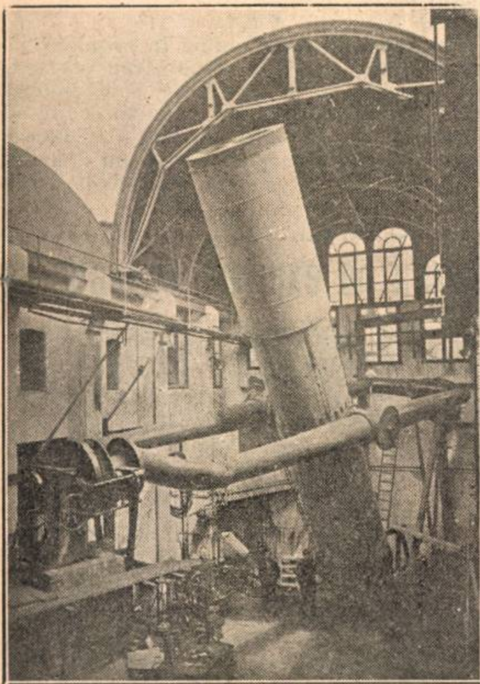

LAPTE SERVIT LA DOMICILIU. In Bucureşti se serveşte laptele de capră acasă, trecând nefalşificat, direct dela animal la fiert

Obiceiuri engleze

Pentru comemorarea încercării de atentat în Parlamentul englez, se aruncă în aer în fiecare an, printr'un butoi de explozibil păpuşi, care întâi sunt „linşate". Fotografia noastră, reprezintă o asemenea execuţie

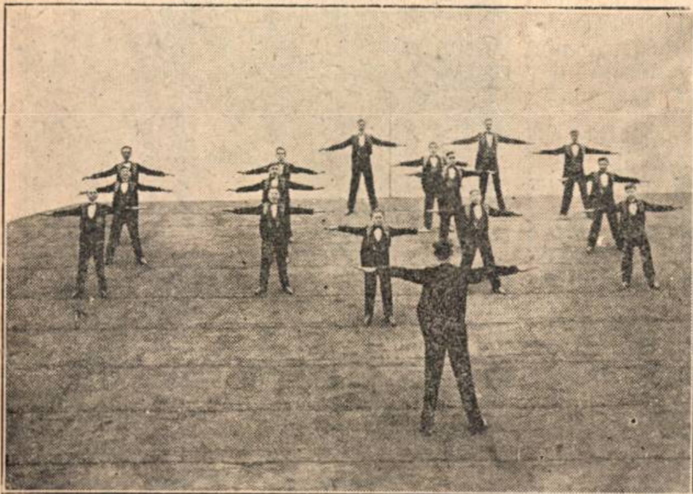

Cel mai mare telescop din lume, a fost fabricat de uzinele Zeiss şi instalat săptămâna trecută în observatorul astronomic din Lemburg (Germania)

In ţara unde înfloresc măslinii......

Când la noi e frig, femeile din Athena (Grecia), îşi spală rufele în pârâu, sub soarele cald al Mediteranei (Foto T. Biciolla)

Educaţia fizică a plasatorilor unui cinematograf din Londra — toţi sub 130 cm.

Pictură pe crestele munţilor

O cunoscută pictoriţă engleză, „prinde peisagii" în Alpi. La drum, se serveşte de skyuri

NOEMBRIE, greu, apăsător. Incepuse să ningă. Frig, cu tot caloriferul radiând aproape ziua întreagă.

Inghețată, cu buzele vinete, cocoloșită între perne, femeia aștepta seara.

Icoane de flăcări îi treceau iute, destrămate, amestecate prin creeri. Sarabandă, din care nu mai alegea nimic. Ostenită, închidea ochii, sau îi deschidea mai mari, mai ficși, căutând diversiunea amănuntului, căzând neașteptat în raza lor.

Sguduită ca de friguri, cu mâinile albite de o anemie fără leac, luă cărțile de joc. Stupefiant neașteptat, — ele îi ajutau să uite. Juca singură, absurd, automat, cu gândul concentrat și grav al copilului.

Niciodată nu și-ar fi închipuit că bucățelele acelea de carton colorat o vor bucura, o vor ajuta și *pe ea.*

Pe altul ele îl omorâseră...

Intoarse butonul luminii electrice. Ora aproape cinci și jumătate. La club au început să joace. Niciunul nu se va gândi la cel sinucis acum trei zile. Au fost alaltăeri la înmormântare: astăzi sunt iar ei între ei, gravi, calmi, fericiți că pot să joace...

Ea nu fusese la înmormântare. N'ar fi primit-o nimeni. *Nu o cunoștea nimeni*, pe ea, despre care toți știau. El o învățase și pe ea să joace. Cu el, după orele de dragoste. — Fac exercițiu! — Ea râdea, îl săruta apăsat și se cufundau amândoi în lumea magică a bucățelelor de carton.

— Tu nu mă certi, ca nevastă-mea și doar ar trebui să suferi și tu de pe urma mea, cum zice Irena. Tu ești însă cuminte fiindcă tu îți dai seama, că eu tot trebue să câștig, că eu de fapt nu am pierdut niciodată. Și, nu-i așa că eu ți-am îndeplinit totdeauna dorințele? Ca și pe acele ale Irenei, de fapt. Ea însă nu-mi îngăduie să am și eu o bucurie, o plăcere a mea. Știi tu ce este pokerul?

Și glasul bărbatului se făcea mai moale și mai mângâios decât în cele mai calde clipe de dulce osteneală amoroasă.

Acum, bucuria aceia îl omorâse. Irena plângea neputincioasă și sărăcită, văduvită brusc.

Element primar, moartea nu o găsise niciodată atât de aproape.

Bucățelele de carton erau întinse toate, pe cuvertura multicoloră a divanului. Inerte și candide ca o jucărie de copil prea mic.

Le privi uitată de sine, cu intensitatea, cu care avem prezumția să sugestionăm ceva sau pe cineva.

Semne roșii, semne negre. Magdalena le cerea acum, cu glasul uscat, încet, încet de tot:

— Spuneți-mi... spuneți-mi... Ce aveți voi? Dece se joacă ei cu voi? Ce știți voi? Dece existați voi? Dece sunteți o jucărie?

Inșiruirea aceasta de dece-uri, o readuse, o făcu să se înfioare, ca la spaima dovedirii unui simptom de nebunie în viața egală și calmă de toate zilele.

Aruncă pernele peste ele și sări în sus, aprinzând încă o lumină. In cap i-se învârtea ceva. Repede, repede de tot. La tâmple îi svâcnea într'un ritm avântat, sângele puțin. Se uită în oglindă, așteptându-se să-și vadă chipul crispat, schimonosit. Și nu desluși decât fața palidă, netă în preciziunea ei de trăsături regulate. Pleoapele pe jumătate aplecate, așa cum o arătau mai toate fotografiile și portretele ei. Deci, figura de toate zilele. Asta o uimi și o umplu și mai mult de teamă. Se surprinse schițând un gest spre divan. O clipă de necontrol, și ar fi întins mâinile să dea la o parte pernele și să reînceapă să joace...

— Magdalena, nu vrei să jucăm poker?

Ochii lui zâmbeau limpezi, fericiți, în așteptarea stupefiantului, de care avea nevoie până și aci, în camera ei, în cuibul dragostei lor.

Magdalena îl amenința cu degetul răzând, îl făcea „vițios" și cu mersul ei leneș se îndrepta spre colțul măsuții, unde aștepta pachetul bucățelelor de carton.

— Crede-mă, e cel mai inteligent joc, cea mai frumoasă distracție.

In clipele acelea nu-și aduceau niciunul aminte, că banul — pierdut sau câștigat — mai era și altceva decât ceeace mințeau ei involuntar.

Trei ani au fost astfel. Trei ani lungi, frumoși, până când a venit la club italianul acela foarte blond, foarte înalt, cu ochii foarte verzi, și care își zicea armator din Genua. Ca el nu juca nimeni.

Prietenul Magdalenii venise încântat la ea, după prima partidă jucată cu Rivelli. Il descrisese îndelung și avea în ochi o flacără de plăcere pocnitoare, ca spuma dintr'o cupă de șampanie.

— Rivelli... Rivelli... e regele pokerului.. Și larg, dragă, larg... Joacă de par'că ar fi un magnat ungur... sau un lord.

Magdalena nu presimțise nimic. Simțurile ei adormite în aromeala de animal de lux și de dragoste nu tresăriseră, nu bănuiseră, cum tremurase, cum *știuse*, biata Irena, când află și ea de noul venit al clubului.

Magdalena nu vorbise însă niciodată cu Irena iar Irena nu știa de existența Magdalenii, așa încât bărbatul dintre ele două rămăsese și mai liniștit și mai încăpățânat.

Rivelli distila jocul. Il făcea ca maestru desăvârșit, crescut în exalarea de tripouri neînchipuite de prin toate porturile lumii. Armator nu era, dar marinar. Marina, pe vas de comerț, cu escale lungi, prelungite neașteptat.

Rivelli simțise cu cine trebue să joace. Se împrieteniseră. Și în două luni de zile *câștigase* tot, toată averea Irenei și a bărbatului ei.

Acum una urla, în spasme de plâns neomenesc, celalt se descompunea, — element firav, în pământul înghețat de Noembrie.

Magdalena se cutremură.

Fără să știe, fără să-și aducă aminte cum, se pomenise din nou în fața cărților, aranjându-le în pachete mici de câte cinci-cinci. Juca poker.

Sleită de tensiunea crispării nervoase, în care trăia de trei zile, se mărturisi învinsă, fără puteri, mizerabilă. Otrava o dovedi intrată, infiltrată sigur, adânc.

Jocul... îl simțea aci, colcăind în sângele ei, în gândurile ei, în tremurarea abia perceptibilă a mâinilor foarte albe. Și pentru prima oară de la aflarea vestii, că Anton se împușcase, animalul de lux și de dragoste din ea, ceru și *altceva.* Ii fu foame de altceva. Dori altceva. Ceva de care simți desăvârșit, că are mai multă nevoie decât de mângăieri și sărutări.

— Anton... Anton... scânci încet, printre lacrimi suspinate din adâncul ființei răvășite de clocotul unei patimi nebănuite până acum un ceas.

— Mi-e dor de tine, Anton, mi-e dor... spuneau cuvintele tare, răspicat și își dădea totuși seama, că îi era dor de tovarășul de joc, mai mult decât de tovarășul de dragoste.

In clubul acela aproape periferic, necunoscut oficial poliției, erau admise și femei. Erau aproape mai multe femei decât bărbați, în unele nopți.

Magdalena se mutase în apropierea lui. Trăia din joc mai mult decât din prețul cărnii ei. Juca serios, grav, calm. Scruta fără teamă și *ghicea* repede pe orice nou-venit sau nou-venită. Se tulbura rar. Atunci când câștiga prea mult. Cumpăra flori și *le trimitea lui Anton.* Printr'un comisionar. Odată a trimis în felul acesta bani Irenii. Nu putuse afla cum îi primise.

Magdalena.

Magdalena clubului! Așa o știau toți și o respectau fiindcă juca strâns, strâns de tot.

Când, într'o zi, apăru Rivelli. Rivelli revenit, înfometat, fugind din centrul orașului. Magdalena îl recunoscuse numai decât și în seara aceia jucă larg. Aventurierul mirosi vânatul.

• • •

Greu s'a putut face lumină în crima aceia. Singurul fapt precis a rămas transportarea unui cadavru — al lui Rivelli — la morgă și arestarea unora din membrii clubului clandestin. In întunericul care se făcuse brusc în camera de joc, nimeni nu a ghicit cine lovise pe Magdalena cu acelaș cuțit, cu care omorâse apoi pe italian.

Cititorii ne exprimă simpatia lor

Salutul unei cititoare